ROBIN JAMES

Șampanie și trandafiri

ALCRIS

Capitolul 1

Soarele de iarnă care strălucea prin fereastra largă dădea camerei un aer fals de căldură, căci în superbul șemineu nu ardea focul și în aer plutea o atmosferă cu siguranță glacială, al cărei ecou se regăsea în cei doi oameni din încăpere. Stăteau unul în fața celuilalt, despărțiți de un rafinat covor Soumak. O tânără care stătea dreaptă într-un scaun victorian, și un bărbat în jur de treizeci de ani, brunet, cu ochi cenușii și cu un nas destul de proeminent, dar care nu-i altera câtuși de puțin farmecul. Era înalt și bine făcut; fotoliul peste care se apleca scârțâi când își sprijini brațele de spătar.

– Ce prostuță ești, Katrina, observă el nerăbdător. Oricine ar crede că ești cea a cărei inimă a fost frântă! zâmbi cu malițiozitate, făcând-o să scoată un mic geamăt de indignare.

– Nu pot să-ți găsesc nici o scuză plauzibilă… începu ea. Avea o voce joasă, plăcută, deși în momentul acela ușor certăreață.

– Draga mea, sunt flatat că încerci să-mi găsești scuze.

Îi aruncă o privire furioasă, cu sprâncenele ei negre încruntate.

– Nu fi ridicol! E ultimul lucru pe care l-aș face. I-ai frânt inima Virginiei…

El se așeză în fotoliu, întinzându-și confortabil picioarele lungi.

– Acum, cine e ridicol? Virginia nu are inimă. Din clipa în care a început să meargă, știi la fel de bine ca mine că și-a făcut un țel din a învârti pe toată lumea pe degete. Și asta, cu șarm, încă. O fixă cu privirea. Tu n-ai făcut niciodată asta, Katrina.

– Mi-ar fi prins bine, răspunse ea. Apoi, vocea ei deveni rece și furioasă: e în camera ei, plânge…

– Bineînțeles că plânge – fetele răsfățate care nu obțin ce vor plâng întotdeauna. O să se oprească imediat.

– Ești lipsit de inimă, Lucius. Ochii ei îi cercetară chipul, dar nu văzură decât ironie. Se ridică în picioare. Vrei să pleci? Nu vreau să vorbesc cu tine; oricum, nu mai e nimic de spus.

El sări la ușă.

– Asta, atâta timp cât ești în dispoziția asta prostească și sentimentală. Ieșind din cameră, spuse: în drum spre aici, am trecut pe lângă tânărul Lovell; așadar, Virginia și-a vindecat inima destul de repede.

– Ești groaznic! declară Katrina și-l auzi râzând în timp ce închise ușa după el.

Se duse la fereastră și-l urmări cum își croiește drum pe gazon, luând-o pe scurtătură până la poarta laterală care-l va conduce spre grajduri, unde trebuia să fie Gem, iapa lui. Ce păcat, se gândi ea cu tristețe, că nu mai puteau fi prieteni. Își aminti dintr-o dată de băiețelul de zece ani călare pe ponei și ținând răbdător frâiele poneiului ei gras. Pe atunci, avea doar trei ani, iar Virginia nici măcar nu fusese plănuită…

Rămăseseră prieteni și chiar și atunci când Virginia, răsfățata familiei, începuse să iasă cu ei, nici unul nu se supărase; într-adevăr, pe măsură ce anii trecuseră, Lucius și Virginia petrecuseră din ce în mai mult timp împreună, căci talentul la pictură îi adusese Katrinei o slujbă: ilustra cărți pentru copii. Tatăl lor transformase un pod într-un studio pentru ea și lucrase acolo mulțumită, câștigând o sumă rezonabilă, cu toate că nu era necesar. Dar se bucurase că avea posibilitatea asta, când părinții ei muriseră într-un accident de mașină; o bună parte din banii lor muriseră odată cu ei și casa mare și cei câțiva acri de pământ absorbeau o mare parte din veniturile rămase. Oricum, reușise; Virginia își terminase educația costisitoare, avea toate hainele pe care și le dorea și propria mașină. Acum, la douăzeci de ani, era iubită de toți vecinii, era frumoasă ca un tablou și era sigură că orice bărbat pe care-l întâlnea se va îndrăgosti de ea. Ceea ce era oarecum adevărat. În urmă cu un an, obișnuită cu relațiile scurte ale Virginiei și nerăbdătoare să-și vadă sora ocupându-se de ceva mai folositor, Katrina se asociase cu Lucius.

– Uite, îi spusese, Virginia a avut atâția iubiți încât nici nu-și aduce aminte numele lor… Nu mă deranjează, trebuie să fie distractiv. O clipă doar, păruse să nu aibă tragere de inimă și Lucius o privise atent. Dar mă întreb cum ar fi dacă s-ar antrena pentru ceva, dacă ar ieși cu bărbați mai în vârstă… Ce părere ai?

– Eu sunt mai în vârstă, râsese el, nu? Poate să înceapă cu mine. Ce vrei s-o învăț? Cum să țină evidențe? Sau cum să administreze o proprietate?

Nu făcuse nici una, nici alta, se gândi cu tristețe Katrina, deși era un reputat contabil și casa Stockley și împrejurimile ei îi aparțineau. În schimb, îi deschisese mintea Virginiei, o dusese la Londra să ia masa, să danseze și să vadă piese de teatru, călărise cu ea aproape în fiecare zi și, cu toate că nu-i dăduse niciodată un inel, era de la sine înțeles că nu trebuia decât ca Virginia să se hotărască între smarald și rubin.

Și acum, totul se terminase și Lucius se comporta abominabil. Katrina medită asupra acestui lucru. Conform Virginiei, se comportase execrabil și cu siguranță nu părea să aibă vreo remușcare, deși nu-l întrebase niciodată… Ei bine, ce i-ar fi putut spune, oricum? De când își amintea, dacă Lucius nu vroia să știi ceva, se retrăgea în spatele unei figuri lipsite de expresie; în dimineața asta avusese figura aceea și Katrina nu îndrăznise să-l cerceteze prea mult. Oftă; se cunoșteau de atâta vreme! Gândul de a nu mai avea prietenia lui era deprimant, dar ce altceva putea face? Virginia țipase la ea că n-o să mai vorbească niciodată cu Lucius, și ar fi destul de dificil să continue camaraderia pe care o cultivau de atâta timp. Și i-ar fi neloială Virginiei. Oricum, ea era de vină, ea o încurajase pe Virginia să petreacă atât de mult timp cu Lucius; era inevitabil să se îndrăgostească unul de celălalt, sau cel puțin așa ar fi crezut majoritatea. Cu siguranță, îi făcuse Virginiei pe plac în orice vrusese să facă sau să aibă, și apoi, aseară se întorseseră de la o petrecere. Katrina se scutură aducându-și aminte. Virginia stătuse lângă ea, cu vocea ei stridentă și aproape isterică, și amenințase c-o să-l omoare, o să se sinucidă, c-o să-i omoare pe toți… inima ei era frântă, se

va duce la mănăstire, va fugi de acasă și se va arunca într-un râu. Suspinase și țipase pe umărul ei, iar Lucius stătuse acolo și râsese.

– N-o să-l iert niciodată! declară Katrina încăperii goale.

Ușa se deschise și Katrina se întoarse să întâmpine fața rotundă a doamnei Beecham.

– Domnul Lucius va rămâne la masă? întrebă doamna și, la negarea în forță a Katrinei, încuviință din cap. M-am gândit că poate nu și e păcat, pentru că vom avea sufle de brânză și ciuperci – chiar el le-a adus, le-a cules în dimineața asta.

– Fără ciuperci, se repezi furioasă Katrina; îi plăceau la nebunie, dar însemna să cedeze în fața dușmanului. Și nu rămâne la masă, doamnă Beecham.

– Poate că e mai bine, domnișoară Katrina, pentru că domnișoara Virginia cară ceva prin cameră și se zguduie pereții – nu vrea s-o lase pe Maudie să intre și să curețe.

– Mă duc sus. Panorama de la etaj era destul de vastă, căci majoritatea ușilor de pe hol erau deschise. O auzea pe sora ei și intră într-una din camere.

Virginia stătea în pat; micul dejun era neatins, pe o măsuță de alături. În ochii iubitori ai Katrinei, părea intrunchiparea suferinței. O întruchipare încântătoare, cu toate că plângea… era capabilă să facă asta fără să-și strice câtuși de puțin frumosul chip. Când o văzu pe Katrina, se văită:

– Toată noaptea n-am închis un ochi, o să mă îmbolnăvesc… Trase cu ochiul la fața calmă a surorii ei. A fost aici, nu-i așa? L-am auzit intrând. Nu știu cum îndrăznește, după ce a făcut!

Katrina se așeză pe marginea patului.

– Ei bine, de fapt n-a făcut nimic, nu?

Virginia o privi scandalizată și uluită în același timp:

– N-a făcut nimic?! Nu vrea să se căsătorească cu mine!

– Da, scumpo, știu, și deși e îngrozitor că se întâmplă asta, e mai bine că ți-a spus acum și n-a așteptat să vă căsătoriți, ca apoi să regreți.

Virginia îi aruncă o privire malițioasă.

– Ce o să spună lumea? Și or să râdă toți – nesuferitele acelea de fete Frobisher, și Emily, și Sue, și Patricia…

– De ce să râdă? Sunt prietenele tale; li se poate întâmpla oricând și lor.

– Oh, ești de partea lui, trebuia să fi știut! Virginia vorbea cu dispreț. Doar pentru că îmbătrânești și nu te căsătorești tu însăți!

Katrina se îmbujoră ușor.

– Nu vorbești serios, scumpo. Dar cred că ar fi mare păcat ca, după atâția ani, să nu rupem orice relație cu Lucius; la urma urmelor, te știe de când erai în cărucior.

Virginia își aruncă părul auriu peste umăr.

– Ce proastă ești, Katrina!

Katrina se gândi că era a doua oară în dimineața asta. Tatăl lor obișnuia să spună: „lasă aspectul fizic, fata asta are un cap bun pe umeri“, dar nici măcar asta nu avea. Spuse placid:

– Da, îndrăznesc să spun că sunt. Ți-ar plăcea să pleci o vreme, scumpo?

Frumoșii ochi albaștri ai surorii ei se deschiseră larg.

– Să plec? Când mai sunt doar câteva săptămâni până la Balul Vânătorii și când James Lovell mă duce în oraș să văd piesa aceea de teatru nouă despre care vorbește toată lumea?! Zâmbi complice. Dar am nevoie de o rochie nouă, Katie.

– Dar ți-ai cumpărat luna trecută una din tafta albastră. Ce ai de gând să faci în privința lui Lucius?

– N-o să mai vorbesc cu el niciodată, și sper că nici tu. Adăugă cu năduf: sper să pună mâna pe el o văduvă îngrozitoare, cu o hoardă de copii – asta merită!

– Nu mi-l imaginez căsătorindu-se decât dacă vrea, spuse Katrina și regretă în secunda următoare, când văzu că pe obrajii Virginiei începură să curgă din nou lacrimi. Ca s-o oprească, îi promise o rochie nouă și lacrimile dispărură ca prin magie.

Se ridică, observând în treacăt pe fereastră că James Lovell era pe drum și gândindu-se că Virginia trebuia să se îmbrace. În dreptul ușii, se opri să întrebe:

– Lucius te-a cerut realmente în căsătorie, scumpo?

Virginia se dăduse jos din pat și se privea în oglindă.

– Nu fi atât de băgăcioasă! spuse ea iritată. Nu vreau să vorbesc despre asta. Zâmbi brusc. Dragă Katie, ce m-aș face fără tine? Ești cea mai bună persoană pe care o cunosc.

Katrina își petrecu următoarea oră ocupându-se de treburile casei. Nici una din ele nu era dificilă, dar oricum, trebuia făcute; părinții le lăsaseră în circumstanțe confortabile: o casă fermecătoare cu grădină superbă și cu pășuni, doamna Beecham care lucra la ei de când se născuse Katrina, Lovelace, care era șofer, majordom și grădinar cu jumătate de normă de aproape tot atâta timp, și două fete din sat care veneau zilnic să ajute în casă. Mai era și Old John, care era puțin „dus cu pluta“, cum spuneau oamenii; venea când îi convenea și îngrijea de grădină. Avea o metodă magică privitoare la tot ce creștea și nimeni nu se gândise vreodată să intervină în munca lui de acolo.

Ieși în grădină să taie câteva crizanteme. Era o zi senină, cu chiciură, și momentan suficient de caldă încât să iasă doar în fusta din tweed și în puloverul gros, dar cum noiembrie trecuse deja de jumătate, zilele deveneau din ce în ce mai scurte și se îndoia că vremea va mai fi bună prea mult timp. Culese florile și apoi porni în spatele casei, pe cărarea care urca spre grădina bucătăriei, din vârful dealului mic. Old John era acolo, vorbea de unul singur, și Katrina i se alătură o clipă, înainte să traverseze către zidul îndepărtat, unde era o ușă solidă din lemn.

O deschise, dar nu intră, ci se sprijini de ea și privi în vale, unde hornurile de la casa Stockley trimiteau rotocoale palide de fum. Casa era mult mai mare decât a ei, cu un parc de jur-împrejur și cu un confortabil amestec de dependințe, grajduri și hambare în spate. Katrina cunoștea locul acela ca-n palmă, căci în copilărie fusese deseori acolo, la început cu mama ei, când mergea s-o cheme pe mama lui Lucius, și apoi singură, să-l caute și să-l pisălogească s-o ia cu el la pescuit sau la călărit. Dar mai târziu, Lucius s-a dus la școală și, deși mergeau în continuare destul de frecvent acolo, nu-l vedea decât în timpul vacanțelor. Și când i-a venit și ei rândul să meargă la școală, l-a văzut și mai rar. Oricum, fuseseră prieteni la cataramă și rămăseseră așa… până acum. Nu fusese întotdeauna de acord cu acțiunile lui: din toate punctele de vedere, de câte ori se afla la Londra, se comporta ca un bărbat, dar asta îl privea, își spuse Katrina, loială. Era tot Lucius, un prieten cu care se consulta și căruia îi ceruse sfatul la moartea părinților ei, un umăr solid pe care să plângă.

Dar pe măsură ce Virginia a crescut și dintr-o fetiță frumoasă a devenit o femeie uluitoare, începuse s-o scoată în

oraș; ieșea și cu Katrina, la călărit sau în vizite, sau când scoteau câinii. Însă când venea vorba de cină și teatru la Londra, în majoritatea cazurilor, o invitase pe Virginia. Katrina nu-și amintea când sora ei îl convinsese s-o ducă la Balul Vânătorii – o făcuse cu atâta drăgălășenie încât ar fi fost o cruzime s-o refuze. Ea însăși protestase că nu-i pasă cu cine merge și se dusese cu fiul cel mare al Frobisherilor, un tânăr destoinic, care suferea deja de calviție și care flecărea la nesfârșit despre munca lui obscură de la Ministerul Afacerilor Externe. Și după asta, Lucius o dusese pe Virginia în fiecare an... de când avea șaptesprezece ani. Nu că ar fi scos-o deliberat din calculul pretendenților; avea o mulțime de prieteni și ieșeau de multe ori cu ei, fără să arate vreodată vreo preferință pentru vreuna din fetele pe care le cunoștea, dar treptat, toată lumea ajunsese să considere de la sine că el și Virginia intenționau să se căsătorească mai devreme sau mai târziu. Într-adevăr, Virginia nu făcuse nici un efort să nege și Katrina, de la îngrozitoarea ocazie cu care observase că nu erau decât bârfe și când fusese întrebată dacă nu cumva e geloasă pe sora ei, păstrase tăcerea.

Zări o mașină ocolind casa și gonind spre porțile uriașe. Trebuia să fie Lucius cu Jaguarul lui, se ducea la Londra să facă afaceri importante, presupunea ea. Se va întoarce până seara, pentru că mama lui Emily dădea o petrecere la cină și fuseseră toți invitați. Katrina se gândi că trebuia s-o avertizeze pe Virginia să se comporte civilizat, cu orice preț.

Dat fiind modul în care se petrecură lucrurile, nu fu necesar: sora ei îi spuse la prânz că va cina cu James și nu-i păsa cine afla.

– Atunci, o s-o sun pe doamna Drake să-i spun că ai o gripă groaznică, spuse Katrina. Așa o să aibă ocazia să invite pe altcineva.

– Întotdeauna trebuie să procedezi corect, nu-i așa? o privi compătimitor Virginia. Spune-i ce vrei… și mâine mă duc în oraș să-mi caut rochie. Tu ce faci? Știu că nu ai despre ce înfățișare să-ți faci griji, dar ai siluetă… De ce nu te împopoțonezi și tu puțin?

În drum spre studio, Katrina se opri în fața oglinzii enorme de perete și se privi cu atenție. De înălțime medie, puțin prea bucălată, picioare și mâini frumoase, și o față ștearsă, salvată doar de ochi, încadrată perfect de părul castaniu, tuns profesionist, haine scumpe, potrivite stilului de viață pe care-l ducea.

– De-a dreptul insipidă, îi spuse ea reflexiei din oglindă și se îndreptă spre scările care duceau la studioul ei, unde pierdea fericită noțiunea timpului. Ilustra o nouă ediție a povestirilor lui Hans Andersen și se lăsă ușor purtată în lumea elfilor și a prințeselor. Pictă până când se întunecă, apoi coborî în living, unde-și bea mereu ceaiul. Nu era nici urmă de Virginia și doamna Beecham, intrând cu tava, o informă că domnișoara plecase mai devreme, cu mașina.

– Ei bine, în seara asta vom fi plecate amândouă, doamnă Beecham, așa că nu ne așteptați. Indiferent cine vine ultima, încuie.

Katrina își turnă o cană de ceai, luă un cornuleț și ridică ziarul, așezându-se într-un scaun, lângă foc. Camera avea un aer intim, era luminată delicat și frumos mobilată; mama ei o folosise întotdeauna dacă nu avea musafiri la ceai. Bouncer,

labradorul ei, era și el acolo, și cele două pisici se tolăniseră leneșe la picioarele ei. Era o tânără norocoasă să aibă atâtea, când existau atâția oameni care aveau mult mai puțin. Oricum, simți un fior de panică, gândindu-se la anii care vor urma. Și dacă nu se va căsători? Oricum, la urma urmelor, împlinise douăzeci și șapte de ani și nimeni n-o ceruse realmente în căsătorie. Va fi mulțumită să stea acolo, să picteze, să deseneze și să administreze casa, urmărind cum prietenii ei îmbătrânesc? Și fără să mai fie prietenă cu Lucius?

Se scutură repede. Lucius se purtase oribil; dacă stătea să se gândească, se schimbase în ultimii ani. Uneori, ochii lui puteau fi la fel de aspri ca o stâncă și afișa puțin cam prea des zâmbetul acela poznaș și ușor ironic. O lovi gândul că poate chiar era îndrăgostit de Virginia, dar ceva îl împinsese să dea înapoi de la a se căsători cu ea. Era destul de mare față de ea, desigur, dar asta n-ar trebui să conteze; era un bărbat frumos și nu-și arăta vârsta. Putea exista undeva o altă fată, desigur, dar respinse imediat ideea. Nu era un prefăcut, nu s-ar fi dat în lături să-i spună că avea pe altcineva. Nu făcuse decât să râdă și să spună că biata Virginia nu avea inimă. Katrina se încruntă; sora ei era o dulceață de fată – răsfățată, poate, dar cine putea condamna asta? Era încântător de frumoasă și știa întotdeauna cum s-o ia pe Katrina. Să spună că era lipsită de inimă era realmente neadevărat.

Katrina se învioră, îl scoase pe Bouncer să alerge și apoi se duse în camera ei să se schimbe pentru seară. Alese cu grijă rochia. Lucius va fi acolo, și dintr-un motiv oarecare vroia să arate cât mai bine – „ca un soldat care-și curăță pușca înaintea bătăliei“, îi exlică lui Bouncer, care se făcuse confortabil în capul patului ei.

Rochia era verde, din satin creponat chinezesc, foarte simplă și foarte scumpă și doar puțin prea bătrânicioasă ea – așa cum erau majoritatea hainelor ei. Acum că Virginia era femeie în toată firea și începuse să meargă peste tot cu ea și la foarte multe petreceri singură, Katrina începuse să se gândească la ea ca la sora mai mare și se îmbrăca în consecință. Era păcat, căci avea o siluetă de invidiat și o piele netedă și catifelată și arăta mult mai tânără decât era. Dar chiar dacă-și cumpăra rochii nepotrivite, gustul ei la pantofi nu avea nici un cusur. Erau slăbiciunea ei; destul de simpli în timpul zilei, dar înlocuiți imediat cu modele elegante cu tocuri înalte de la Rayne sau Gucci.

Nu era nici urmă de Virginia, așadar Katrina îi lăsă un bilet și ieși afară, unde Lovelace parcase mașina pentru ea, un Triumph Sports destul de vechi, dar bine întreținut. Lovelace nu fusese niciodată de acord, era prea rapidă pentru o doamnă, deși trebuia să recunoască în același timp că domnișoara Katrina era o șoferiță de primă clasă.

La casa familiei Drake nu erau decât doisprezece oameni, îi cunoștea pe toți, și din moment ce ajunsese ultima, livingul era destul de aglomerat ca să-l poată evita pe Lucius. Sau cel puțin, așa crezuse.

Sorbea un sherry sec, pe care-l detesta, și asculta conversația seacă a părintelui Bartram Moffat, când Lucius se îndreptă spre ei. Îi salută afectat pe amândoi, îi spuse preotului că gazda dorea un sfat legat de niște chestiuni parohiale și se postă în fața Katrinei, astfel încât o scăpare ar fi fost dificilă.

– Ți-au trecut toanele nărăvașe? se interesă el cu o indulgență care pe Katrina o irita la culme.

– Nu, răspunse și luă încă o înghițitură de sherry.

Lucius îi luă paharul din mână, turnă conținutul într-al lui și-i înapoie paharul gol.

– Niciodată nu ți-au plăcut băuturile seci și în momentul ăsta ai nevoie de ceva dulce – poți să spargi nuci cu expresia asta, Katie.

Aproape că-i venea să râdă, însă întrebă cu răceală:

– Într-adevăr?

– Unde e Virginia noastră cea cu inima frântă? Sunt dispus să pun pariu pe Gem contra lui Bouncer că a ieșit cu Lovell.

– Are nevoie de o consolare, spuse ea, roșie în obraji.

– Prostii, și tu o știi foarte bine! Spune-mi, ce aveți de gând? O să fiu ignorat în viitor? Toată povestea asta stupidă va fi dată uitării și vom fi în continuare prieteni, sau urmează să ne vorbim cizilizat și glacial în public și să ne urâm în particular?

– Știi foarte bine că nu te-aș putea urî vreodată, îl privi ea serios. Am crescut împreună, am fost ca frate și soră, dar nu vreau să mai fim prieteni; poate nu erai serios în privința Virginiei, dar ai rănit-o profund și asta nu ți-o pot ierta.

– Nu i-am rănit decât mândria și vanitatea. O privea atent și zâmbetul acela poznaș îi apăru din nou pe buze. Dar fie ca tine, draga mea, cu toate că te înșeli amarnic.

– Ai o mulțime de prietene… oh, nu sunt curioasă, dar oamenii bârfesc, știi? Asta înrăutățește și mai mult situația, pentru că Virginia e atât de tânără și o cunoști de când era copil.

– Și totuși, e mult mai capabilă să înfrunte lumea și tertipurile ei malițioase decât tine, Katie. Am petrecut clipe minunate împreună, nu-i așa? Dar pe viitor o să-mi amintesc

ce mi-ai spus. Zâmbi cu blândețe. Sunt sigur că domnul Moffat arde de nerăbdare să stea din nou de vorbă cu tine… o femeie atât de drăguță, tăcută și bine educată… și atât de corect îmbrăcată. Tonul lui insinuant o scotea din minți. Ar trebui să-ți schimbi stilul, Katrina, încă n-ai treizeci de ani. Se dădu deoparte ca să-i facă loc părintelui și Katrina îl urmări cum traversează camera spre doamna Drake. Arăta minunat în costumul elegant și înălțimea și talia îl făceau observabil oriunde se afla. Îi zâmbi politicos părintelui, întrebându-se cu amărăciune cum va fi să-l trateze pe Lucius ca și cum abia dacă s-ar cunoaște.

Katrina își luă rămas-bun, sărută doamnele și fu sărutată de domni, chiar și de Lucius, care-i șterse obrazul în treacăt, ținând-o de mână într-o strângere impersonală și făcând în glumă o remarcă despre faptul că se vor revedea curând. Desigur, avusese dreptate s-o facă; într-o zi-două, toată lumea va afla că el și Virginia se despărțiseră, dar până atunci, nu trebuia să știe nimeni. Se simțise prost s-o asculte pe amabila doamnă Drake îngrijorându-se pentru răceala Virginiei, apoi clocotise de furie când văzuse privirea cinică a lui Lucius, care auzise și el. Bărbatul reconfortant și de nădejde pe care-l cunoștea de o viață se transformase într-un străin distant, ironic, cu privire ca de gheață.

Pe drum spre casă, se gândi dacă nu cumva în spatele figurii pe care o adopta mai nou se ascundea o inimă frântă, și dacă era așa, ce putea face să-l ajute.

Nimic; nu interveneai în viața altcuiva, chiar dacă aveai cele mai bune intenții, cu toate că putea să se dea bine pe lângă Virginia, ca să-i povestească ce se întâmplase. Ar trebui să aștepte momentul potrivit, desigur.

Ocazia se ivi mai curând decât crezuse. Era acasă, stătea la masa din bucătărie și bea ciocolata caldă pe care i-o pregătise doamna Beecham, când auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se; în câteva clipe, sora ei apăru în bucătărie.

– Bună, spuse Katrina. Ai încuiat?

– Nu, trebuia? o privi visătoare Virginia.

– Nu-i nimic, încui eu. Mai e ciocolată, dacă vrei.

– După două sticle de șampanie? Cred că glumești! Ai avut o seară din cale-afară de plictisitoare?

– M-am simțit bine.

– Lucius a fost și el?

– Da, desigur.

– Ai vorbit cu el?

– Da… dar nu mult.

– Nu știa nimeni că m-a părăsit?

– Nu, Virginia… te-a părăsit? Te-a cerut de soție? Și tu ai acceptat?

– Ce avalanșă de întrebări! Virginia închise ochii și căscă. Nu cumva îți vâri nasul unde nu-ți fierbe oala? Continuă mai blând: și-a bătut joc de mine, și o să plătească pentru asta.

Katrina își puse cana în chiuvetă.

– Cum poți vorbi așa, când așteptai să te căsătorești cu el? Trebuie să-l fi iubit… să-l mai iubești încă.

Sora ei se ridică și se îndreptă spre ușă:

– Scumpo, ai rămas puțin cam în urmă cu timpurile… de fapt, ceva de genul ăsta ar fi spus mama, sau chiar bunica. Văd că trebuie să te modernizez. Zâmbi serafic. Va trebui să mă gândesc la ceva. Îi trimise o bezea. Noapte bună, Katie.

Katrina se duse la culcare, dar nu adormi. Virginia își revenise miraculos de repede; pe de altă parte, probabil își

ascundea adevăratele sentimente în spatele unei înfățișări vesele. Era destul de firesc să fie furioasă pe Lucius, mai ales că era atât de enervant de amuzat în legătură cu toată povestea asta. Îi rămânea să spere că atunci când sentimentele lor se vor răci, vor reuși să se înțeleagă din nou ca înainte. Virginia era foarte tânără; se va îndrăgosti din nou.

Era ciudat să nu-l mai vadă pe Lucius. Obișnuia să le viziteze în fiecare zi, să se ofere să le ia cu mașina sau să facă plimbări călare sau pur și simplu să stea de vorbă măcar o jumătate de oră. Era un proprietar bun și moșia, chiar dacă nu era întinsă, îi ocupa o mare parte din timp; de două ori pe săptămână se ducea la Londra, unde era partener la o mare firmă de contabilitate. Katrina se obișnuise să-i dea mici comisioane pentru Fortum și pentru Mason, comenzi pentru vin, cereri pentru conturi la bancă și, în afară de astea, s-o ia cu mașina ori de câte ori avea nevoie. Își ocupă timpul cu pictura, bucuroasă că avea un termen limită de respectat și că nu-și permitea să lenevească. La sfârșitul săptămânii, își va duce lucrările la editură și va căuta o rochie pentru Balul Vânătorii.

Virginia se dusese la Londra și se întorsese cu o rochie superbă care costase o mică avere, și acum că lucrurile importante fuseseră rezolvate, își petrecea majoritatea timpului cu diferiți prieteni. Katrina fusese surprinsă că nimeni nu spusese nimic despre sora ei și Lucius, dar nu ieșise prea mult, scuzându-se că trebuia să-și finalizeze lucrarea și că era presată de timp. Acum era pe cale să termine și, din moment ce Virginia telefonase să anunțe că avea să rămână o noapte sau două la Emily sau la Patricia, era liberă să facă ce

vroia. Bietei Virginia îi va prinde bine să stea cu prietenele ei; rămânea adesea la una din ele, iar Katrina era întru totul de acord.

Strânse vopselele și pensulele și începu să-și adune lucrările. Era încă devreme, așa că putea să meargă la Londra și să le predea, să ia prânzul și să caute o rochie, dar asta însemna să conducă noaptea. Nu că ar fi fost o problemă pentru ea, dar dacă Virginia se hotăra să se întoarcă acasă? În afară de asta, nu mai avea timp de altceva.

Lega portofoliul, când ușa se deschise și Lucius intră. Fu atât de surprinsă să-l vadă, încât nu spuse nimic, rămase doar privindu-l. El traversă încăperea imensă spre ea, cu mișcări la fel de nepăsătoare ca de obicei, dar sesiză o furie de toată frumusețea dincolo de expresia lui curtenitoare. Îi spuse „bună dimineața“ cu o voce întrebătoare și rezistă impulsului de a se da înapoi din fața lui.

– Să fie oare bună? Unde e Virginia, Katrina?

– Stă câteva zile la Turneri. De ce?

– Foarte înțelept din partea ei. Vocea lui era ponderată, însă ochii îi erau niște pietre cenușii. Știi ce le-a spus tuturor prietenilor și cunoștințelor noastre? Nu, văd că nu. Că am părăsit-o – astea au fost cuvintele ei – și că m-am înhăitat cu tine!

– Cu mine? întrebă Katrina, năucită.

– Oh, da. Vezi tu, cum a explicat tuturor care au stat s-o asculte, nu a avut nici o șansă în fața intelectului și eleganței tale… hm… în fața experienței tale de viață… Oh, era să uit… și în fața maturității tale!

– Dar ce prostii! bâigui Katrina.

– Oh, nu, e doar un mod inteligent de a spune lucrurile, draga mea. Când toată lumea o să depășească stadiul de

gură-căscată și o să raționeze, o să-și dea seama că e o prostie. Între timp… reuși să zâmbească slab… am o poftă nebună să-i sucesc gâtul!

– E supărată. A spus că i-ai frânt inima…

– Și ce altceva, mă întreb? Că sunt un monstru și că ar trebui să plătesc pentru că i-am stricat planurile cu grijă puse la cale?… Știi ce intenționa să facă?

– Nu, dar… într-adevăr, a spus că o să i-o plătești. Nu cred nici o secundă că a vorbit serios.

– Ești cu capul în nori, izbucni el. Pictezi spiriduși și zâne, o lași pe Virginia să te calce în picioare și să te păcălească să-i dai mult prea mulți bani. Pentru numele lui Dumenzeu, de ce nu-i folosești și pentru tine? Cumpără-ți niște haine potrivite vârstei tale! Văzu cum se înroșește, îndurerată. Oh, întotdeauna arăți bine, dar de ce să te consideri o femeie așezată, care n-o să apuce vârsta de patruzeci de ani? Ai douăzeci și șapte de ani și arăți cu zece ani mai tânără. Râse blând. Și nu-ți fac nici un compliment – te cunosc prea bine pentru asta.

– Ce vrei să faci? întrebă Katrina, displăcându-i râsul lui.

– Voi da curs cacialmalei ei, desigur. Îmi voi întoarce toată atenția spre tine, Katie. După o vreme, ne vom logodi, și după ce vei avea timp să aduni ce adună fetele înainte să se mărite, ne vom căsători. Aici, la Upper Tew.

Se ridică rapid în picioare. Înainte să-și adune puterea de judecată și să răspundă unui asemenea nonsens, Lucius plecă, închizând în tăcere ușa după el.

Capitolul 2

Ideea de a se duce la Londra dispăru; Katrina se așeză și lăsă ca gândurile haotice să se liniștească. Se învârteau în jurul capului ei, fără nici un sens. Lucius glumise… sau nu? Și cu siguranță, Virginia n-ar fi făcut o astfel de farsă, chiar dacă vrusese să fie doar o glumă. Trebuia să fi știut că era una proastă, care avea să fie negreșit un fiasco. Katrina mulțumea cerului că prietenii lor, majoritatea de o viață, se vor gândi de două ori înainte s-o creadă pe Virginia, sau cel puțin nu vor crede că minte, ci doar că exagerează, și asta din cauză că orgoliul ei tânăr fusese rănit. Și nimeni, absolut nimeni, nu va avea nimic de spus despre Lucius. Oftă; asta însemna că Virginia va trebui să explice. Se încruntă. Cu siguranță, sora ei nu spusese lucrurile acelea oribile… ca și cum ar fi făcut vreodată ceva să-l atragă pe Lucius și să-l îndepărteze de Virginia, și nu era deloc cerebrală, sau matură, sau elegantă – asta fusese o cruzime! Oricum, Lucius nu avea de ce să fie atât de furios, și sugestia pe care i-o dăduse fusese de-a dreptul ridicolă. Dacă el credea că o să se răzbune pe Virginia, jucând

un teatru stupid cu ea ca parteneră involuntară, trebuia să se mai gândească o dată! Termină de legat portofoliul și coborî.

În living, Lucius stătea confortabil, citind „The Times“. Se ridică în clipa în care Katrina se opri în pragul ușii, fără să-i observe uimirea:

– Ei bine, ce cauți aici?

– Te-am auzit spunându-i doamnei Drake că intenționezi să mergi în oraș cu desenele. Te duc cu mașina; am o întâlnire mai târziu, dar te aduc înapoi la orice oră vrei.

– Mulțumesc, Lucius, dar mă duc sigură mâine, spuse ea cu demnitate. Mă miră că te oferi.

– Draga mea, nu m-am făcut înțeles bine? Intenționez să-ți fac curte. Doar nu vreau ca Virginia să pară o mincinoasă!

– Și cu mine cum rămâne? întrebă ea furioasă. Nu m-a întrebat nimeni dacă… vreau să fiu curtată! Adăugă tăios: ce pueril și de modă veche sună!

– Ah, da, într-adevăr; trebuie să adaugi asta celorlalte defecte ale mele.

– Nu fi ridicol! Devii obositor.

– Și asta, încuviință el grav. În cât timp ești gata?

– Tocmai ți-am spus, mă duc singură… Îi surprinse privirea cenușie, rece și convingătoare. Foarte bine, cedă ea fără tragere de inimă, dar nu vreau să mai aud de prostia asta. O să vorbesc cu Virginia când se întoarce și… Se întrerupse la expresia lui amuzată.

– N-ai nici o șansă. Întotdeauna te-a îmbrobodit și mereu o va face. Du-te și pregătește-te.

De când își putea aminti, Katrina îl asculta fără obiecții, chiar dacă uneori nu-i vorbea deschis, dacă era supărată pe el. Se duse în camera ei și se schimbă într-un costum gri închis,

cu o croială superbă. Era elegant și extrem de rafinat, și o făcea să pară mai mare decât era. O eșarfă, pantofi închiși și o geantă asortată completară ținuta, fără s-o ajute cu nimic, totuși. Luă portofoliul și coborî să-i spună doamnei Beecham că nu se va întoarce decât târziu după-amiază.

Lucius o privi atent:

– Vrei să faci cumpărături?

– Ei bine, m-am gândit să mă uit după o rochie pentru Balul Vânătorii. De ce vrei să știi?

– Fără motiv. Mergem?

O lăsă în fața editurii și-i dădu întâlnire la barul hotelului Connaught, la douăsprezece treizeci. Prin ușa din sticlă, Katrina îl urmări cum pleacă. Era ciudat că în pofida a tot ce se întâmplase, simțea exact la fel în privința lui… un prieten pe care se putea baza, care știa întotdeauna ce să facă. Dându-i numele recepționistului, decise că cea mai bună strategie era să ignore conversația de dimineață; va clarifica totul cu Virginia și o va convinge să spună tuturor că glumise, și totul va reveni la normal. Sau nu?

Ajunse la Connaught zece minute mai târziu decât stabiliseră și-l găsi pe Lucius în bar, fără să dea semne de nerăbdare. Se așeză în fața lui și-și scoase mănușile.

– Scuze, n-am găsit nici un taxi. Aștepți de mult?

– De câteva minute. Ce bei?

Vorbiră fără să-și spună prea multe. Katrina se simțea ciudat; în mașină nu fusese așa de rău, stătuseră unul lângă altul și conversația fusese sporadică, dar acum, față-n față, când ochii lui cenușii erau prietenoși, avea impulsul absurd să-i ceară sfatul. Oricum, n-o făcu. Îi povesti despre cum mersese la editură și alte mărunțișuri.

După ce-și băură cafeaua, Lucius sugeră că era liber restul după-amiezii și că putea s-o însoțească la cumpărături.

– Te-ai plictisi de moarte, sări ea.

– Nu-i adevărat. Lăsăm mașina aici și mergem pe jos.

– Dar mă gândeam să mă duc la Harrods sau la Liberty's.

– Să încercăm mai întâi pe Bond Street și pe Sloane Street.

Pe treptele hotelului, Katrina făcu o ultimă încercare:

– Uite, n-o să-ți placă deloc... o să umblăm din magazin în magazin, eu nu merg niciodată la buticuri...

– De ce nu?

– Nu sunt genul acela de fată... adică nu sunt nici elegantă, nici frumoasă. Adăugă, bosumflată: și de ce naiba întrebi? Știi asta de ani de zile!

– Știu câteva magazine unde sunt sigur că vei descoperi că te înșeli.

Se opri din mers și se uită la el. Nu o deranja câtuși de puțin că nu negase că nu era atrăgătoare; de-a lungul anilor de prietenie, Lucius nu se ferise s-o recunoască, dar era curioasă în altă privință.

– De unde știi tu buticuri?

– Nu mai fi așa de indiscretă, Katie, chicoti el.

Se opriră în fața unui magazin rafinat și extravagant, și Lucius nu stătu pe gânduri și o trase înăuntru. Katrian ceru să vadă câteva rochii de seară și-i aruncă o privire mocnită.

Vânzătoarea îi zâmbi călduros și o întrebă dacă se gândise la o culoare anume.

Lucius se făcuse confortabil pe canapea.

– Verde, sugeră el. Verdele acela petrol, cum sunt păunii, dacă aveți.

Katrina se așeză lângă el.

– Nu port culori stridente, rosti ea printre dinți.

– Tocmai asta e problema, draga mea. Se întoarse spre vânzătoare, care era urmată de o alta, cu un braț plin de toate culorile curcubeului. Încearcă-le pe toate.

– Măsura douăsprezece? se interesă vânzătoarea. Doamna are o siluetă de invidiat, și desigur, putem face modificări, dacă doriți. Îi făcu semn celeilalte, care le arătă o creație din organza verde, cu poale bogate și cu volănașe la baza gâtului. Sau aceasta, spuse ea și expuse o rochie din tafta roz, cu mâneci lungi și mulate și cu un decolteu pătrat. Sau poate aceasta este culoarea pe care o căutați?

Era o vânzătoare bună; primele două rochii îi stârniseră Katrinei interesul, iar cea de-a treia era exact ce sugerase Lucius: tafta de un gri petrol profund, cu mâneci scurte și vaporoase, un corsaj strâmt și cu poale bogate. Katrina nu se uită la Lucius. Avusese realmente tupeu în primul rând c-o forțase să intre într-un magazin ca acesta, apoi că stătea acolo, ca un soț posesiv! Nu avea de gând să cumpere nimic, ci doar să-i dea o lecție, dar dacă tot era acolo, putea să încerce minunățiile acelea…

Rochia din organza era fermecătoare – nu se încadra deloc în stilul ei obișnuit – și cu siguranță că-i scotea în evidență toate atuurile. Fără să întrebe, vânzătoarea trase deoparte cortina din satin și o invită să se prezinte în fața domnului. Neavând cum să evite asta, ieși din cabină, mai degrabă timidă.

– Foarte frumos. O studie atât de mult, încât Katrina se încruntă revenind în cabină, unde probă și rochia roz, care era și mai frumoasă.

– Îmi place asta, declară Lucius, dar hai să vedem mai întâi cum îți stă în cea gri petrol.

Ultima i se potrivea perfect, deși era atât de diferită de celelalte rochii de seară ale ei, încât aproape nu se recunoscu în oglindă. Lucius o privi îndelung.

– Asta e, spuse el în cele din urmă. Îmi place croiala de la gât.

Katrina se îmbujoră. Rochia avea un decolteu generos, deloc asemănător cu ce obișnuia să poarte… Virginia ar arăta splendid în ea…

– Doamna are umeri superbi și o linie frumoasă a bustului, observă vânzătoarea. Dacă pot spune așa, rochia îi vine turnat.

– Nu sunt sigură… începu Katrina.

– Ia-o, Katie; și pe cea roz!

Katrina era depășită de situație. Anii în care mersese la unul din cele mai bune magazine și alesese haine modeste, care întotdeauna crezuse c-o ajutau să pară mai puțin ștearsă, n-o pregătiseră deloc pentru asta. Acum se trezea cu două rochii care atrăgeau atenția, pe care era foarte posibil să nu le poarte niciodată. Se schimbă în costumul ei, își prinse părul și ieși din nou stăpână pe ea, să găsească rochiile deja împachetate și pe Lucius punându-și cardul la loc în portofel. Nu era locul potrivit pentru o dispută. Așteptă până când ieșiră și începu:

– Nu era nevoie să plătești tu. Am și eu destui bani. Ce-or fi crezut doamnele acelea?

– Niciodată nu mi-a păsat ce cred oamenii, spuse el și o luă de braț. Oricum, de ce faci atâta caz? Poți să-mi dai un cec mai târziu.

– Habar n-am cât au costat… și ce naiba să fac cu două rochii? Nici măcar nu sunt sigură c-o să port vreuna din ele.

– Pe cea petrol o vei purta la bal, iar cea roz îți va fi de folos când vom merge la dans. Se uită la ea. Ai uitat că ieșim împreună?

– Nu ieșim deloc… n-o să… Voi vorbi cu Virginia când se întoarce!

– Ai mai spus. Lucius se opri în fața altui magazin. Uite ce frumos! arătă el spre un costum din catifea cafenie, care se potrivea de minune cu o bluză din satin de culoarea untului.

– Chanel, observă ea. Trebuie să coste sute de lire.

– Numai acum câteva minute, ai spus că ai destul bani. Îmbrăcată cu asta, vei obține cu ușurință tot ce vrei de la Virginia. Cumpără-l.

Katrina, care nu avusese nici o intenție să mai cumpere ceva, se trezi în magazin, probând costumul din vitrină și, din moment ce era tot același lucru, probând și bluza și completând un cec pentru o sumă care-ți tăia răsuflarea. Afară din magazin, declară ferm:

– Nu mai cumpăr nimic! Cu banii ăștia, mi-aș fi putut lua două costume bune din tweed…

– Ai fi putut, dar gândește-te cât de frumos îți stă cu sacoul și cu fusta asta. Merită fiecare peni. Îmi place jacheta scurtă; așa cum a spus și cealaltă doamnă, ai un bust foarte frumos; ar trebui să-l arăți mai des.

– Bine, Lucius, cum spui tu…

– Cu siguranță, ne cunoaștem de suficient timp cât să pot face câteva remarce frățești, fără s-o faci pe modesta cu mine.

În ochii lui apăru o licărire. Îmi amintesc… trebuie să fi avut vreo doisprezece ani, iar tu cinci… ne-am dus să înotăm în râu, iar tu erai goală-pușcă.

Katrina pufni în râs.

– Oh, îmi amintesc… bunica m-a muștruluit ca la carte și mi-a dat și câteva palme.

– Iar eu am avut un interviu dureros cu tata, în birou.

– Am meritat-o, presupun… era martie, nu? Am fi putut muri degerați.

Intrară într-o ceainărie mică și cochetă și fură serviți de către o chelneriță într-un chimono; ceai chinezesc și ecleruri. Pe cale să atace cea de-a două prăjitură, Katrina se opri cu lingurița în aer:

– O să te îngrași, Katie.

Se uită la el îngrozită.

– Nu se poate! Acum, sunt grasă?! Puțin cam plinuță, chiar?

– Exact cum trebuie… pentru numele lui Dumnezeu, să nu te apuci de dietă! Femeile slabe n-au nici un farmec!

Katrina luă o înghițitură serioasă.

– Oh, bine… oricum, trebuie să-mi amintesc să mă mai cântăresc din când în când. Zâmbi. Ce zi ciudată; ca un vis!

– Fiecare secundă a fost reală, Katrina. Cine te duce la bal?

– Ei bine, s-au oferit câțiva bărbați…

– Dar n-ai acceptat?

– Nu.

– Atunci, vei merge cu mine. Oricum, veneai mai întâi la petrecerea de după-amiază, nu?

– Da, dar cum rămâne cu Virginia? Adică… n-o să te simți ciudat?

– De ce? Vom fi mulți și oricum, nu avem cum să nu ne mai întânim, știi?

– Da, dar după tot ce a spus…

– Prostii copilărești. Să trimit mașina după tine, sau vii la mine?

– Vin eu.

– Poți să lași mașina la mine și o iei la întoarcere. Faci ceva în seara asta?

– Nu… cred că Virginia n-o să vină acasă decât mâine. O să schițez câteva propuneri pentru copertă.

– Putem să mergem la tine, să suni și să te siguri că nu vine și apoi putem să luăm masa la mine. Adăugă poznaș: trebuie să ne cunoaștem mai bine, nu?

– Ce prostie… ne știm de-o viață! În plus, aș vrea o seară liniștită.

– Ți-am părut vreodată zgomotos? Îți promit că te duc acasă când vrei.

Nu găsi nici un mesaj de la Virginia, așa că îl luară pe Bouncer și porniră spre casa Stockley. Katrina cunoștea reședința Massey ca pe propria casă, dar intrarea masivă o fascina de fiecare dată.

Petrecură o seară liniștită, simțindu-se bine unul în compania celuilalt, așa cum o făcuseră de atâtea ori mai înainte.

Katrina nu se mai gândi la nimic până a doua zi, înainte de ceai; avusese câteva lucruri de făcut și simți nevoia unui duș. După ce făcu baie, deschise dulapul căutând ceva să îmbrace, și văzu costumul cafeniu atârnând pe un umeraș. Lucius îi sugerase să-l poarte azi… o idee stupidă, din moment ce nu

aștepta pe nimeni. Virginia nu sunase, așa că probabil mai stătea o zi. Oricum, îi va mai colora puțin ziua aceea plictisitoare.

Îmbrăcă repede costumul și se studie în oglindă. Fără îndoială, o punea în valoare. Încălță o pereche de pantofi maro pe care abia dacă-i purta vreodată, pentru că se hotărâse că arătau prea frivoli. Acum, se potriveau perfect. Coborî mulțumită de sine, bău ceaiul în fața șemineului și apoi se așeză la birou să-și facă socotelile. Cheltuise mult prea mult ieri și încă îi datora lui Lucius banii pentru cele două rochii: numai Dumnezeu știa cât costaseră și acelea! Desigur, trebuia să primească cecul de la editură, câteva comisioane noi și dividende de la câțiva asociați. Oricum, trebuia să aibă grijă; acoperișul necesita reparații și era și un gard rupt. Lunile de iarnă erau întotdeauna costisitoare cu atâtea camere care trebuia încălzite și cu oaspeții pe care-i primea de sărbători. Katrina rodea vârful creionului, calculând meticulos și nu auzi mașina care parcă în fața casei.

Sesiză doar că lumina se aprinsese din senin și se se întoarse. Virginia era acasă.

– Bună. Nu eram sigură că te întorci.

Sora ei o studie atent și nu-i răspunse, dar după un moment spuse:

– Ăsta e nou, și trebuie să fi costat o sumă exorbitantă… cu siguranță, arăți elegant!

Lucius avusese dreptate. Costumul o învăluise într-o aură plăcută, care o făcea să pară sigură pe ea și conștientă că arată bine.

– M-am gândit că e timpul să adopt imaginea pe care mi-ai creat-o.

Virginia păru vinovată, dar în același timp, sfidătoare.

– Ei bine, n-am văzut motivul pentru care toată lumea să-mi plângă de milă. Adăugă tăios: doar am spus c-o să mă răzbun pe Lucius!

– Așa e, încuviință calm Katrina, dar trebuia să te răzbuni și pe mine? Nu-mi aduc aminte să-ți fi violat teritoriul.

– Nu ești tocmai ce numesc o rivală serioasă. Te gândeai să încerci?

– Să ce?

– Cu Lucius, evident! Până la urmă, va trebui să se însoare odată și odată, deși cred că v-ați plictisi de moarte unul cu celălalt… vă cunoașteți de atâta amar de vreme!

– Nu pot spune că mi-a trecut prin minte, spuse Katrina cu voce slabă și glacială, și sunt sigură că Lucius…

Se opri la timp; lui îi trecuse, nu? Dar numai pentru că asta convenea perfect scopului lui.

– Ce-i cu mine? Vocea lui Lucius era, ca de obicei, placidă. Katrina se întrebă de cât timp stătea acolo și le asculta. Intră în cameră și se așeză lângă foc. Așadar, te-ai întors, proastă mică, i se adresă Virginiei. Te-ai făcut de râs ca la carte, nu-i așa? Sper că ai primit o lecție și că ți-ai dat seama că nu orice bărbat care iese cu tine vrea să se lege la cap cu tine pentru tot restul vieții.

– Ticălosule! izbucni Virginia, roșie ca focul. Îl auzi, Katrina? Spune ceva!

– Nu te ascunde în spatele surorii tale, o sfătui amabil Lucius. Ești destul de capabilă să te descurci și singură. Se uită

la ceas. Katrina, dacă mergem să cinăm, trebuie să plecăm… am rezervat o masă pentru șapte și jumătate.

Katrina îl privi uimită. Zâmbea puțin, dar privirea pe care i-o aruncă fu suficientă încât să accepte în grabă:

– Sunt gata, trebuie doar să-mi iau geanta și presupun că ar fi bine să-mi iau și o haină.

Văzu figura nedumerită a Virginiei. Era păcat că Lucius venise tocmai atunci, căci nu făcuse decât să amâne neplăcuta jumătate de oră pe care ea și Virginia aveau s-o petreacă oricum. Și unde naiba mergeau? Înghesui în grabă câteva lucruri în geantă, își luă haina și coborî în living.

Lucius stătea exact acolo unde-l lăsase, iar Virginia se așezase pe brațul unui fotoliu. Katrina îi auzi cu claritate vocea:

– Și să nu crezi că voi veni la petrecerea ta înțepată dinaintea balului! James mă scoate mai întâi în oraș și mai târziu vom veni și la bal.

– Ți-e frică să-i înfrunți? întrebă în șoaptă Lucius și se duse s-o întâmpine pe Katrina, care se oprise în pragul ușii.

– I-am spus doamnei Beecham că luăm masa la șapte și jumătate, nu mă întorc târziu.

Nu așteptă să audă replica bolborosită a Virginiei, ci ieși și urcă în Jaguar, alături de Lucius. După ce porniră, spuse:

– Acum, poți să-mi explici, Lucius.

– M-am gândit să luăm masa la La Sorbonne – n-am mai fost acolo de mult. Virginia nu se dă în vânt după Oxford, aproape întotdeauna mergeam în oraș sau la Bath.

– Oh! Căută o replică potrivită, dar nu găsi nici una. De ce?

– M-am gândit că ar fi drăguț să scoatem în lume costumul ăsta nou.

– Nu știai că Virginia se întoarce acasă în seara asta?

– Draga mea, cât de suspicioasă ești! De unde să știu și cum să rezerv o masă dintr-un impuls de moment, fără ca tu să știi?

Avea sens. Katrina nu avea cum să afle că văzuse farurile mașinii Virginiei, îi strigase majordomului să telefoneze la La Sorbonne și apoi o urmase cât putu de repede. Virginia avea un temperament vulcanic și Katrina nu se putea măsura cu ea, nici măcar purtând costumul acela nou.

Nu vorbiră mult, dar din moment ce prietenia lor era închegată de atâta vreme încât nu avea nevoie de conversație constantă ca să fie întreținută, Katrina acceptă tăcerea lui Lucius. La masă, stătură de vorbă ca doi prieteni vechi ce erau, însă fără s-o aducă în discuție pe Virginia. Doar târziu, când se întoarseră și Katrina se pregătea să-i ureze noapte bună, Lucius spuse:

– Nu mă inviți înăuntru să bem ceva?

– Dumnezeule, pentru ce?! Deși, dacă realmente vrei, aș putea să-ți fac un ceai sau o cafea…

– Un ceai ar fi perfect, spuse Lucius cu atâta viclenie, încât îl privi bănuitoare. Însă cum nu-l putea vedea prea bine, cedă fără tragere de inimă: bine, atunci intră.

Lucius zâmbi slab și o urmă spre bucătărie. Era o căldură confortabilă și Cromwell, pisica doamnei Beecham, torcea satisfăcută. Lucius umplu ibricul și-l puse la fiert, în timp ce Katrina scoase două căni, lapte și zahăr. Ceaiul fu tare și fierbinte.

– Nu vom închide un ochi, spuse Katrina și turnă cea de-a doua cană.

Aproape terminaseră, când ușa se deschise și apăru Virginia, o siluetă în satin roz și volănașe de șifon.

– Am auzit mașina și pe Lucius traversând holul. Mi se poate foarte egoist din partea voastră să faceți atâta gălăgie – am nevoie de somn.

Katrina vru să-și ceară scuze, dar Lucius i-o luă înainte:

– Ai venit până aici să ne spui asta? Mă îndoiesc profund.

– Cum ai ghicit? Virginia îi aruncă o privire supărată. De fapt, am uitat să-ți spun ceva mai devreme.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Lucius. Te-ai logodit… cu James Lovell, desigur, nu-mi pot imagina că te mai vrea cineva!

– Știai… cum ai aflat? Virginia era atât de furioasă încât începu să plângă și Katrina încercă s-o liniștească.

– Nu știam, dar există motive logice. O să ai decența să aștepți o vreme înainte să anunți? adică… abia dacă au trecut câteva zile de când… hm… te-am aruncat la coșul de gunoi, și știi că oamenilor trebuie să le dai timp să-și revină din șocul ăsta.

– Dacă James ar fi aici, te-ar pune la pământ, suspină Virginia.

– Mă îndoiesc profund, dar n-are decât să încerce data viitoare când ne întâlnim. Acum, du-te la culcare, proastă mică!

– Virginia… începu Katrina.

– Oh, taci! Ochii i se micșorară. Meriți să rămâi tot restul zilelor o fată bătrână scrobită! Se întoarse spre Lucius. Cât despre tine…

– O să-mi dai foc sau o să mă otrăvești încet – noapte bună, Virginia, și felicitări!

După ce plecă, Katrina îi spuse:

– Nu era nevoie să fii atât de malițios! Oricum, mă bucur că ai fost aici.

– Pot veni mâine la prânz?

– Da.

– Îmi imaginez că până atunci, Virginia va avea mai multe de spus și te implor, Katie, nu te lăsa atrasă într-o ceartă cu ea până când nu ajung.

– Foarte bine! E sora mea, întotdeauna am avut grijă de ea…

– Mă întreb când o să realizezi că tu ești cea care trebuie să fie îngrijită. Nu-ți face griji; un lucru pot să-ți promit: nu ești o fată bătrână scrobită și nu vei fi niciodată. O sărută pe frunte. Du-te la culcare.

– Glumeai, nu? întrebă ea cu voce slabă.

– Nu. Vom anunța logodna noastră la bal… nu, mai bine încă, la nunta Virginiei! Dacă o cunosc, o să-l facă pe James să obțină un certificat special și pregătește-te de nuntă în cel mult zece zile! O luă de braț și o conduse în hol. Încuie după mine! o avertiză și ieși.

Katrina trase zăvorul și încuie, în minte învălmășindu-se nunți, logodne și aroganța lui Lucius de a presupune din oficiu că era dispusă să se mărite cu el. Se strecură în pat și toate problemele dispărură în fața uneia enorme: cum să aranjezi o nuntă în numai câteva zile? Zece zile, spusese Lucius și, din experiență, știa că aproape întotdeauna avea dreptate.

Capitolul 3

Virginia stătea în pat, cu tava cu micul dejun alături, citind o revistă. Ridică privirea când intră Katrina, dar o plecă din nou asupra paginilor. Katrina îi luă revista și se așeză pe marginea patului.

– Când plănuiești să te căsătorești, Virginia?

– Curând… înainte de Crăciun, deși nu văd ce te privește. Smulse revista înapoi, îmbufnată.

– Ei bine, presupun că ți-ai dori o nuntă frumoasă și asta ar necesita o organizare bună. Invitații, domnișoare de onoare și așa mai departe…

– Nu te deranjează că mă căsătoresc și tu nu?

– Ei bine, nu, nu cred… de ce m-ar deranja? Nu vreau să mă mărit cu James. Făcu o pauză. Ești sigură, Virginia? N-au trecut decât câteva zile de când credeai că te vei căsători cu Lucius.

Nu-i dădu timp să răspundă. Mâinile Virginiei strângeau cu putere revista și ochii aruncau flăcări, iar Katrina își aminti că

Lucius îi spusese să aștepte până când venea; dintr-o dată, își dori să fi fost acolo. Se ridică și ieși din cameră, iar revista ateriză pe podea exact în clipa în care închise ușa în urma ei.

După-amiază, îl găsi pe Lucius în living, citind un ziar lângă șemineu și, din moment ce intra și ieșea când vroia din casa lor de când își putea aduce aminte, spuse fără surpriză:

– Bună… ți-ai luat ceva de băut?

– Nu, te-am așteptat. Virginia ni se va alătura?

– Așa cred… n-a spus că nu vine. Acceptă un pahar cu sherry și luă loc.

– Ai văzut-o deja? Katrinei i se păru ușor curios.

– Ei bine, da, doar cât i-am spus bună dimineața. N-a coborât la micul dejun… a avut o noapte proastă.

– Firesc, încuviință el cu o voce atât de seacă, încât vru să-l întrebe ce vroia să spună, însă Virginia intră.

– Tu?! exclamă ea scârbită și se opri în pragul ușii.

– Nu fi copil, o rugă el, și ai face bine să-ți schimbi tonul. Îndrăznesc să spun că prietenii și cunoscuții noștri se vor distra copios pe seama ta.

– Și pe a ta! izbucni ea.

– N-o vom plictisi pe Katrina cu toate detaliile, dar nimeni n-o să râdă de mine. Se duse la tava cu băuturi. Ce bei?

– Gin tonic. Virginia îi aruncă surorii ei o privire sfidătoare. Unul mare.

Katrina îi ignoră privirea; era de părere că Virginia bea puțin cam mult, dar acum nu era tocmai momentul potrivit să i-o spună. Păru nepăsătoare și sorbi o înghițitură din sherry.

– Ei bine, ați făcut aranjamentele pentru nuntă? întrebă aspru Lucius. Mi-ar face mare plăcere să te conduc la altar.

– Lucius! interveni ascuțit Katrina. Apoi continuă mai calm: ar putea-o face unchiul Wallace din Peterborough… sau unchiul James, dar el e în Spania.

– Oh, mi-e indiferent, declară Virginia. De parcă ar observa cineva. Katrina, mâine mă duc în oraș să-mi caut rochie… vreau să am bani din belșug, și nu vreau să fiu deranjată cu toate aranjamentele. Mă ocup eu de domnișoarele de onoare, dar de restul poți avea tu grijă.

– Trebuie să știu ziua, spuse Katrina.

– Oh, Balul Vânătorii e la sfârșitul săptămânii viitoare, nu? Săptămâna care urmează… marți e bine.

– Și James nu e interesat să știe data? întrebă Lucius.

– O să-l sun. După aceea plecăm în străinătate și nu ne vom întoarce decât la sfârșitul lui ianuarie. Mama lui James o să se mute în vechea ei casă… e goală de câteva luni.

– Și n-o s-o deranjeze? întrebă Katrina.

– Habar n-am, flutură gingaș din gene Virginia. Dar nu voi permite să stea cu noi și să mă comande toată ziua.

Katrina o lăsă în pace. Mama lui James era o femeie drăguță și foarte amabilă, care-l răsfăța peste măsură și căreia nici prin gând nu i-ar fi trecut să nu-i respecte dorințele. Spuse cu îndoială:

– Sper să fii fericită.

– Voi fi bogată, o corectă Virginia cu îngâmfare.

Katrinei îi stătea pe limbă să-i amintească surorii ei că dacă s-ar fi căsătorit cu Lucius ar fi fost și mai bogată, dar surprinse privirea prietenului ei și tăcu.

– Îi datorezi scuze Katrinei, interveni el. Ai spus o mulțime de lucruri stupide și crude despre ea; cel puțin poți să spui că-ți pare rău.

– Dar nu-mi pare rău, și sper ca toată lumea să râdă până la epuizare la ideea ca tu și Lucius să visați unul la celălalt! Începu să râdă. Ce o să faci?

– Cât despre asta, va trebui să aștepți și să vezu, nu? Lucius se uită la Katrina, care-și păstra calmul încă, deși pălise vizibil. Te duci la casa parohială în seara asta, Katie?

Katrina spuse că da, se va duce, și Virginia pufni din nou în râs.

– Ce încântare!

– Ai fost invitată și tu, îi aminti Katrina.

– Ei bine, eu nu vin… poți să inventezi tu o scuză…

– Nu, dacă nu vrei să mergi, poți să te scuzi și singură. Făcu un semn spre telefon. Ar fi mai bine s-o faci acum.

– OK, deși cred că e urât din partea ta, ridică din umeri Virginia. Formă un număr și ascultară cum se scuză cu șarm și cu ingenuitate pentru evenimentul de seara. După ce termină, se duse la ușă. Mă duc la Frobisheri; cred că fetele or să vrea să fie domnișoare de onoare. Nu-și luă rămas-bun.

– Mai ai nevoie de un pahar, spuse Lucius și se așeză din nou. O să vin să te iau pe la șapte treizeci… să porți chestia cafenie.

– Nu-i spune „chestie“!

Nu luă în seamă întreruperea ei indignată:

– Și trebuie să te întorci la buticul ăla să-ți iei ceva pentru nuntă.

– Sunt destul de capabilă să-mi cumpăr singură hainele.

– Întotdeauna arăți bine, Katie, dar lăsată de capul tău, vei alege ceva simplu și bleumarin. O să vin cu tine.

– E ziua miresei… trebuie să eclipseze pe toată lumea.

– Nu mă îndoiesc că Virginia o să se descurce din punctul ăsta de vedere; e unul din scopurile vieții ei lipsite de țeluri, nu?

– N-ai iubit-o deloc, Lucius?

– Nicidecum, răspunse el cu răceală.

– Atunci, de ce…

– M-ai rugat s-o țin la distanță de avalanșa de bărbați care roiesc în jurul ei. Nu e genul meu, Katie.

Îi stătea pe limbă să-l întrebe care era genul lui, dar niciodată nu-și vârâse nasul în viața lui intimă și nu avea de gând să înceapă acum. Fu deconcertant să-l audă șoptindu-i:

– Ai dreptate, draga mea, nu întreba.

– Ei bine, nici n-aveam de gând. De fapt, adăugă cu grijă, nu mă interesează câtuși de puțin. Scoase minciuna pe un ton indiferent care nu-l păcăli.

– Ai vorbit cu doamna Lovell? Tânărul Lovell a venit să vorbească cu tine… sau a telefonat?

– Nu. Katrina încercă să pară liniștită, dar nu reuși. Ar fi trebuit?

– De ce n-o suni pe doamna Lovell? Dacă Virginia vrea nunta asta când spune, nu mai e prea mult timp.

Ceea ce însemnă că, nerăbdătoare s-o sune pe doamna Lovell chiar în după-amiaza aceea, Katrina se trezi în Jaguar, condusă către casa respectivei.

Casa familiei Lovell era de dimensiuni confortabile și mobilată superb; într-adevăr, nu duceau lipsă de bani: doamna Lovell moștenise o avere la moartea soțului, iar James avea banii lui. Virginia va putea să-și facă toate poftele. Lucius opri la intrare și coborî împreună cu Katrina. Privi casa impunătoare:

– Virginica noastră s-a descurcat admirabil, observă el și sună la ușă.

Doamna Lovell fu bucuroasă să-i vadă. Era la fel de uimită că tinerii se hotărâseră peste noapte să se căsătorească.

– E destul de în grabă, nu? Știam că James ține mult la Virginia, desigur… ochii ei alunecară în direcția lui Lucius și roși ușor. El îi zâmbi.

– Dar cel mai bun câștigă întotdeauna, nu? Lucius nu părea câtuși de puțin deranjat, așa că într-o secundă, zâmbi și ea.

– Totul e bine, murmură ea.

Discutară detaliile recepției și întocmiră listele cu invitați, iar Lucius se oferi să lase a doua zi modelul invitațiilor la o tipografie din Londra. Doamna Lovell nu mai conteni cu mulțumirile, Katrina mai puțin. Pentru un bărbat care fusese tratat așa cum îl tratase Virginia, Lucius se comporta foarte ciudat, ca și cum ar fi fost fratele, sau chiar tatăl miresei. Îi aruncă o privire bănuitoare și întâlni ochii lui cenuși, de obicei atât de reci, dar care acum străluceau de amuzament.

– Pari foarte nerăbdător s-o căsătorești pe Virginia, observă ea pe drum spre casă.

– Îmi place să eliberez drumul înainte să trec la acțiune, fu tot ce-i răspunse.

***

Seara, Katrina se strădui din răsputeri să-și aleagă ținuta și fu răsplătită de exclamația admirativă a lui Lucius. El purta un costum gri închis și o cravată superbă; arăta frumos, interesant și avea o expresie care nu-i dădea nimic de înțeles.

– S-ar putea să fie puțin ciudat, deși sunt sigură că putem conta pe părintele Moffat să aplaneze situația, spuse Lucius în timp ce urcară în mașină. Ești mai mult decât o pereche desăvârșită.

– Da, dar ce voi spune? întrebă ea panicată.

– O să găsești tu ceva, o liniști.

Oricum, când ajunseră la parohie, în mintea ei nu era decât un vid absolut. Încăperea era pe jumătate goală; nu sosiseră decât opt oameni. Desigur, Katrina îi cunoștea pe toți și se duse să-i salute călduros. Doamna Turner, soția medicului, o trase deoparte:

– Draga mea, începu, Virginia ne-a spus o poveste extraordinară… e o glumă? Chiar se căsătorește cu James Lovell… credeam că… Îl căută din priviri pe Lucius. Știi că ea și Lucius… se vedeau de ceva timp.

Doamna Moffat li se alătură. Katrina inspiră adânc.

– Erau doar buni prieteni, spuse cu calm, cât timp se hotăra în privința lui James.

– Dar, draga mea, interveni doamna Moffat, a spus niște enormități! nimeni n-ar crede, desigur… nu că n-ar spune adevărul, dar îndrăznesc să spun că a fost foarte agitată… pentru vârsta ei, adăugă vag.

– Desigur că a fost o prostie, declară doamna Turner. Vreau să spun… tu și Lucius vă cunoașteți din fașă!

Katrina nu înțelese prea bine de ce doi bebeluși nu puteau să crească, să se îndrăgostească și să se căsătorească, dacă așa simțeau, dar nu comentă, ca să nu stârnească bănuiala celor două doamne. Își aminti furioasă că Lucius avea alte idei și se întrebă ce spunea. Era imposibil să afle; era în celălalt colț al încăperii, discutând cu domnul Turner.

Seara păru să nu se mai termine. Nunta era principalul subiect de conversație, desigur, cel puțin în rândul doamnelor.

– Casa o să ți se pară mult mai mare după plecarea Virginiei, remarcă doamna Moffat cu blândețe, și Lucius, care era în apropiere, întoarse capul și adăugă:

– Probabil nici ea n-o să mai stea mult acolo, doamnă Moffat. Zâmbi fermecat în direcția Katrinei, iar ea roși. Dacă privirile ar fi putut ucide, ar fi căzut mort instantaneu!

– De ce a trebuit să spui asta? întrebă ea furioasă pe drumul spre casă. Acum, toată lumea se întreabă…

– Dar asta și vrem, nu? Dacă Virginia s-a amuzat împrăștiind zvonuri despre noi, putem foarte bine să le dăm credibilitate. Și nu e nevoie să fii atât de arțăgoasă… doar ți-am spus că am de gând să-ți fac curte.

Katrina încercă să deschidă portiera, dar nu reuși.

– Ești imposibil! Toată flecăreala asta!

– Personal, îmi place foarte mult expresia asta… sună frumos. Apropo, ai face bine să vii mâine cu mine la Londra, să-ți cumperi haine. De acum înainte, va trebui să respecți un program foarte strict. Coborî din mașină și-i deschise portiera. Crezi că doamna Beecham mai are supă? Mi-e foarte dragă doamna Moffat, dar de câte ori mergem la ea să mâncăm, nu mă satur niciodată.

– Oh, intră, spuse Katrina supărată și intrară în hol, unde Lovelace se pregătea să-i întâmpine. Lovelace, domnului Massey îi este foame… vrea supă!

– Doamna Beecham a lăsat un bol mare cu supa ei specială cu ciuperci, domnișoară. Vă servesc imediat.

Lucius își aruncă sacoul pe un scaun.

– Hai să mâncăm în bucătărie. Se uită la Lovelace. Ne servim singuri… tocmai încuiai, presupun.

– Ei bine, spuse Katrina cu răceală, în timp ce intrau în bucătărie, oricine ar crede că ești la tine acasă… câtă obrăznicie! Luă două farfurii și le puse zgomotos pe masă.

– Draga mea, am intrat și am ieșit din bucătăria ta de când am învățat să merg, dar din moment ce insiști, o să stau la masă, iar tu o să servești supa.

– Oh, mai taci! Se pare că găsești totul foarte amuzant… a fost o seară oribilă, iar tu te-ai îngrijit să fie și mai oribilă. Și poți să-ți pui și singur supă!

– Mai bine îți pun și ție. Unde e pâinea?

A doua zi dimineață, veni s-o ia la opt și jumătate; își tot spusese că n-avea nici cea mai mică intenție să meargă cu el, dar o amenințase glacial să coboare și iat-o din nou alături de el, în mașină.

– Mă întreb de ce Virginia s-a întors atât de târziu aseară. Era trecut de două, mi-a spus Lovelace.

– Dragă Katrina, dacă ai fi logodită, pe cale să te căsătorești, data nunții ar fi stabilită și ai avea pe deget un inel cu un diamant uriaș, unde crezi că ai fi?

– Nu faci decât să ghicești. În afară de asta…

– Tinerii din ziua de azi au alte concepții față de cei mai în vârstă. Vocea lui binevoitoare, ascunzând o notă de amuzament.

– Nu mă face să par de vârsta a doua! sări indignată Katrina. Încă n-am treizeci de ani.

– Exact, de asta ești pe cale să-ți cumperi vestimentația pentru nuntă. Dacă te-ai duce singură, te-ai întoarce cu ceva bej sau gri, de un gust excelent, dar care ți-ar știrbi strălucirea.

Nu era prea sigură în privința strălucirii, dar în seara aceea, înainte de culcare, trebui să recunoască: dacă ar fi făcut singură cumpărăturile, n-ar fi ales niciodată o toaletă din mătase roz, nici nu ar fi achiziționat o pălărie cu boruri largi și cu trandafiri.

Balul Vânătorii era la sfârșitul săptămânii, și în afară de cele două întâlniri ale comitetului orașului în legătură cu petrecerea de Crăciun pentru copii și cu ieșirea pentru cei mai în vârstă, Katrina nu avu prea multe de făcut. Perfect, pentru că organizarea nunții Virginiei îi ocupa tot timpul liber. Invitațiile fuseseră trimise cu promptitudine, firma de catering stabilise în mai puțin de o oră toate detaliile, domnișoarele de onoare căzuseră repede de acord în privința rochiilor, iar florarul fusese mai mult decât bucuros să asigure decorațiile.

Virginia își petrecea majoritatea timpului departe de casă, așteptându-se ca toate aranjamentele să fie făcute bătând din palme și fără să-și dea nici un interes. Abia dacă vorbise cu Katrina, iar pe Lucius continua să-l ignore. Nu era de mirare: și Katrina și el avuseseră parte de o avalanșă de întrebări mascate și de glume prietenești.

În dimineața balului, vremea deveni geroasă. Katrina nu-l mai văzuse de două zile pe Lucius și presupunea că era plecat; Virginia și James veniseră la prânz și plecaseră probabil la el acasă. Rămasă singură, se hotărî să-l scoată pe Bouncer la plimbare. Când se întoarse, văzu lumini la casa Stockley și Jaguarul parcat în față. Lucius se întorsese.

Îmbrăcă rochia gri petrol și se studie atent în oglindă. Era satisfăcută de ce vedea. De data asta, Lucius avusese dreptate: rochia aceea i se potrivea de minune.

Majordomul îi ieși în întâmpinare, îi luă haina și o conduse în living, unde Lucius se întreținea cu invitații săi. Camera era plină, în ciuda dimensiunilor ei, iar el stătea în colțul cel mai îndepărtat, dar îndată ce o văzu, se scuză și veni spre ea. Ceea ce aduse după sine întreruperea conversației și toate privirile se îndreptară spre ea. Lucius se aplecă și o sărută pe obraz.

– O intrare pe cinste, draga mea, șopti el. Asta e o rochie încântătoare.

Katrina conștientiză că era dezamăgită că, deși îi admirase rochia, n-o admirase realmente pe ea. Era o diferență considerabilă… dar nu avea timp să despice firul în patru. Începu să facă turul camerei, salutând pe toată lumea; pe majoritatea îi cunoștea de o viață.

Fusese pregătită să răspundă la întrebări despre nuntă, pentru că toată lumea de acolo era invitată, oricum, dar după câteva cometarii agreabile, întrebările deveniră ceva mai incomode. Care erau planurile ei de viitor? Își va petrece Crăciunul acasă, sau la casa Stockley? Cineva îi văzuse cinând la La Sorbonne și vru să știe, mai degrabă cu malițiozitate, dacă ei și lui Lucius le făcea plăcere să iasă împreună. Fu bine că bărbații li se alăturară în scurt timp și toată lumea se dispersă în mașini, pornind spre casa Maudell, unde se ținea balul. Desigur, Lucius o luase de braț și spusese cât putuse de tare că va merge cu el; cele câteva doamne mai în vârstă de lângă ea oftaseră cu nostalgie și schimbaseră între ele priviri suspicioase.

Venise foarte multă lume la bal. Katrinei îi trebui ceva timp să-i descopere pe Virginia și pe James, care dansau. Făceau un cuplu splendid, iar rochia Virginiei era năucitoare. Katrina dansă cu Lucius și cu o întreagă suită de bărbați, care o complimentară toți, unii din ei cu surpriză în glas.

– Te descurci de minune, Katie… ba chiar îi furi Virginiei din admiratori, observă Lucius când dansară a doua oară.

– Nu vreau să fac asta, protestă ea. Ea e viitoarea mireasă!

– Ah, da, ridică el din sprânceană, dar toți cei prezenți se așteaptă ca tu să fii următoarea. Zâmbi cu malițiozitate. Câțiva

din prietenii noștri mai în vârstă și-au exprimat părerea că vom face o pereche foarte potrivită, tu și cu mine.

– Nu cumva le inoculezi ideea asta, doar ca s-o iriți pe Virginia? Lucius, cum ai putut?!

– Simplu, mai ales că e adevărat. Să știi că ești cea mai nereceptivă femeie pe care o cunosc, Katie! Mă străduiesc din răsputeri să-ți fac curte, iar tu refuzi să mă iei în serios. O strânse mai tare. Și nu mai fi atât de furioasă. Amintește-ți că m-ai cucerit iremediabil cu intelectul, cu eleganța și cu experiența ta de viață.

Katrina chicoti, apoi spuse:

– Dar realmente nu e amuzant. Nu sunt în nici unul din felurile astea și e absurd chiar și să sugerezi asta.

– Poate. O privi cu ochi amuzați, deși arăta serios. În orice caz, te prefer exact cum ești, Katie.

Un timp, nu mai dansă cu ea. Zgomotul și agitația, indicatorii unei seri de succes, crescură din ce în ce mai mult, transformându-se într-un galop sălbatic în jurul sălii de bal. Katrina, care-l avusese ca partener pe Peter Crawley, se trezi dintr-o dată că acesta dispăruse și Lucius îi luase locul.

– Cel mai frumos bal la care am participat de mult, remarcă ea la un moment dat când ajunse în camera destinată pentru șezătoare. Și fetele Frobisher se străduiau să-și croiască drum într-acolo.

– Și la anul presupun că vei fi căsătorită, spuse cea mai mare din surorile Frobisher. E foarte romantic, Katrina. N-am fi ghicit niciodată că tu și Lucius… adică, Virginia ne-a spus că ea și…

Spre ușurarea Katrinei, cineva se împinse între ele și fu dată deoparte. Era două dimineața și era mult prea obosită să

dea răspunsurile corecte. Să-l cicălească pe Lucius, își spuse ea în timp ce-și căuta paltonul în mormanele de haine din cameră. Îl găsi și se întoarse în sala de dans, unde Lucius o aștepta vesel; invitații lui se strânseseră laolaltă, pregătiți să plece în caravană înapoi la Stockley. După ce ultimul oaspete se strecură în mașină, o luă de braț și o duse la Jaguar, își luă rămas-bun de la gazde și plecară.

– Frumoasă seară, observă el, iar ea încuviință, somnoroasă.

– Cu excepția ultimelor minute, când am fost să-mi iau haina. Mi s-au pus o mulțime de întrebări stupide.

– Despre noi? Sesiză amuzamentul din vocea lui.

– Da.

– Foarte bine. Și înainte să-i poată răspunde, adăugă: vii să călărim după micul dejun? Pe la nouă și jumătate? Consideră din oficiu că va accepta. S-a aranjat totul pentru nuntă?

– Mai mult sau mai puțin. Dar am prea multe de făcut ca să vin să călărim…

– Vei avea mai mult spor după ce iei aer proaspăt și te antrenezi puțin. Ajunseseră din urmă celelalte mașini și încetiniră.

– Lucius, am impresia că suntem într-o mare încurcătură.

– Nu, nu suntem. Uite, concentrează-te asupra nunții și lasă toate celelalte să-și urmeze cursul.

– Da, toate bune și frumoase… n-o faci decât ca să te răzbuni pe Virginia, nu-i așa?

Erau în fața casei ei, iar el opri otorul și se întoarse spre ea. Nu putea vedea cât de distanți erau ochii lui, ceea ce era un lucru bun.

– Știu ce fac, Katrina.

Capitolul 4

Pe Lucius nu-l mai văzuse de câteva zile. Își spuse că era un lucru bun, pentru că era îndeajuns de ocupată cu pregătirile de pe ultima sută de metri și James părea să fie la ele douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Că era foarte îndrăgostit, era evident, și din câte vedea Katrina, și sora ei era îndrăgostită de el. O copleșise cu o mulțime de cadouri, pe care le acceptase ca și cum ar fi fost o obligație din partea lui, deși cu multă grație. Cu toate că o evita pe Katrina, comportamentul ei era fără cusur când erau împreună. Adevărat, nu făcuse nimic să ajute la pregătirile pentru nuntă. Rochia de mireasă îi fu adusă, urmară câteva probe cu domnișoarele de onoare ca să se asigure că vestimentația lor era exact așa cum vroia, și o repetiție la biserică, la care Katrina nu participă.

Dimineața nunții începu senină și rece și, în timp ce se îmbrăca pentru ceremonie, Katrina se întrebă dacă nu cumva greșise alegând mătase roz, deși era un material greu, și

pălăria de paie, în miezul iernii. Adevărat, pălăria avea o panglică de catifea roz, iar trandafirii erau tot din mătase, ceea ce o făcea să pară mai potrivită pentru iarnă, iar culoarea îi venea minunat și se asorta perfect cu haina ei de cincila. Când fu gata, se duse în camera Virginiei. Stând stăpână pe ea în fața oglinzii, sora ei arăta splendid, iar Katrina i-o spuse.

– Și pe tine ce te-a apucat? întrebă Virginia. Mă așteptam să porți bleumarin, maro sau gri. Ochii ei frumoși se micșorară. Pun pariu că Lucius ți-a ales rochia!

– Ei bine, m-a însoțit când am cumpărat-o. Îmi schimbă imaginea. Nu-mi rămâne altceva de făcut după lucrurile pe care le-ai spus despre mine, nu? Să mă duc să văd dacă domnișoarele de onoare sunt gata? Aproape trebuie să plecăm. Unchiul e în living; o să-l avertizez că ne pregătim de plecare. Traversă camera și se opri s-o sărute pe Virginia pe obraz. Sper să fiți amândoi foarte fericiți, scumpo.

Virginia nu răspunse, râse puțin doar, și când Katrina tocmai ieșea din cameră, spuse:

– Nu-ți dorești să fi fost în locul meu, Katie? Râse din nou. Desigur, poți oricând să te căsătorești cu Lucius!

Ultimul lucru pe care l-ar face! se gândi ea, în drum spre biserică. Șirurile de bănci erau ocupate până la refuz. Nu era o biserică prea mare, iar acum, fiind depășită de numărul de invitați, se înghesuiseră înăuntru cât de mulți putuseră. Katrina fu condusă spre locul ei din primul rând, zâmbind cunoscuților, foarte conștientă că Lucius stătea exact în spatele ei. Se așeză cu seninătate, întrebându-se dacă părul îi stătea bine la spate și tresări când Lucius îi șopti la ureche:

– Relaxează-te, Katie, arăți minunat.

Reuși să nu se întoarcă; era conștientă că ceilalți își întorseseră privirile spre ea și se înroși, astfel încât spectatorii

încuviințară din capete și schimbară zâmbete complice. Din fericire, orga începu să cânte, anunțând sosirea miresei.

Nunta decurse foarte bine. Mireasa arăta splendid, la fel și domnișoarele de onoare, fericitul cuplu dădu răspunsul răspicat, corul cântă angelic, iar domnul Moffat, destul de emoționat de ocazie, anunță viitoarea adresă. Nimeni nu ascultă, desigur. Doamnele erau ocupate să-și evalueze unele celorlalte pălăriile, iar domnii se întrebau ce era în meniu. Tinerii căsătoriți semnară în registru, apoi ieșiră din biserică în acordurile Marșului Nupțial. Stând lângă un văr îndepărtat, pe care nu-l mai văzuse de mult, Katrina începea să simtă o ușoară durere de cap. Dacă se va căsători vreodată, ceea ce era destul de improbabil, va avea cea mai liniștită nuntă posibilă, un costum din mătase și o pălărie din aceea în care părea că ai părul prins la spate, și nu va avea nici o domnișoară de onoare… Vărul o ciupi cu putere de braț; nu-l plăcuse niciodată, așa că se uită urât la el.

– Ne fac poze, șopti el. Ai putea cel puțin să pari interesată!

Acasă, ea și doamna Lovell stătură una lângă cealaltă, întâmpinând oaspeții. Pupături peste pupături, strângeri de mână și un alarmant număr de șoapte „sper că următoarea vei fi tu, Katrina“, din partea doamnelor mai în vârstă. Bătrâna doamnă Ryder, care nu obișnuia niciodată să vorbească mai încet, strigă:

– Întotdeauna am fost de părere că ai fi o soție mai potrivită pentru Lucius decât sora ta… ar fi fost prea tânără!

Cu obrajii de culoarea rochiei, Katrina afișă un zâmbet confuz și murmură, conștientă că Lucius, care nu era prea departe, auzise fiecare cuvânt, așa cum probabil auzise toată lumea de acolo.

Oamenii începură să circule, îndreptându-se spre sala de mese unde fusese amenajat un bufet și apoi spre living. Era uimitor cât de încăpătoare era casa aceea veche! Katrina oftă mulțumită, acceptă șampania pe care i-o oferise Lovelace și o bău pe nerăsuflate, uitând aproape că nu mâncase nimic la micul dejun, dar o făcu să se simtă bine. Când trecu din nou pe lângă el, lăsă paharul gol și luă încă unul. Lucius era lângă ea, cu o tavă cu aperitive.

– Nu mi-e foame, îi spuse ea.

– Ei bine, oricum nu ți-ar fi de mare folos, char dacă ți-ar fi foame. Ia măcar una. Ce faci în seara asta?

– Mă culc devreme, răspunse prompt.

– Bună idee, dar înainte voi veni după tine. Poți mânca la mine; le dai oamenilor tăi ocazia să curețe cum se cuvine.

Katrina luă o înghițitură de șampanie.

– Am crezut că… începu, apoi îi văzu privirea. Ei bine, ar fi drăguț… vor fi multe de făcut chiar dacă cei de la catering curăță după petrecere. Dar n-ar trebui să rămân să ajut?

– Nu, mai ia un aperitiv.

– Mi-e sete, spuse ea și luă fără tragere de inimă încă o tartină. Mi-ar plăcea o cană de ceai.

– O să bei imediat una. Toată lumea pare să se simtă bine; în curând vor tăia tortul. Trebuie să spun că expoziția de daruri e impresionantă.

– Lui Lovelace și mie ne-a trebuit o jumătate de noapte să le aranjăm. Virginia a spus să nu ne deranjăm, dar oamenii se simt jigniți… Ce cadou le-ai oferit? N-am văzut nimic.

– O supieră impresionantă și hidoasă din argint solid care îți garantez că va ocupa jumătate din masă. Mă aștept s-o văd când voi fi nevoit să iau masa la ei.

Katrina își termină șampania și chicoti.

– Aș mai vrea puțină șampanie, spuse ea și-i dădu paharul gol.

– Și vei primi, dar nu crezi că mai întâi ar trebui să stai puțin de vorbă cu oaspeții? Te aștept aici. Zâmbi. Șampanie și trandafiri… habar n-aveam ce ascunzi, Katie.

– Ce vrei să spui?

– Îți spun mai târziu. Du-te și fă-ți datoria, fii fată cuminte.

Îndată ce începu, nu i se mai păru o datorie. Era uimitor ce puteau face câteva pahare de șampanie. Merse din grup în grup, râzând și flecărind scânteietoare, încât toți cei de acolo care nu crezuseră întocmai ce spusese Virginia, începură să se îndoiască. Katrina cea în rochia roz era cu totul diferită față de fata tăcută, îmbrăcată în tweed pe care o cunoșteau toți. Era minunat ce făcea iubirea dintr-o femeie, declară doamna Ryder. Cu toate că nu fusese niciodată frumoasă, de data aceasta, Katrina era fără îndoială ostentativă.

– Fetele astea tăcute sunt profunde, izbucni ea și auzind-o, Katrina o privi întrebător.

– Discutam despre lacurile din Italia, se repezi doamna Turner, temându-se ca nu cumva s-o contrazică doamna Ryder. Într-adevăr, doamna mai în vârstă deschisese gura, când maestrul de ceremonii ceru să se facă liniște și Katrina se strecură înapoi unde o aștepta Lucius. Îi încredință paharul cu șampanie fără o vorbă.

– Și nu-l sorbi dintr-o înghițitură, toastul trebuie să înceapă din clipă în clipă.

Discursurile durară mult, dar în cele din urmă tăiară tortul, urmară alte toasturi și mireasa, acompaniată de un stol de domnișoare de onoare, se duse să se schimbe. Simțind brusc că-i este foame, Katrina servi mai multe aperitive, dar nu dintr-o dată, desigur; trebuia să-și strecoare atacurile printre

conversațiile cu invitații. Gustările nu făcură decât să-i deschidă apetitul și când se întâlni cu Lucius, îi spuse că nu mai vrea decât ceai și pâine prăjită.

– Le vei avea, de îndată ce pleacă ultimul oaspete. Cel mult peste o oră.

Și avu dreptate. După ce mirele și mireasa plecaseră într-o ploaie de confeti, invitații începuseră să plece până când în cele din urmă nu mai rămăseseră decât doamna Lovell și câteva rude ale ei, dar nu mai zăboviră nici ei mult. Katrina le făcu cu mâna de pe scări și în clipa în care mașina dispăru din raza vizuală, își scoase pălăria și-și aruncă pantofii. Lucius era încă acolo, desigur, dar era obișnuită să fie tot timpul acasă la ea și i s-ar fi părut ciudat dacă ar fi plecat și el. Îi luă pălăria și pantofii, le așeză cu grijă pe un scaun și o luă de braț.

– Ceai și pâine prăjită, îi aminti el. Nu-ți face griji, toată lumea o să ia o pauză de jumătate de oră înainte de curățenie.

Katrina se ghemui într-un fotoliu și-și turnă ceai, oferindu-i o cană lui Lucius.

– Nu mai stau, Katie. Bea-ți ceaiul. Vin să te iau la șapte jumătate.

Flutură nepăsător din mână și ieși, închizând cu grijă ușa masivă în urma lui. Katrina auzi motorul Jaguarului pornind; se așteptase să rămână. Cu toate că era obosită, ar fi fost distractiv să reflecteze cu cineva asupra zilei. Mușcă din pâinea prăjită și se întrebă de ce plecase atât de repede. Vrusese oricum să stea de vorbă cu el; era timpul să pună capăt noțiunii aceleia ridicole – Virginia se purtase urât, dar acum era căsătorită; toată lumea va uita și, într-o lună-două, se va întoarce și viața va reintra în normal. Prietenii lor își vor aminti gluma stupidă despre ea și Lucius, vor râde puțin, și apoi vor uita.

Lucius fu punctual, ca de obicei. Când văzu că se schimbase într-un costum cenușiu, Katrina spuse:

– Nu m-am schimbat… sper că nu te deranjează. Am adormit și nu am avut timp.

– Mă bucur. Îmi place cum arăți în rochia asta roz și trebuie să știi, draga mea, un bărbat nu poartă costum de dimineață decât dacă e forțat. Dacă ești gata, mergem.

Lovelace apăruse în tăcere în hol. Le deschise ușa cu un zâmbet părintesc și le ură o seară plăcută, asigurând-o pe Katrina c-o s-o aștepte.

– Ei bine, n-o să stăm până târziu, Lovelace, declară Lucius, deja e pe jumătate adormită. Era genul de remarcă nemăgulitoare pe care îl făcea foarte des, încât Katrina nu-l lua în seamă, iar Lovelace, care-i acoperise de nenumărate ori în escapadele lor adolescentine, înclină din cap cu demnitate și murmură:

– Cam așa e, domnule Lucius.

Pe drum nu discutară prea mult, dar odată ajunși la Stockley, stând confortabil în fotoliile de lângă foc, Katrina începu:

– Trebuie să avem o discuție rezonabilă, Lucius, să lăsăm deoparte ideile tale ridicole. Toată lumea a înțeles greșit despre noi, și trebuie să mă ajuți să explic.

– Să explici, ce?

– Știi foarte bine… absurditatea asta despre noi… lucrurile spuse de Virginia. Azi, la recepție, am fost întrebată… Se opri, puțin derutată de expresia lui amuzată. Știi foarte bine ce am fost întrebată, încheie ea supărată, așa că n-o face pe inocentul cu mine. Trebuie să punem capăt.

– Întotdeauna te-am considerat o fată ageră la minte, Katie, dar se pare că m-am înșelat. Nu ți-am spus că ieșim împreună? Într-adevăr, n-am făcut nici un efort să neg asta în fața prietenilor și cunoștințelor noastre.

– Dar de ce, Lucius? Katrina se ridică în picioare ca arsă. Acum, totul e de domeniul trecutului. Ochii ei frumoși scânteiară dintr-o dată. Nu credeam că ești atât de josnic!

El zâmbi doar, îi luă paharul și i-l umplu din nou.

– De cât timp ne cunoaștem?

– Ei bine, am douăzeci și șapte de ani și presupun că m-ai văzut în cărucior… trebuie să fi avut șapte ani.

– Și ai spune că am fost prieteni buni în timpul anilor aceștia? Adăugă ușor ironic: până când i-am frânt inima Virginiei.

– Ei bine, știi că am fost, recunoscu ea țâfnoasă.

– Și realmente crezi că aș permite ca o prietenă atât de apropiată – nu, aproape o soră – să fie ridiculizată de către sora ei, chiar dacă n-a vrut să fie decât o glumă proastă și nimeni n-a crezut?

Katrina îl fixă cu privirea, bându-și sherry-ul dintr-o înghițitură, apoi spuse cu voce mică:

– Vrei să spui că… Credeam că te prefaci că e adevărat, ca să te răzbuni pe Virginia.

– Draga mea, ridică el din sprâncene, nu mi-am dorit niciodată să mă răzbun pe nimeni; dar din moment ce, potrivit Virginiei, m-am lăsat păcălit de intelectul și de eleganța ta și de ce mai spusese? Ah, da, de experiența ta de viață, și să nu uităm de maturitatea ta, atunci, hai să-i lăsăm pe prietenii noștri să creadă că așa e.

– Da, dar nu e așa, nu? Adică, nu putem să ieșim împreună la nesfârșit.

– Desigur că nu. Ar fi prea greu, mi s-ar părea o procedură prea puritană. Vom trece prin etape simple până la o logodnă evazivă și până atunci, toată lumea își va fi pierdut deja interesul.

După ce luară masa și se întoarseră în sufragerie pentru cafea, Katrina privea situația cu mai multă bunăvoință.

– Ei bine, ești foarte amabil, Lucius, și mă simt prost că nu mi-am dat seama… am crezut că te prefaci doar ca să-ți faci pe plac. N-o să te plictisești?

– De ce m-aș plictisi? Întotdeauna am petrecut mult timp împreună; tot ce trebuie să facem e să ieșim în oraș măcar o seară pe săptămână și să avem grijă să fim văzuți împreună în public. În plus, plănuiam să merg o săptămână sau două în Grecia, după Crăciun: poți să vii și tu. De fapt, va trebui, altfel oamenii vor crede că te-am părăsit și pe tine ca pe Virginia.

– Grecia? Vocea Katrinei sună ca un geamăt de surpriză, și spuse primul lucru care-i veni în minte: dar nu am haine…

– Atunci, putem petrece o zi plăcută în oraș, cumpărând tot ce-ți lipsește.

– Întotdeauna ai răspunsuri pentru toate, Lucius. Așadar, imediat după Crăciun, mormăi ea.

– Nu puteam găsi un moment mai potrivit. Personalul tău poate avea câteva săptămâni de vacanță. Nu vom fi aici când Virginia și James se întorc din luna de miere… ăsta poate fi un lucru bun. Vei veni aici de Crăciun, desigur. Mătușile și unchii care obișnuiesc să vină vor fi aici, așa că o să mă ajuți să-i găzduiesc.

– Eu îmi plănuisem câteva zile de liniște… îngână ea.

– Nici nu poate fi vorba. Dă o petrecere în seara de Ajun, dacă vrei, și a doua zi vino la mine.

– Le-ai aranjat pe toate de minune, îngână din nou.

– Firește, lucrurile astea trebuie plănuite din timp. Doar nu credeai că o să-ți petreci sărbătorile singură?

– Ei bine, mă gândisem să invit câteva persoane… întotdeauna am făcut asta, știi doar. Apoi adăugă, sfidătoare: mă gândeam că mi-ar plăcea o perioadă de liniște pentru mine însămi.

– Teoretic, da, practic, nu. Mâine o să le spunem lui Lovelace și doamnei Beecham ce am decis.

– Dar personal, n-am decis nimic. Nu-mi forța mâna, Lucius!

– Draga mea, dacă nu-ți forțez mâna, stai singură, îmbrăcată în bleumarin sau în maro și nu ieși decât dacă e strict necesar, și atunci, în haine care nu fac decât să-ți încătușeze farmecele încă tinere, de la gât până la călcâie.

– Am douăzeci și șapte de ani, i-o tăie ea.

– Iar eu am treizeci și patru. Avem toată viața înainte, draga mea. Vei petrece Crăciunul aici și apoi vom pleca împreună în Grecia. Zâmbi cu blândețe. Când erai mică, nu puneai niciodată la îndoială spusele mele. Nu începe acum.

– N-am mai fost în Grecia.

– Atena, mă gândeam, și Cap Sunio, de unde vom avea o panoramă bună asupra insulelor din Marea Egee. O să închiriez o mașină și vom face plimbări. Ar trebui să fie mult soare.

– Pare interesant.

– Perfect, o să iau biletele la începutul lui ianuarie.

***

Într-o zi, după ce se trezise foarte devreme, îl scoase pe Bouncer la o plimbare, luă micul dejun și se duse în studio. Trebuia să înceapă să lucreze la coperta cărții; desenă câteva schițe și nemulțumită de toate, stătea uitându-se la ele, când ușa se deschise și Lucius intră.

– Te-ai trezit devreme, nu? Te-am văzut cu Bouncer acum câteva ore. Dacă nu ai nimic altceva mai bun de făcut, mergem în oraș la cumpărături.

Katrina îl privi cu răceală.

– Mă gândeam să termin cu asta… o vor înainte de Anul Nou.

Lucius veni să privească peste umărul ei.

– Nu-ți place nici una din schițele astea? Mie unul, nu. O schimbare de peisaj o să-ți prindă bine. Du-te și ia-ți haina. Te duc să luăm prânzul și apoi poate mă ajuți să aleg artificiile pentru petrecerea de la școală.

Toată lumea de ocupa de școala din sat; până acum, continuaseră să se implice în ciuda ideilor autorităților de a trimite copiii la Chipping Norton cu autobuzul în fiecare zi și de a închide clădirea mică și costisitoare de lângă biserică. Petrecerea era un eveniment anual; mama Katrinei fusese întotdeauna unul din organizatori și acum ea preluase sarcina. Aranjase deja ceaiul și fusese la o întâlnire cu părinții în legătură cu darurile copiilor, dar pomul de Crăciun avea nevoie de decorații noi.

– OK, dă-mi zece minute. Ai trimis felicitările?

– Doamna Beale se ocupă astăzi de ele, îi răspunse Lucius.

– E o comoară… ce îi cumperi de Crăciun? Am văzut o eșarfă drăguță la Liberty's.

– Mă ajuți să găsesc ceva. Luicus coborî scările, lăsând-o să se ducă să se schimbe.

– Vrei să mănânci aici diseară? întrebă ea când se întoarse.

– Ar fi fost drăguț, dar am întâlnire.

Katrina nu se opri din mers.

– OK, o blondă superbă, bănuiesc. O spuse pe un ton nepăsător, uimită că se simțea dezamăgită; era puțin cam singură fără Virginia, desigur, dar nimeni nu trebuia să știe asta.

Jaguarul nu era acolo. Katrina rămase uimită:

– Ăsta e un Bentley Turbo!

– Da… l-am cumpărat ieri. Voi avea nevoie de a doua mașină. Nu-i spuse de ce, iar ea nu întrebă. Credea că știe deja: când toată tărășenia aceea stupidă pe care o începuse Virginia se va încheia, Lucius se va căsători. Poate cu fata cu care se întâlnea în seara aceea; se gândi cu șiretenie că va trebui să-și folosească toate farmecele ca s-o convingă că nu avea de ce să-și facă probleme că pleca în vacanță în Grecia cu o fată cu care practic crescuse. Katrina nu se îndoia că va reuși.

– E o mașină superbă, observă ea. E ușor de condus?

– Zboară. Urcă și o să-ți arăt.

Într-adevăr, era o mașină magnifică și Katrinei îi păru rău când Lucius parcă în fața biroului său, spunându-i să-l aștepte câteva minute.

– Lăsăm mașina aici, spuse el când se întoarse, și luăm un taxi. Unde mergem mai întâi? Încercăm la Fortnum și la Mason pentru artificii și pentru cadoul doamnei Beale, luăm prânzul și apoi ne uităm după haine de vacanță pentru tine?

– Bine, Lucius. Eşti sigur că vrei să vin cu tine? Adică, n-ar conta realmente dacă n-aş veni, nu-i aşa?

Se uită la ea, încruntându-se, cu ochii lui cenuşii şi reci.

– Dai înapoi? Nu obişnuiai, Katie.

– Ei bine, nu. Vroiam doar să mă asigur. Se gândi cu trisetețe că până acum l-ar fi întrebat cine era fata, s-ar fi oferit chiar să-l sfătuiască în privința căsătoriei, exact cum ar fi făcut o soră, dar cumva nu putu. În viața ei nu fusese timidă şi nu se simțise ciudat în compania lui Lucius, dar acum o făcea şi nu-i plăcea deloc.

Se distrară de minune să aleagă artificiile, mai întâi pentru petrecera copiilor, apoi pentru ei înşişi, după care luară prânzul la Claridges. De acolo, porniră spre buticul de unde Katrina îşi cumpărase şi celelalte rochii. Fu primită ca o clientă veche, Lucius fu aşezat la o distanță discretă şi vânzătoarea şi asistentele sale, entuzismate de ideea unei vacanțe în Grecia, aduseră brațe de haine în toate culorile.

– Oh, pe jumătate din ele nici nu le-aş cumpăra, declară Katrina şi apoi, luată de val, le cumpără pe majoritatea. Totalizară o sumă astronomică şi scrise hotărâtă cecul înainte să se întoarcă la Lucius. Încă n-am cumpărat nimic pentru doamna Beale.

– Mergem acum, zâmbi slab Lucius. Ce-mi sugerezi?

– O eşarfă din aceea mare din lână şi cu franjuri; îl poate folosi dacă iese seara, sau doar când stă acasă… vreau să spun că nu e un lucru pe care să-l pună în dulap, dacă mă înțelegi.

Încuviință cu destulă seriozitate.

– Se pare că ai cumpărat o mulțime de lucruri, Katie.

– Am fost mult prea extravagantă, dar totul e atât de colorat şi de frumos! Adăugă, anxioasă: nu voi avea şansa să le port pe toate, nu-i aşa?

– Nici vorbă. De-abia aștept să te văd cu ele.

Katrina își aminti că Lucius avea întâlnire.

– Ar trebui să ne întoarcem, spuse cu hotărâre și refuză ceaiul oferit de el, pretextând că avea multe de făcut acasă. O supără faptul că nu încercă s-o convingă să mai rămână puțin în oraș.

Lucius o lăsă în fața casei cu scuza că era deja în întârziere, așa că spuse, destul de înțepată:

– Îl chem pe Lovelace să mă ajute cu plasele… nu mai coborî. O irită la culme că o crezu pe cuvânt.

În următoarele două zile, Katrina nu-l mai văzu; într-adevăr, abia în după-amiaza celei de-a treia zile, când stătea în genunchi în mijlocul copiilor, servindu-le jeleuri și înghețate și dându-le baloane, Lucius apăru înarmat cu un sac cu dulciuri pe care la rândul lui le împărți micuților. Era popular în rândul copiilor, care-l considerau un soi de idol; se așeză în capul mesei de răchită și mâncă un jeleu cu o plăcere inconștientă, pe care Katrina o găsi înduioșătoare.

Petrecerea se încheie cu focurile de artificii și fiecare copil primi câte un cadou; doamnele care veniseră să ajute începură să strângă, în timp ce îngrijitorul de la școală începu să dezasambleze mesele și scaunele. Lucius umplu mașina de copii care locuiau în afara satului și-i duse pe fiecare acasă. Când se întoarse, școala arăta din nou ca mai înainte, iar Katrina se pregătea să urce în mașina ei. Lucius își coborî capul în dreptul geamului ei:

– Du-te și spală-te pe mâini. Vin să te iau în jumătate de oră.

– Dar doamna Beecham trebuie să fi început deja să pregătească cina, protestă ea.

– Atunci, poate s-o mănânce ea. Iei cina cu mine. Trebuie să-mi împachetez toate cadourile și am nevoie de ajutor.

– Ești atât de neputincios! oftă ea.

– Da, știu, de asta vreau să mă ajuți. Îi zâmbi blând.

– Bine… în jumătate de oră, atunci.

Seara fu realmente distractivă. Luară cina în camera mică, la masa rotundă din fața șemineului în care ardea mocnit focul, apoi se duseră în living, unde cadourile fuseseră depozitate într-un morman uriaș, pe canapea. Katrina le împachetă pe rând, examinându-le mai întâi, în timp ce Lucius punea etichetele. Nu avu voie să deschidă una sau două cutii și se amuză încercând să ghicească ce era înăuntru.

– Așteaptă și o să vezi, spuse Lucius. Ce ai luat pentru Virginia și James?

– O garnitură pentru masa din curtea lor… olandă albă cu flori aplicate. Doamna Lovell a spus că întotdeauna iau masa acolo vara, așa că îndrăznesc să cred că și Virginia va face la fel. N-am primit nici o veste de la ei.

– Te așteptai? Își petrec Crăciunul în Bahamas, nu? Eu prefer să fiu aici.

– Oh, și eu la fel. Katrina privi în jur la încăperea uriașă, atât de familiară și de confortabilă; cei trei câini stăteau tolăniți în fața focului. Cred că Bouncer consideră că locul ăsta e casa lui.

– Posibil. Cât de ciudat va fi când nu ne vom mai vizita!

Se uită uluită, apoi spuse repede:

– Da, nu-i așa? nu înțelesese prea bine; se va gândi mai târziu la asta, nu putea s-o ignore ca pe o vorbă în vânt, pentru că Lucius nu spunea niciodată vorbe în vânt. Ca să scape de stânjeneală, spuse: când plecăm în Grecia?

– Pe 10 ianuarie; așa, avem timp să ne tragem sufletul după sărbători.

– Virginia și James nu se întorc decât pe 15…

– De aceea plecăm pe 10. Mâine seară te duci la doamna Ryder? Vin să te iau de acolo și după aceea mă poți invita la cină.

– Perfect. O s-o rog pe doamna Beecham să facă tartine din acelea cu carne tocată, care-ți plac atât de mult. Se uită la ceasul splendid din perete. Dumnezeule, uite cât e ceasul! Trebuie să mă duc acasă.

Fusese o zi plăcută, își spuse somnoroasă mai târziu, când se ghemui în pat, și se simțise bine cu Lucius. Era o companie de milioane; adevărat, avea un temperament dificil, dar foarte rar lăsa să se vadă asta, iar în ultima vreme, cu siguranță fusese mai blând. Poate pentru că obosise și el să se mai prefacă. Era drăguț din partea lui, desigur. Probabil se gândise că o va deranja ca ceilalți să bârfească pe seama remarcelor prostești ale Virginiei; așa spusese, nu? Închise ochii strâns și se încruntă. Mâine îl va întreba despre fata cu care se întâlnea. După atâta timp, poate de data asta se îndrăgostise cu adevărat. Gândul i se păru supărător, dar era prea obosită să-și mai bată capul; adormi și visă că era domnișoară de onoare la nunta lui… mireasa se încăpățâna să nu intre în cadru, însă Lucius părea să fi realizat ce-și dorea și arăta foarte mulțumit. Spre marea ei surpriză, se trezi plângând.

Capitolul 5

Petrecerile doamnei Ryder erau cu totul deosebite. Locuia într-o casă mică în centrul orașului, îngrijită de o menajeră morocănoasă de vârsta a doua și de un bătrân la fel de morocănos care întreținea grădina superbă, o făcea pe șoferul unui Austin vechi și întâmpina oaspeții la intrare. De două ori pe an, își invita prietenii acasă la ea, unde îngrămădea cât putea de mulți oameni, servindu-i cu sherry, cu tartine minuscule cu pate de ficat și cu biscuiți dulci. Și toată lumea venea pentru că nu mai era deja un secret că rămăsese aproape fără nici un ban acum că era văduvă și chiar și aperitivele modeste pe care le servea făceau o gaură considerabilă în bugetul ei de austeritate. Ca să-i întoarcă favoarea, era invitată peste tot; rareori trecea o săptămână fără să ia masa în oraș, sau să bea ceva cu o prietenă sau alta sau fără să primească o invitație la ceai. Era o bătrână impunătoare și integră, cu ochi ca mărgelele, nas acvilin și voce răsunătoare; era adesea criticată, însă nimeni n-o auzise

vreodată plângându-se de situația ei. Toată lumea o iubea, deși cu anumite rezerve atunci când era peste măsură de caustică.

Încăperea cu tavan jos era deja ticsită când Lucius și Katrina ajunseră. O găsiră pe gazdă, acceptară sherry de la bătrânul șofer și circulară, adică trecură din grup în grup, strigând saluturi peste capete. Nu trecu mult și fură separați, iar Katrina se trezi alături de doamnele Turner și Lovell și încă două doamne mai tinere pe care nu le cunoștea.

– Nepoatele mele, i le prezentă doamna Lovell, Madeleine și Sylvia; petrec câteva zile la mine. Trebuie să ne faci o vizită și să stăm puțin de vorbă cât timp stau la mine.

Femeile zâmbiră mieros, studiind cu priviri calculate costumul Katrinei. Hotărî că nu-i plăceau și spuse:

– Sunt ocupată până peste cap cu pregătirile pentru Crăciun, doamnă Lovell. Ați primit vreo veste de la Virginia și James?

– Mă gândeam să dau o petrecere pentru ei când se întorc... vei veni și tu, desigur. Crezi că o să vină și Lucius, sau o să se simtă stânjenit?

Katrina încercă să-și amintească dacă-l văzuse vreodată stânjenit și hotărî că nu, dar înainte să poată răspunde, fetele o întrebară cu nerăbdare:

– De ce s-ar simți stânjenit, mătușă?

Doamna Lovell profită de ocazie; ori de câte ori putea, aducea vorba despre prietenia apropiată care-i legase pe Virginia și pe Lucius.

– Credeam că se vor căsători, încheie ea, dar nu era vorba de Virginia, ci de Katrina.

Două perechi de ochi sfredelitori o studiară fără să-și poată ascunde mirarea, apoi îl fixară pe Lucius, care se afla în celălalt

capăt al încăperii. Statura și talia îl scoteau în evidență oriunde. Farmecul și eleganța lui erau un bonus; ar fi putut avea orice femeie din camera aceea. Madeleine și Sylvia își întoarseră privirile asupra Katrinei, uimirea lor fiind mai elocventă decât orice cuvinte. Ea le privi demn și murmură:

– Mi-a părut bine de cunoștință. Mă scuzați… trebuie să vorbesc cu cineva… și se duse să li se alăture surorilor Frobisher.

Abia dacă le răspunse la salut și Lucius fu lângă ea. Își așeză brațul pe umerii ei și flecări cu surorile Frobisher care-l ascultară încântate.

– Katie, doamna Ryder vrea să-ți vorbească, îi spuse și o luă politicos, croindu-și drum spre locul unde stătea bătrâna.

– Iată-te, declară ea în trombă. Viitoarea noastră mireasă… de ce nu porți un inel?

În jurul lor, conversațiile se opriră brusc și se reluară aproape în aceeași clipă, apoi Lucius se aplecă și-i șopti ceva la ureche. Indiferent ce-i spusese, o făcu să izbucnească în hohote de râs, toți cei din jur priviră frustrați, iar Katrina se îmbujoră până în vârful urechilor.

Răspunse civilizat când doamna Ryder o întrebă de rochia de mireasă, zâmbi chiar, evitând cu grijă privirea lui Lucius. Își dorea din toată inima să-i fi putut trage o palmă. Dar nu lăsă să i se citească sentimentele și doar când erau pe drum spre casă, îi spuse cu răceală:

– Te-ai comportat abominabil… ai dat tuturor de înțeles… nu pot să-ți găsesc nici o scuză…

– Ai mai spus asta, draga mea. Nu vrei să știi ce i-am spus doamnei Ryder?

– Nu, sări Katrina, dar se răzgândi în aceeași secundă. Ce i-ai spus?

– Femeile astea! exclamă Lucius și nu-i spuse.

– Refuz să ne certăm pentru un lucru atât de lipsit de importanță, declară ea cu năduf când ajunseră în fața casei ei.

– Ești fată de treabă, spuse el cu blândețe, sărutând-o în fugă, apoi coborî.

Mâncară excelentele preparate ale doamnei Beecham fără să se grăbească și în termeni amiabili; aveau multe de discutat. Crăciunul se apropia cu pași repezi; pe lângă sindrofia doamnei Ryder, sărbătorile însemnau o mulțime de evenimente vesele despre care să discute: colindători, decorarea pomului la biserică, și pe cine mai exact să invite Katrina în Ajun.

– Tu câți invitați ai? se interesă ea. Verișoara ta, Dora, presupun, Bertie și cei doi fii, unchiul Tom și micuții Tom și Jeremy, și mătușa Lucy…

– Îți amintești mai bine decât mine… Jeremy vine cu logodnica lui, iar mătușa Lucy vine și ea însoțită.

– Cu tine, înseamnă unsprezece… adică vom fi aproximativ treizeci. Băuturile le servim cam pe la șase și jumătate.

– Și apoi vii la mine pentru cină. În dimineața de Crăciun mergem împreună la biserică și apoi venim la Stockley.

– Da, dar asta înseamnă că voi sta toată ziua cu tine, obiectă ea.

– Asta e și ideea, Katie, zâmbi el.

Nu era prea sigură ce vrusese să spună.

– Și seara ne gătim?

– Oh, Dumnezeule, da! Poartă rochia roz. Nimeni nu face nimic în a doua zi de Crăciun; am putea să călărim înainte de micul dejun.

Katrina încuviință veselă. Se temuse în secret de Crăciun, dar Lucius plănuise totul și cu toate că familia lui nu era tocmai incitantă, era o gazdă bună și avea grijă ca toată lumea să se simtă bine. Se despărțiră, încă în termeni amiabili. Katrina uitase că nu se distrase la sindrofia doamnei Ryder. Se duse la culcare, concentrându-se doar asupra planurilor pentru petrecerea din seara de Ajun.

Zilele dinaintea Crăciunului zburară. Lucius se duse la Londra și Katrina nu-l mai văzu timp de câteva zile; când se întoarse, nu-i dădu nici o explicație. Nu c-ar fi așteptat una și nici prin gând nu i-ar fi trecut să-i ceară socoteală. Călăriră împreună, petrecură o după-amiază ajutând la decorarea bradului din biserică și ascultară colindătorii.

Cu două zile înainte de Ajunul Crăciunului, întorcându-se de la o plimbare călare timpurie, Lucius întrebă:

– Ce vei purta la petrecerea ta?

Katrina păru surprinsă. Lui Lucius nu-i stătea în obicei să-și facă probleme în privința vestimentației ei, iar asta era a treia oară în tot atâtea săptămâni. Își revizui în minte garderoba și spuse:

– Ei bine, am costumul acela albastru din catifea pe care l-am purtat și anul trecut…

– Mergem mâine în oraș și găsim ceva.

– Uite ce e, Lucius… am suficiente haine. Ce te-a apucat? N-am de gând să mai cumpăr altele o vreme bună de aici încolo.

– Cu atât mai multe motive ai s-o faci. Vin să te iau la nouă și jumătate.

Luară Bentleyul și parcară în fața biroului lui, ca și data trecută. Băură o cafea și apoi plecară în căutarea unei rochii.

O găsiră în scurt timp, expusă ademenitor pe un jilț care împărțea vitrina cu un bol de trandafiri legați cu măiestrie cu o panglică roșie.

– Asta e, exclamă Lucius. Du-te și cumpăr-o până rezerv o masă pentru prânz.

Rochia i se potrivea ca măsură și-i stătea foarte frumos. Prețul era exorbitant, dar Katrina semnă un cec gândindu-se doar în treacăt la gaura pe care o făcea în contul ei de la bancă și realizând în același timp că în ultima vreme, Lucius arăta un interes nedorit față de stilul ei vestimentar. Presupunea că intențiile lui erau bune, o tentativă a unui vechi prieten de a-i îmbunătăți imaginea. Părăsi magazinul și-l găsi așteptând răbdător; îi încredință cutia și-i mărturisi că-i era foame.

– Fata cu care am luat prânzul ieri nu mânca decât ouă de prepeliță și pâine integrală.

– Era bolnavă? întrebă serios Katrina.

– Din câte știu, nu. Susținea cu tărie că rotunjimile feminine nu trebuie să devină prea rotunde, și asta o împiedica să mănânce ca noi, muritorii de rând, pe care nu ne deranjează câteva kilograme în plus.

– Vorbește pentru tine! Cu toate că nu cred că aș suporta să mănânc ouă de prepeliță și pâine integrală. Îi aruncă o privire bănuitoare. De ce râzi? Ți se pare că m-am îngrășat?

– Nici un gram… e perfect, Katie. Opri un taxi. Am rezervat o masă la Mirabelle.

– Acolo ați mâncat ouă de prepeliță?

– Nu mă chestiona, draga mea, sau ar trebui să mă simt flatat că cel puțin te interesează stilul meu de viață?

– Oh, pfui! Exclamă Katrina puțin prea repede. O uluia să descopere că până nu demult nu-și bătuse capul cu viața lui și totuși acum, dintr-o dată, nutrea un viu interes.

Luară o masă delicioasă, al cărei apogeu fu piersici în șampanie și apoi se întoarseră la mașină, oprindu-se din când în când să se uite la vitrinele magazinelor. Până când ieșiră din Londra, începuse deja să se însereze, dar odată ce trecură de ultimele suburbii, prinseră viteză; ajungând în Oxford, însă, fură nevoiți să încetinească.

– E o mașină foarte frumoasă, spuse Katrina fericită. E distractiv să conduci?

– Da, dar să nu crezi c-o s-o împrumuți, pentru că n-o vei face.

– Poate economisesc și-mi cumpăr una.

– Nu, Katie, spuse el, dintr-o dată serios. Ar fi puțin cam mult pentru tine… ești o șoferiță foarte bună, dar n-aș sta o clipă liniștit.

– Vrei să spui că aș lovi-o? Ei bine, n-o să-mi cumpăr una, dar poate mă lași s-o conduc pe a ta, când ești cu mine, desigur. Vocea ei joasă îl lingușea cu blândețe.

– Desigur. Mergem mâine să dăm o tură.

– Trebuie să mă duc la doamna Lovell… n-am reușit să mă eschivez de la ceai. Nu vreau să merg; am prea multe de făcut acasă. Trebuie să vorbesc cu doamna Beecham despre meniul de Crăciun și cu Lovelace despre…

– Ești o soțioară de casă în toată regula, nu-i așa, draga mea? Mergem la casa Lovell și la întoarcere conduci tu.

Doamna Lovell fu încântată să-l vadă, la fel și nepoatele ei. Era fermecător pentru ele și pentru doamna Lovell și fără doar și poate, reuși să le confere impresia că lumea lui se învârtea în jurul Katrinei. Intra în pământ de rușine la aerul lor protector, la privirile zâmbitoare și la frecventele alinturi. La întoarcere, îi spuse înțepată:

– Ai întrecut măsura, Lucius. M-am simțit ca o domniță din epoca victoriană, fără nici un drept al ei.

– Schimbă viteza, draga mea, spuse el, netulburat. Nu ești tocmai genul feministei convinse… în plus, am vrut să fac impresie bună.

Katrina gemu și luă curba puțin prea brusc.

– Ce impresie?

– Că-ți sunt devotat.

– Oh, ce prostii! Trecu razant pe lângă un tractor care mergea cu viteză mică.

Lucius rămase calm:

– Dacă o răstorni, o să te coste cincizeci și șase de mii de lire. O să te privez de fondul pentru rochii.

Conduse cu grijă după aceea, fără să vorbească. Doar când ajunseră la ea acasă, spuse cu voce ascuțită:

– Mulțumesc că m-ai lăsat să conduc. E o mașină minunată. Deschise portiera. Noapte bună, Lucius.

El coborâse deja și se îndreptă spre ușa deschisă de Lovelace, intrând înăuntru cu siguranța unui oaspete binevenit.

– Mi-ar plăcea ceva de băut, sugeră el. Nervii mei au fost puși la încercare.

– Oh, prostii, pufni supărată Katrina, n-ai nici măcar un nerv. Whiskyul este la locul obișnuit; vin în câteva minute.

Când se întoarse, îl găsi în living, stând în fotoliul din fața șemineului; whiskyul era pe măsuța de alături. Se ridică îndată ce o văzu și se duse la masa unde erau băuturile.

– Madeira? sugeră el. Ceva care să te întărească.

– Să mă întărească? șuieră ea. Insinuezi cumva că am condus prost?

– Ai condus foarte bine, într-adevăr. Îi întinse băutura și după ce luă loc lângă foc se așeză și el. Ai mătuși sau veri mai nevoiași?

– Unul sau doi, da. De ce naiba întrebi?

Îi aruncă o privire atât de amabilă, încât Katrina se ridică, pregătită să audă ceva scandalos.

– Ei bine, vei locui cu mine, firește, dar ar fi frumos să păstrezi locul acesta în familie, nu? Fiul cel mai mare nu l-ar putea avea, desigur, ar moșteni Stockley, dar celui de-al doilea i-ar putea fi de folos.

Înghiți atât de greu vinul, încât Lucius trebui să se ridice și s-o bată ușor pe spate. Când își recuperă suflul, Katrina spuse:

– Mi-aș dori din tot sufletul să nu mai spui asemenea absurdități!

– E foarte bine să stabilim lucrurile astea de pe acum. Părinții nu trebuie să se certe în fața copiilor.

– Ce tot vorbești acolo? Ai cui copii, și cine o să se certe?

– Ai noștri, spuse calm, și noi. Ceea ce-mi aduce aminte: e timpul să ai ăsta. Își duse mâna la buzunar și scoase o cutiuță din piele pe care o deschise. Avem obiceiul acela demodat de a înmâna inelul de logodnă…

Era un inel foarte frumos cu un safir montat într-un cerc de diamante. Katrina privi speriată bijuteria, în timp ce Lucius i-o potrivi pe deget.

– Îndrăznesc să cred că-ți amintești că-l purta mama, observă el. De ce ești atât de mirată? Se aplecă și o sărută pe obraz. Ai uitat că sunt vrăjit de eleganța, intelectul, maturitatea și experiența ta de viață? O fată cu toate atuurile astea n-ar trebui să arate ca un pește uluit.

Katrina se uită la el, apoi din nou la inel. Din același motiv pe care nu-l înțelegea, ar fi vrut să bufnească în plâns.

– Nu, n-am uitat. E un inel foarte frumos. Mulțumesc, Lucius. Numai că e doar de ochii lumii, nu?

Se apleacă și o sărută impersonal și frățește pe obraz.

– Draga mea, fu tot ce spuse, apoi: dacă tot sunt aici, ai putea să mă inviți la cină.

Măcar atât putea să facă, presupunea; îl rugă pe Lovelace s-o anunțe pe doamna Beecham, conștientă de privirea lui spre inelul ei.

Lucius nu stătu până târziu. După ce o întrebă vesel la ce oră va veni mâine seară, plecă. Rudele lui soseau a doua zi dimineață și avea să fie ocupat cu pregătirile; salutul lui fusese nepăsător, deși îi mulțumise pentru cină. Un timp după ce plecase, Katrina rămase acolo, lângă foc, privind strălucirile inelului cu safir. Era ridicol că era tristă și nefericită. Crăciunul, cu toate momentele lui plăcute, era doar peste o zi și nu avea nici un motiv pentru care să se considere nenorocită. Virginia era căsătorită cu iubitul ei, avea o casă încântătoare, servitori bătrâni și credincioși, o mulțime de prieteni, bani suficienți… Din clipă în clipă va izbucni în plâns. Se ridică brusc în picioare și se duse la culcare.

În ziua următoare, nu avu timp să se simtă deznădăjduită; erau mult prea multe de făcut. Bătrânul John aduse crizantemele lui premiate, legături de vâsc și boluri cu confeti albe pe care le confecționase. Katrina își făcu de lucru și le aranjă prin casă înainte să coboare la grajduri și să-l înșeueze pe Gem. Era o zi rece și cenușie și nu călări decât o oră, lăsându-l pe Gem să fie periat; se duse să facă un duș și să se schimbe. Timpul rămas până la prânz îl petrecu în studio. De

data asta, desenele fură mai bune; se simțea mulțumită când coborî la masă. Își promise că îndată ce trecea Crăciunul se va ocupa serios de munca ei; o zi sau două trebuia să fie suficiente.

Cina de Crăciun era deja organizată: curcan și budincă de Crăciun și tot tacâmul; Katrina îi spusese lui Lovelace să aducă din pivniță câteva sticle de risling. Cumpărase și bere, pentru că bătrânul John nu se înțelegea prea bine cu vinul. Avea să fie o petrecere veselă și la bucătărie, căci fetele care veneau zilnic din sat aveau să li se alăture doamnei Beecham și lui Lovelace, ca și băiatul care ajuta la grajduri și bătrânul John. Se asigură că nu lipsea nimic, fură încă o tartină și se întoarse în living.

Lovelace pregătise livingul pentru seara. Arăta cald și primitor cu lămpile așezate pe masă care alungau deja întunericul timpuriu și cu focul care ardea în șemineu. Katrina cercetă fără tragere de inimă încăperea și apoi îl scoase pe Bouncer la o plimbare. Din vârful dealului putea vedea casa Stockley conturată nedeslușit în ultimele raze de lumină. Câteva mașini erau parcate în față și la ferestre străluceau lumini. Privind-o, se simți singură.

Se întoarse acasă, întrecându-se cu Bouncer până la intrare. Casa cea veche îi primi ospitalieră, iar Bouncer se tolăni fericit pe covorul din fața șemineului. Katrina își bău ceaiul lângă el și apoi urcă să se schimbe în rochia de seară.

Trebuia să recunoască: Lucius avusese dreptate, albastrul-safir i se potrivea de minune. Se studie atent în oglindă și când să plece, își aminti de inel. Va trebui să-l poarte – nu și în particular, totuși; făcea parte din scandalosul plan al lui Lucius și-l va purta pentru că se aștepta s-o facă, dar numai când erau și alte persoane în preajmă. Coborî și-l întâlni pe

Lovelace în hol. Ochii lui căutară inelul și-l găsiră, deși nu spuse nimic, dar îi zâmbi părintește, exact așa cum făcea când era micuță și-i arăta cadourile primite de ziua ei sau premiile de la școală; se trezi că-i răspunde zâmbind la rândul ei.

– O să beau un sherry înainte să sosească oaspeții, Lovelace, îi spuse și se duse în living.

Mai întâi sosiră câțiva invitați, apoi veniră mai mulți deodată și în cele din urmă își făcu apariția Lucius și alaiul său. Katrina îi cunoștea pe toți și trecu pe rând pe la fiecare, râzând și vorbind, până când la un moment dat se trezi că tace și că Lucius e lângă ea. Îi luă mâna, o privi și zâmbi.

– Îți vine foarte bine rochia asta, și se potivește cu inelul. Luă două pahare de pe tava lui Lovelace. O să le spun tuturor că ne-am logodit. Cu permisiunea ta, desigur.

Însă nu așteptă. Făcu anunțul pe un ton calm și adânc, ținând-o de mână și în clipa în care începu să vorbească flecăreala se opri, ca și cum toată lumea prezentă se așteptase să le spună ceva memorabil. Imediat ce încheie, se strânseră cu toții în jurul lor, felicitându-i, toastând în cinstea lor, săruntându-i și scuturându-le mâinile. Toate doamnele vrură să vadă inelul, desigur. Katrina, suprinsă cu garda jos, zâmbi și murmură, zâmbi din nou, simțind cum Lucius o strânge de mână. Era ca într-un vis; părea să-și fi pierdut capacitatea de a mai gândi limpede; nu i se putea întâmpla așa ceva. Expusă din când în când, ideea aceasta ridicolă a lui Lucius fusese destul de vagă încât s-o ignore în majoritatea timpului și chiar și când se gândise la ea, presupunea că nu crezuse realmente c-o va duce la împlinire. Oricum, ar fi putut s-o prevină. Era la fel de surprinsă ca oaspeții ei, sau poate chiar mai mult.

Știrea prelungi considerabil petrecerea, și era deja trecut de opt seara când plecă și ultimul invitat. Nu avusese ocazia să stea de vorbă cu Lucius și acum, în timp ce Lovelace închise pentru ultima oară ușa de la intrare, Lucius spuse:

– Fugi și ia-ți haina, Katie. Ceilalți or să moară de foame dacă nu ne grăbim. Am cumpărat șampanie pentru oamenii tăi; nu te superi dacă-i las s-o bea acum, nu?

Katrina scutură din cap; părea să se fi gândit la toate. După ce-și reveni, se gândi iritată că va pune capăt șaradei aceleia. Se întoarse exact în clipa în care Lovelace tocmai accepta fericit o cupă cu șampanie. Văzând-o, chipul lui veștejit de ani se destinse într-un zâmbet.

– Bineînțeles că suntem încântați, domnișoară Katrina, ce veste minunată… dacă pot spune așa! Cât de fericiți ar fi fost doamna și domnul Gibson… familiile fiind tot atât de apropiate cum erai și tu și domnul Lucius.

Plecă țanțos la bucătărie, și Katrina spuse:

– Ar trebui să mă duc și eu cu el și să-i spun doamnei Beecham.

– I-am spus lui Lovelace că venim amândoi când te aduc după cină, o anunță el, deschizând ușa.

– Nu presupui cam multe din oficiu, Lucius? Nu sunt un copil căruia să-i comanzi, să știi.

– Când erai mică, obișnuiai să lași totul în seama mea… pe atunci aveai încredere în mine, mi-aș dori să ai și acum.

Katrina se zgribuli puțin din pricina aerului rece care venea pe ușă.

– Nu mai sunt o fetiță, am douăzeci și șapte de ani, spuse ea înțepată. Și nu înțeleg de ce faci asta… nu pot să cred că e

doar ca să te răzbuni pe Virginia. Ai spus că vrei să-mi ușurezi situația aici, și presupun că e adevărat. Doar că sunt de părere că o înșelătorie…

– Nu e nevoie. O luă de braț și pășiră în noapte, închizând ușa după ei. Dar încă ai încredere în mine, nu-i așa?

– Nu-mi amintesc să mă fi dezamăgit vreodată. Da, am încredere în tine, Lucius. Dar nu văd de ce trebuie să mergi atât de departe.

– Nu vreau să aud nici un râs pe înfundate la adresa ta, nici măcar un zâmbet cu subînțeles de la cea mai bună prietenă. Poate Virginia n-a vrut să-ți facă rău, să te ridiculizeze și să provoace amuzament pe seama ta, dar ar fi putut reuși. Toată lumea te place – te iubește – draga mea, dar cu toții avem defecte omenești, și râzi de eșecul celuilalt, chiar dacă e o persoană pe care o simpatizezi.

Porni motorul și ajunseră deja la Stockley înainte să-i răspundă:

– Mi-este atât de jenă că am crezut vreodată că vrei doar s-o pui pe Virginia într-o postură penibilă, să-i dai o lecție. Se întoarse să-l privească. Lucius, cred că ești cel mai bun prieten pe care și l-ar putea dori cineva.

Nu-i răspunse, ci o sărută doar pe creștetul capului.

Câteva ore mai târziu, ghemuită în patul ei și revizuind somnoroasă evenimentele serii, ajunse la concluzia că fusese una din cele mai frumoase din anul acela. Familia lui Lucius o vrăjise, ținuse un toast în cinstea fericitului cuplu, o primise căluros, ca și cum ar fi fost de-a lor, și-și exprimase dorința ca nunta să se facă numaidecât. Apoi urmase cina tradițională din seara de Ajun; fusese fericită și pentru prima oară în ultimele săptămâni, se simțise relaxată.

În dimineața următoare, se trezi devreme. Alte Crăciunuri, când Virginia fusese acasă, își deschiseseră împreună cadourile după micul dejun, dar nu suporta ideea de a face asta de una singură. Lovelace, doamna Beecham și cele două fete din sat îi vor ține companie, împreună cu bătrânul John și cu băiatul de la grajduri. Sosiră conduși de Lovelace, cântând colinde; își primiră darurile și-i înmânară o cutie mare și pătrată. Așteptară s-o deschidă… o fructieră uriașă din lemn, simplă și bine lustruită.

– Ca s-o puteți lua la Stockley, domnișoară Katrina, explică doamna Beecham, și dacă am fi știut din timp, i-am fi luat ceva și domnului Lucius. Și am apreciat că ați venit amândoi în bucătărie să ne dați vestea cea mare. Cunoscându-vă de atâta timp, eu și Lovelace am fost de-a dreptul onorați.

– E foarte frumoasă și o vom folosi frecvent. Mulțumesc din suflet. N-am avut timp să stau de vorbă cu voi, dar veți rămâne cu toții aici, desigur, dacă… atunci când voi pleca. Ne-am gândit că am putea ruga pe cineva din familie să vină să locuiască aici.

– E o idee foarte bună, domnișoară Katrina, încuviință Lovelace. Presupun că locuința va rămâne în familie pentru o folosință ulterioară.

– Da, așa e, dar despre asta vorbim mai târziu… n-o să fie chiar acum. Domnul Lucius și cu mine vom pleca în vacanță după Anul Nou.

– Așa am înțeles, domnișoară Katrina. Beți cafea înainte să plecați la biserică?

– Nu, mulțumesc… sau, stai puțin. Domnul Lucius vine să mă ia, dacă vine mai devreme, poate avem timp să bem o cafea împreună.

După ce plecară, Katrina se întoarse la mormanul ei de cadouri. Le deschise ca un copil, mai întâi pe cele de la prieteni, apoi pe cele de la familie. De la Virginia și James nu era nimic, dar îi scuză instantaneu; fuseseră atât de ocupați cu pregătirile de nuntă încât nu avuseseră timp pentru cadouri de Crăciun. Acum, nu mai rămăseseră decât trei pachete și uitându-se în treacăt la ceas, desfăcu primul din ele. Trebuia să se pregătească pentru biserică. Lucius va sosi în mai puțin de zece minute.

Se uita uluită la cadou, când ușa se deschise și apăru Lucius.

– Crăciun fericit! îi ură el vesel și luă broșa cu diamante și safire și i-o prinse de rochie.

– Lucius, e superbă! Mulțumesc mult, și Crăciun fericit și ție! Își ridică fața, inconștientă ca un copil, și Lucius o sărută pe obraz. Vrei cafea? Avem timp?

Lucius sună din clopoțelul din bronz.

– Cam zece minute. Oricum, ne așteaptă. Vorbi fără aroganță, acceptându-și dreptul de stăpân al moșiei. Până sosește cafeaua, deschide-le și pe celelalte două.

Un lanț și un pandantiv de aur cu perle și o brățară tot din aur, bătut cu perle. Katrina le probă pe amândouă, studiindu-se în oglinda mare de perete.

– Dar, Lucius, protestă ea ezitând, trei lucruri… vreau să spun că broșa e superbă… Ești prea generos!

– Îmi place să-ți ofer cadouri, spuse el cu voce mică, și mă bucur că-ți plac.

– Oh, îmi plac, doar că am senzația că nu le merit. Nu sunt îndeajuns de frumoasă să le fac cinste.

– Ți-ai pus lanțul pe dos, draga mea, zâmbi el. Bea-ți cafeaua și ia-ți pălăria și paltonul.

Biserica micuță era aglomerată, și din moment ce băncile familiei Massey erau în spate, fură nevoiți să traverseze mulțimea. Katrina era conștientă de privirile zâmbitoare și era mai mult decât recunoscătoare să-l aibă alături pe Lucius, care era calm ca întotdeauna. Băncile familei erau ocupate, desigur; verii mai tineri invadaseră locurile din spate, dar două dintre ele fuseseră rezervate pentru Lucius și pentru ea. Bancheta ei era liberă. În timp ce cânta un colind laolaltă cu cei din cor, se lăsă pradă gândurilor. Nu era tocmai locul potrivit să-ți faci planuri de viitor, își aminti, dar nu se putu abține. Va trebui s-o convingă pe una din mătușile ei mai în vârstă să vină să locuiască în casa ei. Inspiră adânc. Iat-o punând țara la cale, ca și cum ea și Lucius aveau să se căsătoarească într-adevăr, deși el spusese că după o vreme vor lăsa ca logodna lor să se sfârșească ușor… Se întreba cum sfârșeai o logodnă fără să-ți pierzi demnitatea. Oare se vor întoarce din Grecia deja despărțiți? Și asta nu va face ca oamenii să bârfească și mai mult decât o făcuseră după afirmațiile absurde ale Virginiei?

Se încruntă și oftă, fără să-și dea seama că Lucius o fixa cu privirea, citindu-i fiecare gând.

Când se întoarseră la mașină, îi spuse:

– N-ai auzit un cuvânt din predica părintelui Moffat și jumătate din timp ai uitat să cânți. Ce necazuri ai, Katie?

Nu avea timp să-i explice. Îi răspunse veselă că nu era nimic important și începu să vorbească despre ziua care urma, dorindu-și din toată inima să fi fost una din acele femei

inteligente, care știau întotdeauna ce fac și de ce și care găseau o rezolvare oricărei probleme – poate că erau îndeajuns de inteligente încât să nu aibă probleme.

Ziua se desfășură după tiparul obișnuit al sărbătorii de Crăciun – băuturi, în timp ce toată lumea mulțumi pentru cadourile primite, un bufet delicios și o plimbare prin parc pentru doritori, apoi ceaiul la gura sobei, în living.

Lucius o duse la Katrina acasă, să se schimbe pentru seara. Cina de Crăciun era un adevărat eveniment la Stockley, și toată lumea se îmbrăca în consecință. Katrina alesese deja o altă rochie roz, care scotea în evidență noile ei bijuterii, dar mai întâi trecu pe la bucătărie să se asigure că Lovelace și ceilalți se simțeau bine.

– Toată lumea o să vină la ceai, doamnă Beecham… vă descurcați? Întreaga familie Massey, adică unsprezece persoane, cu mine. Voi merge la Stockley pentru masa de prânz și de seară. Călărim înainte de micul dejun și cred că Lucius va veni aici, cu mine. E în ordine? Și cornulețe pentru ceai… unchiului Tom îi plac la nebunie.

– Lasă totul în seama mea, domnișoară Katrina. O să fac și o budincă de ciocolată.

Katrina făcu un duș și se îmbrăcă fără grabă. Era timp destul și vroia să arate splendid. După ce se machie, își luă geanta și paltonul și coborî să-l aștepte pe Lucius.

El era deja în sufragerie, sprijinit de masa dintre ferestre, și citea o scrisoare. Când intră Katrina, își ridică privirea și puse scrisoarea în buzunar.

– Ai venit mai devreme, observă ea.

– Aveam nevoie de câteva minute de liniște. O studie pe îndelete. Fermecător, îi spuse. Știi, Katie, dacă ai purta hainele potrivite, ai fi o fată drăguță.

Venind din partea lui, era o adevărată laudă; îi mulțumi călduros și adăugă:

– Tu ai ales rochia.

– Tot eu am ales și fata, zâmbi el, luându-i mâinile în ale lui.

Katrina zâmbi, cu gândul nerostit că era doar o alegere temporară, până la urmă. Alungă gândul, pentru că o întrista, și Crăciunul nu era momentul potrivit pentru regrete. Pe drum spre Stockley avu grijă să fie mult mai vorbăreață decât de obicei.

Holul imens era cufundat în tăcere când intrară. Majordomul luă paltonul Katrinei, iar Lucius îi făcu semn să-i lase singuri. Katrina vru să traverseze holul, dar Lucius o opri.

– Ai ceva… începu el. La ce te gândești, Katie? Credeam că am stabilit totul, dar arăți de parcă ai fi pe cale să faci o descoperire monumentală. Îi zâmbi, dar Katrina nu-i răspunse în același fel; avea gura ferecată și rămăsese ca o stană de piatră, căci exact asta făcuse: o mare descoperire… era îndrăgostită de Lucius, iar el stătea acolo calm și binevoitor ca un frate, se gândi ea furioasă. Tânjea să zdruncine calmul acela, chiar dacă nu avea nici cea mai mică idee cum să procedeze.

Capitolul 6

Înainte să plece, se gândi la conversația lor din hol. Katrina își regăsi vocea, mai degrabă ascuțită și împleticită, dar totuși putu să vorbească:

– Oh, da… serios? Ei bine… bei ceva?

– Nu mulțumesc, răspunse Lucius, studiind-o gânditor. Ne așteaptă punciul unchiului Tom, rețeta lui proprie: numai Dumnezeu ne poate ajuta! Zâmbi, și Katrina îi zâmbi și ea. Sub nici o formă nu trebuia să descopere vreodată care erau sentimentele ei pentru el; trebuia să-și amintească să fie vechea prietenă, fata de alături. Slavă cerului, Lovelace apăru și Katrina se întoarse să-l întrebe dacă aveau tot ce le trebuie la bucătărie și să-i ureze noapte bună. Nu aștepta, Lovelace. Nu voi sta până târziu, dar încui cum ajung.

– Foarte bine, domnișoară Katrina. Sperăm să aveți o seară minunată.

– Călărim dimineață? întrebă Lucius, pornind mașina.

– Da, mi-ar face plăcere. Vrei să te întorci pentru micul dejun?

– Mulțumesc. Și restul zilei, ce faci? Adăugă încet: știi că ar trebui s-o petrecem împreună.

– Of, Doamne… și i-am promis doamnei Lovell că-i fac o vizită. Asta era adevărat, dar nu spusese când. La prânz, adăugă ea; va trebui să ia mașina și să ia prânzul undeva în oraș, apoi să stea undeva până la ora ceaiului.

– Atunci, la cină, propuse Lucius și Katrina trebui să accepte fără tragere de inimă.

Masa de Crăciun dură mult, dar în cele din urmă, la semnalul Dorei, Katrina, logodnica lui Jeremy și domnișoara Porter, însoțitoarea, se ridicară și se mutară în camera de zi, unde, destul de firesc, se discută despre nunți, spre nenorocul Katrinei. Mai ales despre a ei și a lui Lucius. Se simți ușurată când, după un timp, li se alăturară și bărbații, dar bucuria ei fu scurtă, căci Lucius nu făcu nici un efort să direcționeze conversația spre alte subiecte. De fapt, își încurajă oaspeții să se lamenteze într-o discuție prelungită despre viitoarele nunți din familia Massey.

Katrina rămase fără grai când îl auzi:

– Probabil eu și Katie ne vom căsători în Grecia, dar în cazul ăsta, vă promit că o să facem o recepție când ne întoarcem.

De data asta, gândurile celor prezenți se orientară spre Grecia. Unchiul Tom petrecuse multe vacanțe acolo, avea multe de spus despre istoria acelor locuri și, din nefericire, de cele mai multe ori remarcele lui fură adresate Katrinei, care în afară de câteva cunoștințe vagi despre Acropole, Delphi și despre frumusețea insulelor din Marea Egee, nu putea face față fluxului de informații despre zeii greci.

– O seară foarte plăcută în familie, observă Lucius, ducând-o acasă mai târziu. Nu suport evenimente de genul ăsta decât de Crăciun, de Paște și de ziua mea, adăugă el după câteva secunde. Presupun că cei mai în vârstă sunt puțin mai de modă veche, dar în unele privințe înclin să fiu și eu la fel.

– În ce privințe? Ajunseseră deja și Katrina își dorea ca drumul să fi fost nesfârșit.

– Mariajul, copiii, soția și așa mai departe. Opri mașina și ea spuse repede:

– Nu coborî, uite că Lovelace deschide ușa. Mulțumesc pentru seara minunată, Lucius.

Era deja cu mâna pe portieră, dar Lucius se aplecă și i-o acoperi cu a lui.

– Te-am lăsat vreodată ca pe un sac de cărbuni? Coborî și o conduse pe verandă. Mâine dimineață? se aplecă și o sărută ușor. Somn ușor, Katie.

***

Lucius fu punctual, ca de obicei, iar Katrina nu era tocmai gata. Îmbrăcase rochia din organza; mai târziu vor sosi câțiva prieteni la cină, ca și familia Massey, și vroia să arate cât mai bine cu putință. Adăugă și darurile lui Lucius și coborî, simțindu-se mai slabă ca niciodată.

Păcat că salutul lui indiferent nu incluse nici o remarcă despre înfățișarea ei. În afară că vru să știe cum își petrecuse ziua, nu avu prea multe să-i spună în drum spre Stockley. Rămase de datoria unchiului Tom să-i dea un sărut mărinimos și s-o declare frumusețea serii, spunând că-și dorește să fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr. Într-adevăr, mai mulți o

complimentară, și cu cât numărul creștea, cu atât mai frumoasă se simțea. Până la finalul serii, radia cu siguranță.

După cină se dansase, și mașini sosiseră din clipă în clipă, aducând prieteni și cunoscuți. Erau puțini pe care Katrina nu-i cunoștea… oameni de la Londra, care păreau a fi în relații de mare amiciție cu Lucius, mai ales câteva tinere elegante. Le urâse de cum le văzuse. Înainte să descopere că era îndrăgostită de el, le-ar fi privit cu toleranță și curiozitate și cu siguranță, fără gelozie. Acum că dezlegase misterul, obrajii i se înroșiseră și ochii îi căpătaseră o strălucire neobișnuită.

Dansase fără pauză: foxtrot cu unchiul Tom, care dansa ingnorând complet muzica, vals cu micul Tom și cu ceilalți invitați mai tineri. Cu Lucius fusese plină de viață și flecărise tot timpul, atât de atipic pentru ea încât Lucius o privise mai întâi cu nedumerire, apoi cu amuzament, afișând o expresie curtenitoare și răspunzându-i cu o voce mieroasă pe care Katrina n-o observase, ocupată fiind să pară lipsită de orice griji și că se distrează. Răspunsese evaziv la întrebările lui despre prânzul cu doamna Lovell; nu-i vânduse realmente gogoși, se asigurase ea în gând, doar evitase adevărul. Cu succes, decisese ea pe măsură ce seara se desfășurase și șampania pe care o băuse urcase pe nesimțite, influențând-o.

Lucius o duse acasă curând după miezul nopții.

– O să intru, spuse el în șoaptă. Sunt sigur că doamnei Beecham i-a mai rămas puțină cafea. Adăugă sec: ți-ar prinde bine.

– Insinuezi cumva că am băut prea mult? întrebă Katrina, dându-și seama că începea deja s-o doară capul.

– Da. Îi luă cheia din mână, deschise ușa de la intrare și o urmă înăuntru. Dar îndrăznesc să spun că aveai nevoie de asta.

Katrina se opri.

– Ce vrei să spui?

Se sprijini leneș de masa de la perete, privind-o. Katrinei nu prea-i plăcu privirea lui.

– Bem cafeaua aceea? întrebă ea.

– Ce ai mâncat la Plough, Katie? întrebă el pe un ton egal. Ai luat ceva la pachet sau ai luat prânzul acolo, de una singură?

Se întoarse repede, cu ochi mari.

– De unde știi?

Lucius zâmbi nu prea amabil.

– Am sunat-o pe doamna Lovell s-o întreb dacă nu vrea să vină cu tine și să beți ceaiul împreună... mi s-a părut un gest frumos... Porni spre ea. Biata femeie a rămas năucită, terifiată că te-a invitat la prânz și a uitat. L-am sunat pe Lovelace, care mi-a spus că ai plecat cu mașina și că nu te întorci până la patru, așa că apoi am sunat și la doamna Ryder, la doamna Moffat... ridică din umeri, la toată lumea care ne cunoaște. Apoi am luat bistrourile la rând și curând am avut noroc:-tocmai plecaseși.

– M-ai spionat, spuse ea înecându-se. N-ai nici un drept...

– Dar chiar am, draga mea, ridică el din sprâncene. Cu siguranță, vechii prieteni au dreptul să-și facă griji când o cunoștință de-a lor dispare fără urmă. Îi luă bărbia în mână, stângând-o cu blândețe și forțând-o s-o ridice și să-l privească în ochi. Ce s-a întâmplat? întrebă blând. Ce ar putea fi încât ai simțit că nu poți să ai încredere în mine?

– Am crezut că ne vedem prea des, bălmăji ea, albă ca varul.

Ochii lui se măriră cu surpriză ironică.

– Draga mea fată, de douăzeci și cinci de ani, ne vedem aproape zilnic. Ce-i cu schimbarea asta de o sută optzeci de grade?

Ar fi dat orice să-i poată spune.

– Sunt o proastă, nu? spuse ea vesel. Bem cafea?

Lucius o urmă în living, acceptă o ceașcă de cafea și se așeză vizavi de ea.

– Călărim dimineață? întrebă el amabil, și pentru că nu găsi nici un motiv potrivnic, Katrina spuse da. Toată lumea pleacă mâine după prânz, și voi fi în oraș câteva zile. Am promis să caut câțiva oameni și mai am câte ceva de lucru, zilele astea.

Toate femeile acelea elegante! Katrina strânse din dinți și-i zâmbi strâmb.

– Meriți să te distrezi puțin după ultimele zile, spuse ea mieros.

– Detest sarcasmul la femei, observă el fără menajamente. Limbile lor sunt ca niște cuțite de bucătărie, prea ascuțite.

Traversă încăperea spre locul unde stătea ea, cu gura ușor deschisă și cu ochii mari, o sărută pe obraz și plecă. Katrina ascultă cum se închide ușa după el.

– N-a spus noapte bună, îi spuse ea lui Bouncer, care lenevea în fața șemineului. Nu reuși să stăpânească avalanșa de lacrimi care-i scăladau obrajii.

Ultimul gând înainte să adoarmă fu acela că nimic, absolut nimic n-o va face să călărească dimineață cu el. Se trezi devreme și lenevi, ascultând sunetele din jur. Era frig și tăcere. Auzi calul lui Lucius venind pe cărare și apoi cotind către grajduri. Își acoperi fața cu perna și se înveli la loc. Nu se va ridica din pat; își luase rămas-bun de la familia Massey seara trecută și Lucius nu va îndrăzni să apară la micul dejun.

Mâncă în grabă, cu urechea ciulită la pașii lui Lucius. Dar nu veni, așa că se duse direct în studio și începu să lucreze. Era bine că făcuse deja schițe, acum nu-i mai rămânea decât să picteze, ceea ce putea face fără să-și concentreze gândurile

acolo. Dimineața trecu și de fiecare dată când suna la ușă, se oprea din lucru, aștepta să audă pașii apăsați ai lui Lucius pe scări. Doar că el nu veni. Luă prânzul, făcu o vizită la bucătărie și apoi îl duse pe Bouncer la plimbare.

În mod normal, și-ar fi dus lucrările la Londra și le-ar fi înmânat personal, dar acum exsita posibilitatea să se întâlnească acolo cu Lucius și i-ar spune ceva neplăcut cum că l-ar spiona. Katrina luă o cină solitară, citind în același timp o carte, și se duse devreme la culcare.

În ziua următoare, o invită pe doamna Moffat la prânz, pentru că-i promisese flori pentru biserică și soția părintelui se arătase nerăbdătoare să vină să le ia. Katrina o duse la sere și așteptă cât timp bătrânul John se despărți neîmpăcat de câteva crizanteme și ciclame, și apoi o conduse înapoi în living să bea un sherry și să mai bârfească puțin până când era gata prânzul. Fu un meniu delicios, ales cu grijă, căci Katrina știa că Moffatii trăiau simplu și că doamna gătea singură. Îi oferi musafirei o sticlă de vin roșu să i-o ducă părintelui.

– Pentru toastul de Anul Nou, explică ea. Veți petrece acasă, nu? Habar n-am ce voi face; s-ar putea să nu se întoarcă Lucius, dar dacă vine, voi merge la Stockley.

– Dar dacă nu se întoarce, vei fi singură…

– Mă duc la Londra, improviză Katrina repede.

După ce plecă musafira, Katrina își permise să se gândească ce va face dacă Lucius nu se va întoarce. Nimeni din sat nu făcea prea mult să celebreze sosirea noului an; mici petreceri în familie, poate, dar nici o distracție pentru altcineva. Pentru Lucius era un obicei să invite cât mai multe persoane la o băutură, și ea și Virginia se duseseră de fiecare Revelion la cină la el și rămăseseră să întâmpine noul an, doar pentru că

părinții lor făcuseră la fel cât timp trăiseră ai lui și nimeni nu se gândise să schimbe tradiția. Dar acum, Virginia nu era acolo, iar ea îl înfuriase pe Lucius. Se ridică încet în picioare, fluieră la Bouncer și plecă la altă plimbare.

Era devreme, în ultima zi a anului, tocmai se tăiau arbuștii de lângă casă, în timp ce Bouncer alerga fericit prin preajmă, când auzi cauciucuri venind pe șoseaua principală. O clipă, vru să se ducă să vadă cine era, dar în ultimele zile făcuse asta de atâtea ori și nu descoprise decât că era altcineva decât Lucius. Se întoarse intenționat cu spatele.

Lucius traversă în tăcere peluza, și Katrina nu-l auzi decât când fu aproape lângă ea. Privi peste umăr și fața i se lumină instantaneu.

– Lucius – ce minunat! Își aminti ultima oară când se văzuseră. Sper că te-ai simțit bine la Londra, spuse ea, ușor înțepată. Păcat că arăta atât de dezordonat în halatul vechi și ponosit și cu cizmele acelea îngrozitoare pe care nu se deranjase să le curețe. Lucius trebuie să fi gândit același lucru:

– Bună, ce schimbare drăguță de la tinerele frumoase și ferchezuite cu care m-am întreținut. Zâmbi cu malițiozitate. Și într-adevăr… se opri o clipă… m-am simțit bine, mulțumesc. Se priviră câteva secunde. Și tu, te-ai simțit bine, luând masa la diferite bistrouri?

– Cât de mitocan ești! izbucni ea cu obrajii în flăcări. Ai rămas același antipatic ca întotdeauna! Dintr-o dată, simți că o pufnește râsul. Ești imposibil, chicoti ea, dar mi-e atât de greu să mă cert cu tine. Presupun că e din cauză că am crescut împreună.

– Probabil, dar pot exista și alte motive. Lucius nu spuse care. Vreo șansă să beau o cafea?

– Da, desigur, doamna Beecham a făcut ieri o plăcintă cu fructe… cei din Comitetul Parohial au fost aici, dar a mai rămas destulă. N-ai fost aici, adăugă acuzator.

– Oh, dar ești destul de capabilă să faci față oricâtor întruniri parohiale, observă Lucius. Am luat două bilete la „Tosca“, pentru sâmbăta viitoare. Mai întâi o să cinăm undeva, nu? Îi aruncă o privire scurtă. Nu încerca să găsești o scuză, Katie, și nu-ți imagina că te invit ca să-ți perii mândria, pentru că am ieșit cu o mulțime de fete. Apropo, nici una din ele n-ar digera opera. Oh, îndrăznesc să spun că ar merge pentru că așa se poartă, dar nu și-ar da niciodată frâu liber sentimentelor – și-ar strica machiajul.

– Pari îndârjit. A fost cineva special? Ai dansat mult cu blonda aceea superbă în șifon… vorbea vesel, mai degrabă mândră de prietenia ei glacială. Sufletul i se amăra chiar și numai la ideea că s-ar putea îndrăgosti de altă femeie… aproape că nu avea nici un rost.

Erau în hol; Katrina își aruncă mănușile și deplorabilele cizme. Lucius se întoarse s-o privească, zâmbindu-i slab.

– Există cineva special de foarte mult timp, Katie.

– Atunci, de ce trebuie să mergem în Grecia și să ne prefacem că suntem logodiți? spuse ea impulsiv. Nici unul din prietenii noștri nu și-ar bate capul dacă ar ști adevărul – ar râde copios și ar uita. În afară de asta, nu mă deranjează dacă râd. Pe fată s-ar putea s-o deranjeze, însă.

– Pe ea nu, e prea inteligentă.

Intrară în living și Lovelace le aduse cafeaua și resturile de prăjitură. Lucius o mâncă aproape pe toată.

– Vreo veste de la fericitul cuplu? se interesă el.

– Am primit o carte poștală de la… oh, nu-mi amintesc. Vreme superbă, spunea Virginia, dar n-a menționat când se întorc.

– Vii în seara asta, ca de obicei? Vor veni câteva persoane să bem ceva, dar la cină nu vom fi decât noi doi.

– Oh, de obicei inviți… Katrina păru surprinsă.

– M-am gândit că ar fi frumos dacă am fi singuri, de data asta. Ochii lui dansau amuzați. În afară de asta, trebuie să stabilim detaliile călătoriei noastre.

Plecă la scurt timp după aceea, și Katrina se duse s-o caute pe doamna Beecham s-o implore să mai facă o prăjitură. Tocmai se schimbase într-un pulover și o fustă, când Lovelace veni s-o anunțe că doamna Ryder sunase; se grăbi să coboare în întâmpinarea bătrânei doamne.

– Ce drăguț, exclamă ea, vorbind serios. Beți o cafea, sau poate un pahar cu sherry?

– Sherry, draga mea. Am citit undeva că persoanelor în vârstă la face bine alcoolul. Acceptă paharul cu băutură și se așeză confortabil într-unul din fotolii. Ați fixat data?

– Data…? Oh, da, desigur – ei bine, încă nu ne-am hotărât.

– Nu-mi dau seama de ce nu, draga mea. Lucius are o casă onorabilă, bani și o slujbă înfloritoare, nu-i așa? Când plecați în vacanță?

– Într-o săptămână.

– Desigur, pe vremea mea nu se pomenea așa ceva, dar lucrurile s-au schimbat. Tinerii tind să considere mariajul un lucru relativ lipsit de importanță.

– Vă asigur, doamnă Ryder, că eu și Lucius îi dăm o mare importanță.

– Mă întreb de ce o fi fost atât de atras de Virginia… se amuză cu voce tare bătrâna. E mult prea tânără pentru el, deși recunosc că e foarte frumoasă. Ceea ce nu se poate spune despre tine, draga mea, deși ai stil și farmec, lucruri pe care le consider mult mai importante.

Katrina își termină sherryul și-și mai turnă puțin, simțind că va avea nevoie. De atâtea ori își pusese exact aceeași întrebare, dar spre deosebire de musafira ei, nu avusese curajul să-l întrebe. Va fi unul din subiectele acelea supărătoare pe care-l vor ignora amândoi la nesfârșit.

– Virginia e frumoasă, nu-i așa? încuviință ea amabil. Mă bucur nespus că e fericită cu James, cred că fac un cuplu minunat.

– Prostii! sări doamna Ryder. Tânărul Lovell e unul din cei mai plictisitori bărbați pe care i-am cunoscut vreodată; nu spun că n-o să fie fericiți, pentru că va face exact ce vrea Virginia. Sper că tu și Lucius intenționați să vă faceți o familie, nu aveți nici o scuză să n-o faceți. Casa e spațioasă, la fel și veniturile lui; va putea să-ți ofere toate comoditățile posibile și să educe copiii cum se cuvine.

Katrina se îmbujoră, luă o înghițitură de sherry și i se tăie respirația. Când termină de tușit, spuse cu grijă:

– E o casă încăpătoare, nu-i așa, foarte confortabilă. Copiii o vor umple de viață.

– O să fiu nașa primului vostru copil, spuse doamna Ryder satisfăcută, pregătindu-se de plecare. Dar nu amâna prea mult, Katrina. Nu mai sunt așa de tânără.

Katrina rămase pe verandă să digere remarca. Se va descotorosi de toate ideile acelea stupide, își spuse cu severitate și se va duce la plimbare după prânz.

Tocmai lua masa, când auzi ușa de la intrare deschizându-se și vocea lui Lovelace se ridică primitoare. Lucius… de ce venise la o astfel de oră? Vești proaste despre cineva din sat? Mai rău… pățiseră ceva Virginia și James? Se ridicase pe jumătate, când Lucius intră în spatele lui Lovelace.

– Mă simțeam singur, spuse. Mă inviți la prânz?

– Da, bineînțeles. Lovelace, pune, te rog, o farfurie pentru doamnul Lucius și roag-o pe doamna Beecham să mai facă o omletă.

Lovelace zâmbi. Domnul Lucius se comporta exact ca un îndrăgostit, consideră el. Nimeni de la bucătărie, nici măcar personalul lui de la Stockley, nu crezuse vreo clipă în posibilitatea de a se logodi cu domnișoara Virginia, indiferent ce credeau ceilalți din sat. Domnișoara Katrina era cu totul altceva; începuseră deja, în ambele case, să se gândească la cadorile de nuntă.

– Și o sticlă din vinul preferat al domnului Lucius, domnișoară Katrina? întrebă el, convins că va spune da.

Flecăriră în timpul mesei, apoi băură cafea și Lucius scoase mici hărți ale zonelor din preajma Atenei.

– Desigur, am putea să mergem de colo-colo, vizitând tot timpul locuri și fără să ni le mai amintim după aceea. Cred că e o idee mai bună să rămânem într-o anumită zonă și să nu ne grăbim. Putem să mergem de câte ori vrem.

– Va trebui să citesc câte ceva. Nu știu mai nimic despre zeii greci, doar vreau să văd Parthenonul.

– Și-l vei vedea. Vom merge dimineața devreme, înainte să sosească și alți vizitatori. E magnific. Sunt și alte temple la fel de frumoase, doar că majoritatea sunt prea departe; putem merge la Sunion și să stăm câteva zile acolo. Puse ceașa jos. Trebuie să plec… trebuie să mă uit pe facturi. Vin pe la șapte să te iau.

Erau mult mai mulți oameni decât se așteptase Katrina, deși toți erau prieteni vechi și nu era nici o femeie elegantă. Conștientă că arăta cât putea de bine în costumul ei din catifea

cafenie, făcu turul încăperii, cu paharul în mână, schimbând amabilităţi şi bârfe locale, răspunzând evaziv, dar blând când era întrebată când se căsătorea cu Lucius.

– Bineînţeles, toţi ştiam de mult că tu şi Lucius o să vă cuplaţi, dragă, declară doamna Moffat şi din fericire nu era nimeni în apropiere să audă informaţia. Vreau să spun, vă potriviţi atât de bine; vechi prieteni de familie, vă cunoaşteţi de o viaţă. O să vă simţiţi bine împreună în vacanţă. O fixă speculativ cu privirea pe Katrina.

– Mi s-a spus că Grecia e o ţară foarte romantică, spuse Katrina, grav.

După ce plecară toţi, cinară şi apoi stătură în faţa focului, stând leneşi de vorbă până când majordomul veni cu o şampanie într-o frapieră, urmat de o servitoare care ducea o tavă cu pahare. De mulţi ani, fusese o tradiţie la Stockley ca toată lumea să se adune în camera de zi şi să toasteze pentru noul an. Exact înainte de miezul nopţii, apărură toţi, unul câte unul, conduşi de majordom şi strict în ordinea vechimii în muncă, se aşezară în semicerc, cu pahare în mână. Majordomul îşi luă poza, înainte să desfacă şampania. Ştia exact care era momentul potrivit. La prima bătaie a Big Benului, desfăcu prima sticlă şi umplu paharul Katrinei, apoi pe al lui Lucius şi ale celorlalţi din cameră. Până la ultima bătaie a orologiului, erau deja cu paharul în mână şi închinară în cinstea noului an. Apoi îşi conduse colegii să le ureze domnului Lucius şi Katrinei cele bune şi să le strângă mâinile. Stând lângă Lucius, Katrina îi invidia bunele maniere atât de naturale, felul în care spunea fiecăruia exact cel mai potrivit lucru, scuturându-i mâna. Ea nu găsea nimic mai original de spus decât „un An Nou fericit“.

Abia după ce plecară toți, luând cu ei sticlele goale și paharele, Lucius se aplecă și o sărută.

– Îți urez un An Nou fericit, draga mea, spuse vesel. Îi urase ani de-a rândul asta, exact în același mod; chiar și sărutul lui fusese frățesc.

– Și ție la fel, Lucius. Nu știa ce altceva să-i spună.

O conduse acasă; intră cu ea, dar nu se opri mai mult de câteva minute.

– Mâine dimineață trebuie să mă duc în oraș, îi spuse el, și Katrina se așteptă să se ofere s-o ducă și pe ea, așa cum făcea adesea. Dar de data asta n-o făcu. Birourile nu erau deschise, nu se ducea să lucreze. Blonda încântătoare, se gândi ea cu amărăciune, acel cineva special pe care îl cunoștea de mult timp. Era uimită de ideile nebunești care-i treceau prin cap: să se ducă și ea la Londra și să-l urmărească unde se duce, să vadă fata, să afle unde locuia, cu ce se ocupa. Era înspăimântată de ea însăși; dacă asta însemna să fie îndrăgostită de el, atunci cu cât se resemna mai repede să-i fie o veche prietenă, cu atât mai bine. Îi ură noapte bună fără să mai aducă vorba despre vizita lui la Londra și urmări cum mașina lui dispare în depărtare. De ar întâlni pe cineva – un bărbat care să nu poată rezista tentației de a fi cu ea, Lucius se putea întoarce să-l găsească lipit de ea. N-ar avea nici o importanță pentru Lucius, desigur, dar ce imbold splendid ar fi pentru mândria ei adânc rănită! Dar nu se putea gândi la nici un bărbat pe care-l cunoștea și care să se potrivească. Nu exista un astfel de bărbat, decise ea posomorâtă.

Dar exista. Îl întâlni în dimineața care urmă.

Capitolul 7

Katrina ieșise pe ușa de la bucătărie în grădina din spate și pornise spre pajiștea de dincolo, Bouncer alergând înainte, când văzu că un bărbat se îndrepta spre ea. Se opri când și Bouncer se opri, mârâind, și Katrina îi strigă:

– E în regulă, nu face nimic decât dacă-i spun eu. Doar că încalci proprietatea.

Bărbatul veni mai aproape și văzu că era destul de tânăr, puțin peste înălțimea medie, brunet și cu ochi negri.

– Îmi pare rău, spuse el. M-am rătăcit – stau câteva zile la familia Meredith. Numele meu e Johnson – Peter Johnson.

Familia Meredith locuia în satul vecin, îi cunoștea vag. Zâmbi și spuse:

– Ești cam la șase kilometri de casă, în cazul ăsta. Eu sunt Katrina Gibson, și cunosc familia Meredith. Tocmai mă întorceam să beau o cafea; nu vrei o ceașcă?

– Cum să nu! zâmbi el. Sunt al naibii de obosit, dacă vrei să știi… locuiesc la oraș și n-am mers niciodată pe jos mai

mult de douăzeci de metri. Mi-au spus să fac o plimbare și să mă întorc pentru prânz. M-am rătăcit în prima jumătate de oră!

– E ușor s-o iei pe un drum greșit, râse Katrina. Se întoarse și-l conduse prin grădină, sub privirea dezaprobatoare a bătrânului John.

– Frumoasă casă, comentă bărbatul, oprindu-se să studieze exteriorul. Cât de confortabil trăiau cei din consiliul de regență, nu-i așa?

– Așa cred. N-am locuit niciodată altundeva.

– Ești norocoasă. Bineînțeles, ești căsătorită, nu?

Era imposibil să se simtă jignită de tonul lui prietenos.

– Nu, nu încă… logodită, doar.

– Și vei renunța la toate astea?

– Da. Se întoarse și arătă spre Stockley, care stătea solitară printre copacii dezgoliți, la patru kilometri. Voi locui acolo, în schimb.

– O casă pe cinste, nu zic nu!

– E foarte frumoasă, răspunse mecanic Katrina. Intră să bem o cafea.

Lovelace veni s-o întâmpine la intrare.

– Dumnealui este un prieten de-al domnului Meredith, care s-a rătăcit plimbându-se. O să bea o cafea înainte să se întoarcă.

Lovelace înclină din cap, cu o politețe dezaprobatoare.

– Da, domnișoară Katrina. A sunat domnul Lucius. A spus să-l sunați, dacă doriți.

– Mulțumesc, Lovelace. Se întoarse spre oaspetele ei. Scoate-ți haina, e cald aici. Când ajunseră în living, se așezară

în fotolii. Ești doar prieten cu familia Meredith, sau o rudă? Nu-i cunosc prea bine.

– Sunt un nepot – unul îndepărtat, totuși. N-am mai fost la ei până acum. E frumos prin părțile astea.

Vorbiră pe îndelete cât timp își băură cafeaua, fără să observe că afară se întuneca treptat.

– Dumnezeule, ninge! exclamă Katrina. Cine ar fi crezut?! Se duse să privească pe fereastră. N-o să reușești să ajungi înapoi pe o vreme ca asta; va trebui să rămâi la prânz. Sună la Meredith și îndată ce oprește ninsoarea te duc eu cu mașina.

Nu-i ascultă protestele.

– Mă bucur că-mi ții companie, îi spuse, dorindu-și în treacăt ca Lucius să se întoarcă și s-o găsească întreținându-se cu tânărul acela atrăgător.

Ninsoarea nu se opri. Mult după prânz, își beau cafeaua în fața focului, ca doi prieteni buni, când Katrina se uită pe fereastră și văzu că cerul se înseninează și că nu mai ningea.

Doar când se urcă în mașină își aminti că nu-l sunase pe Lucius. Nu putea să fi fost ceva urgent, altfel ar fi revenit. Îi făcu cu mâna lui Lovelace care stătea auster în pragul ușii și porni. Aproape ajunsese la poarta principală, când Bentleyul trecu pe lângă ea. O clipă, zări chipul lui Lucius. Părea supărat, fapt pe care-l remarcă noul ei prieten.

– Ce indispus era tipul din Bentley – avea gura ca o capcană pentru șoareci și ochii sticloși. Nu mi-aș dori să-l irit!

– Logodnicul meu, spuse Katrina calm. Am uitat să-l sun.

– Oh, Dumnezeule! Eu zic să ne întoarcem ca să-i pot explica… să-mi cer scuze.

– Nicidecum. Nu e câtuși de puțin vina ta, și până ajung înapoi, o să uite deja.

Era conștientă că visa cu ochii deschiși. Probabil, Lucius va fi glacial și sarcastic. Așa merita pentru că se ducea la Londra atât de des. Puteau juca amândoi jocul acela, își spuse ea.

Drumul până la casa Meredith era scurt, s-ar fi putut întoarce într-o jumătate de oră, dar își permise să se lase convinsă să rămână la ceai și din moment ce doamna Meredith era o femeie vorbăreață, care avea multe de spus despre orice, jumătatea de oră se transformă într-o oră. În cele din urmă, Katrina se scuză, promise să-l revadă pe Peter înainte să plece și se îndreptă spre ușă, însoțită de gazda ei.

– Și te vei căsători cu Lucius Massey, nu-i așa, draga mea? Foarte potrivită alegere – două familii vechi din zonă, știi? Așteptăm cu nerăbdare nunta.

Katrina urcă în mașină și conduse înapoi. Dintr-un motiv oarecare, era arțăgoasă, poate pentru că îi displăcea să fie considerată potrivită. Potrivită pentru ce? Opri lângă Bentley. Așadar, Lucius o aștepta încă… Intră în casă și se pregăti să întâlnească privirea lui de gheață și cel mai disprețuitor ton de care era capabil.

Când intră în living, îl găsi lângă foc, cu picioarele întinse confortabil și cu o tavă de ceai lângă el. Se ridică.

– Lovelace a fost amabil să-mi ofere un ceai… nu te superi, nu?

– Nu, sigur că nu. De ce m-aș supăra? Îți oferă de mâncare de când îmi pot aduce aminte.

Gura lui frumoasă se strânse.

– Într-adevăr. Ai petrecut o după-amiază plăcută, sper. Zăpada a venit pe neașteptate. Doar aici, la Oxford, n-a nins deloc.

Katrina se așeză și Lucius își strânse picioarele, mulțumit; părea să nu mai aibă nimic de spus. După un minut sau două, Katrina spuse iritată:

– De ce vroiai să te sun? Adăugă: am uitat.

– Firește. Am reușit să iau bilete la spectacolul acela nou – cel despre care vorbeam săptămâna trecută. Se uită la ceas. Din nefericire, începe la șapte și jumătate și acum e aproape șase.

Katrina uită că era supărată.

– Lucius, ce minunat! Zbor să mă schimb repede și într-un sfert de oră plecăm – poate reușim să ajungem.

– Din nefericire, spuse el cu blândețe, m-am gândit că e puțin probabil să fii liberă în seara asta, așa că am anulat rezervările.

– Poftim? Nu știi…

– Gramatica ta lasă de dorit, spuse el, și adăugă cu o îngâmfare care o făcu să fiarbă de furie: e păcat să le irosim când sunt atâția oameni care vor să vadă spectacolul.

Se lăsă pe spate și o privi; Katrina se simțea exact ca atunci când era mică și făcea o boacănă, după care dădea fuga să-i spună. De cele mai multe ori fusese vina ei, și Lucius stătuse și o privise până când recunoscuse. Odată ce o făcea, înțelegerea lui era fără margini.

– E nepotul familiei Meredith, stă la ei, spuse ea sfidătoare. A ieșit să se plimbe și s-a rătăcit… era pe culmea dealului. L-am invitat să bea o cafea și… am stat de vorbă. Apoi adăugă,

dintr-o dată răzbunătoare: e drăguț… nu s-a uitat la mine de parcă aș fi săracă cu duhul, nici nu s-a uitat la hainele mele ca și cum toate ar fi din cale-afară de nepotrivite… Se opri înspăimântată, pentru că nu vorbise serios nici o secundă.

– Și ce vrei să spui cu asta? întrebă Lucius în șoaptă.

I se păru cel mai bine să ignore întrebarea.

– Ningea și i-am spus că-l duc cu mașina după ce se oprește, și așa am și făcut.

– Începutul unei prietenii frumoase?

– Ești malițios…

– Obraznic, vulgar, arogant? Fii serioasă, Katie, când vine vorba de bărbați ești tare naivă și dacă unui vechi prieten nu-i este permis să aibă grijă de tine, atunci cui?

Katrina se gândi cu părere de rău că Lucius nu-i va fi niciodată mai mult de un vechi prieten.

– Sunt destul de capabilă să-mi port singură de grijă, îi spuse ea cu demnitate.

– Și stă mult pe aici? întrebă Lucius, nepăsător. Ai putea să-i arăți împrejurimile.

– Chiar a sugerat să ne revedem. Plecăm abia peste o săptămână, nu-i așa, și întotdeauna perioada de după Crăciun e puțin cam plictisitoare.

– Foarte bună idee, încuviință Lucius, și Katrina îl privi suspicioasă. Afișa o schimbare radicală de atitudine și Katrinei nu-i era tocmai pe plac. Dar rareori se întâmpla să-și poarte pică prea mult timp: stătură confortabil lângă foc, vorbind, până când Lovelace veni să întrebe dacă domnul Lucius rămânea la masă.

– Nu, răspunse Katrina senin, amintindu-și proasta lui dispoziție de mai devreme, nu rămâne. Iar eu o să servesc cina pe o tavă, Lovelace. În seara asta, voi lucra în studio.

Pe Lucius nu-l impresionă lipsa ei de ospitalitate.

– Ceva de băut înainte să plec? întrebă el blând. Katrina îi oferi un whisky, iar ei își turnă un sherry. Un alt comision?

– Nu tocmai, se încruntă ea, doar câteva idei pe care vreau să le încerc.

– Călărim mâine? Trebuie să mă duc din nou la fermă. Adăugă indiferent: o să te întorci destul de devreme încât să petreci timp cu noul tău prieten.

– Uite, iar ești nesuferit! izbucni ea. Oricine ar crede că ești gelos. Vru să-și muște limba de cum termină fraza.

– Dar bineînțeles că sunt, fu el de acord. În fața lumii și din toate punctele de vedere, ești logodnica mea. Se duse la ușă. Noapte bună, draga mea, nu munci prea din greu.

Katrina îl urmări cum pleacă, fierbând de furie și jurându-și că dacă Peter Johnson o va invita să iasă cu el, o va face, toată ziua și în fiecare zi.

Doar că nu i se oferi ocazia. Lucius veni imediat după micul dejun și prietenia lui nepăsătoare nu avea nici un cusur, nici măcar nu bătu vreun apropo referitor la disputa de seara trecută. Călăriră spre fermă și-și băură cafeaua în bucătăria mare și demodată de acolo, apoi Lucius se duse să inspecteze reparațiile care fuseseră făcute într-unul din hambare. Durã mult și când se întoarse, se scuză că trebuia să-i facă o vizită unuia din supraveghetorii lui care locuia la un kilometru depărtare și până când își termină treburile, Katrina mai petrecu o oră în bucătărie, împreună cu soția supraveghetorului.

Luară prânzul și apoi se îndreptară spre casă; când ajunseră se întunecase deja și era firesc să rămână să bea ceiaul împreună; Katrina era foarte obosită, așa că trase un pui de somn și nu se trezi decât când majordomul lui Lucius veni cu un mesaj pentru stăpânul său. I-l transmise discret, la ureche, și Katrina nu auzi nici un cuvânt.

– Oh, bună, te-ai trezit… n-am mai văzut pe cineva care să adoarmă atât de repede! Te duc imediat acasă. Se uită la ceas. Aștept pe cineva cam în jumătate de oră.

Nu mai intră în alte detalii. Katrina se ridică în picioare și se duse cu el la mașină; în fața ușii ei, îi ură un noapte bună lipsit de vlagă și urcă în camera ei. Era o vulgaritate să fie indiscretă, dar asta n-o opri să se ducă la fereastră cu binoclul și să exerseze puțin lentilele pe ușa de la Stockley. Nu trebui să aștepte mult; văzu cum Bentleyul e tras în față și cum Lucius urcă în mașină și pleacă. Gara era la Chipping Norton, la câțiva kilometri, așa că avea timp să facă o baie.

Se întoarse în halatul de baie și încă mai avu timp. Farurile mașinii se zăriră în noapte aproape de Stockley și Katrina avu imaginea splendidă a lui Lucius și a unei tinere coborând și intrând înăuntru. Se îmbrăcă frumos, mai ales după ce primise mesajul de la Lovelace. Domnul Peter Johnson, o informase el pe un ton dezaprobator, sunase în timpul după-amiezii și vrusese s-o vadă.

Își strânse părul mătăsos într-o coadă riguroasă de cal și coborî la cină. La jumătatea drumului, fu chemată la telefon.

– Katie? întrebă cu blândețe Lucius. În caz că te întrebai cine e persoana pe care am luat-o de la gară… este secretara unuia din partenerii mei, cu niște documente pe care trebuia să le analizez.

Katrina inspiră, indignată.

– Ce te face să crezi că…

– Fată dragă, te cunosc de când erai bebeluș. Uneori, pot să-ți aud gândurile.

– Nu pe toate, sări ea.

Lucius părea să râdă.

– Păcat că nu pot să-ți văd fața… dar pari vinovată! Noapte bună, Katie.

Păcat că Peter Johnson nu sună dimineață. După micul dejun, Katrina se învârti prin casă sperând că va suna, apoi, nemaiputând să amâne, se duse în sat la întrunirea consiliului parohial, unde fu reținută până la prânz. Când în sfârșit scăpă, Lucius o aștepta afară, sprijinit de mașina ei.

– Am venit pe jos, îi spuse, așa că pot să te implor să mă duci acasă?

– Desigur.

Lucius îi luă cheile.

– Conduc eu. Vii să luăm prânzul împreună? Vreau să-mi dai un sfat în privința cabanelor… bătrânul Miles de la ultima are nevoie de un nou acoperiș. Mă întreb dacă ar trebui să le fac pe toate patru… celelalte nu sunt prea stricate, dar peste un an-doi vor avea nevoie de reparații și probabil până atunci prețurile vor crește de două ori.

Katrina știa aproape la fel de multe despre proprietatea Stockley ca și despre a ei; încă mai cântăreau avantajele și

dezavantajele când se așezară la masă, și odată ce terminară de mâncat, acceptă destul de repede să meargă cu Lucius să le vadă.

Era o zi frumoasă, deși rece, și traversară pajiștile către marginea proprietății. Cabanele arătau fermecător pe fundalul cerului de iarnă, străjuite de copaci dezgoliți și de gardul înalt metalic; fuseseră întreținute cu grijă și modernizate, astfel încât nu-și arătau vârsta.

– Va trebui să le faci pe toate, Lucius, altfel țiglele or să arate ciudat… s-ar putea să nu reușești niciodată să le potrivești la fel, dacă aștepți cu acoperișurile celorlalte trei.

– Da, și eu m-am gândit la asta. Să mergem să-l vedem pe bătrânul Miles.

Bătrânul fusese toată viața tâmplarul proprietății; acum se pensionase și fu fericit să-i vadă. Băură ceaiul cu el, îi explicară despre acoperișuri și porniră înapoi. Aproape ajunseseră acasă, când Lucius spuse nepăsător:

– L-am întâlnit pe Peter Johnson al tău dimineață… era pe drum spre Chipping Sodbury, să ia trenul spre oraș.

Katrina abia dacă-l auzi.

– Ai putea să reamenajezi și sufrageriile când faci acoperișurile… Se opri. S-a întors la Londra? Și nu este al meu!

– Nu? Ar fi putut fi. Lucius părea amuzat.

– Probabil, dacă aș fi avut șansa să-l revăd. Dar de fiecare dată când a sunat, nu eram acasă.

– Oh, n-ai avut noroc, spuse Lucius și deschise poarta, conducând-o în casă. N-o să vin la cină, o anunță el vesel, chiar dacă nu fusese invitat. Vei vrea să începi să-ți faci bagajele.

Era adevărat. Lucius îi oferi ceva de băut și apoi o conduse acasă, unde Katrina se duse în camera ei și începu să împacheteze, împăturind cu grijă hainele frumoase și întrebându-se dacă o va găsi atrăgătoare în ele, minunându-se că până acum nu-și bătuse niciodată capul dacă observă sau nu cu ce era îmbrăcată.

– Iubirea e foarte ciudată, îi spuse ea lui Bouncer care o urmărea suspicios în timp ce cotrobăia prin sertare după costumele de baie: simple, bleumarin și lipsite de orice urmă de frivolitate. Le vârî în colțul valizei, întrebându-se dacă să-și cumpere altele mai incitante. Nu, îi spuse lui Bouncer, nici gând; nu sunt și nu voi fi niciodată o persoană incitantă, nu?

Bouncer, pentru care frumusețea însemna falduri de piele, lătră și scutură din coadă.

Katrina își petrecu următoarea zi punând ordine în treburile casei, îi făcu o scurtă vizită doamnei Lovell ca să-i explice de ce nu putea fi acolo când Virginia și James soseau, îl scoase pe Bouncer la o plimbare mai lungă ca de obicei și prezidă un ceai la W. I., o sarcină anuală de care aproape uitase. Nu-i plăcuse niciodată, pentru că era timidă la astfel de ocazii, și anul acesta fu mai rău decât de obicei, căci trebui să facă față unei avalanșe de întrebări despre ea și Lucius, acompaniate de zâmbete reținute, încuviințări și de o mulțime de referiri la Virginia. Răspunse calm, aparent netulburată, fu de acord că sora ei și James păreau să se potrivească de minune, apoi fu din nou de acord că același lucru se putea spune și despre ea și Lucius și rămase evazivă în privința datei nunții lor. Doamnele plecară una câte una, puțin iritate că nu

descoperiseră nimic din ce nu știau deja și Katrina tocmai se pregătea să urce în studio, când Lucius intră pe ușa din spate.

Salutul lui fu vesel.

– N-am îndrăznit să intru prin față. Mi-am amintit în ultima clipă că azi e șezătoarea anuală. A fost distractiv?

– Nu, spuse Katrina, bosumflată, n-a fost. De ce sunt oamenii atât de interesați de noi?

– Nimic neobișnuit. Într-un sat mic, toată lumea știe ce face toată lumea, și dacă nu, își vâră nasul și iscodește până află. Dar nu intenționează să facă rău.

– Nu, știu asta. Doar că e puțin ciudat. Își întoarse privirea de la el. Și o să fie și mai rău când o să ne întoarcem și toți o să descopere că până la urmă n-o să ne mai căsătorim deloc.

– Nicidecum. S-ar aduna toți în jurul tău cu adevărată compasiune. Eu voi fi oaia neagră… probabil va trebui să mă duc la Polul Nord sau în deșertul Gobi și să stau departe ani buni ca să mă ierte.

Katrina coborî repede pe scări.

– Lucius, nu vorbești serios, nu? Nu va fi nevoie să pleci? N-aș putea… Se opri exact la timp.

– N-ai putea, ce? întrebă indiferent Lucius, deși ochii lui o priveau atent.

– Nimic. Se îndreptă din nou spre scări. După un moment de tăcere, spuse cu înfrigurare: sunt pregătită de plecare. Cred că n-am uitat nimic.

– Nici un telefon de ultim moment?

– Nu, spuse ea cu răceală, prefăcându-se că nu înțelege.

– Ah, ei bine, îndrăznesc să spun că o să-ți scrie. Știe unde mergem?

– Dacă te referi la Peter Johnson, nu, nu știe. De ce ar ști?

Spre iritarea ei, Lucius nu răspunse.

– Încearcă să fii gata până la nouă. Acum, trebuie să plec... spre deosebire de tine, am câteva telefoane de dat. Pa!

Katrina nu răspunse, doar dădu capul pe spate și începu să urce scările. O uimea că putea fi atât de exasperată de cineva pe care-l iubea cu atâta pasiune. Nu urcase decât trei trepte, când Lucius fu lângă ea. Fără un cuvânt, o sărută apăsat și dispăru la fel de repede cum venise, lăsând-o uimită și fără nici un sentiment, în afara unei iubiri copleșitoare. Noroc că nu era acolo să vadă.

Își ocupă seara luându-și rămas-bun de la Lovelace și de la doamna Beecham, scoțându-l pe Bouncer la plimbare, cu toate că era întuneric și frig și verificând dacă avea la ea toate cele necesare pentru călătorie. Ar fi fost înțelept să se culce devreme, dar bântui prin casă, se spălă pe cap, își făcu unghiile, verifică încă o dată totul – lucru neobișnuit pentru ea; în mod normal era foarte calmă și echilibrată – și în cele din urmă, se duse la culcare.

Nu dormi bine, avu coșmaruri în care se lupta să ajungă la timp la aeroport, alerga în reluare în timp ce avionul decola cu Lucius la bord. Se trezi obosită și o găsi pe doamna Beecham trăgând perdelele și ceaiul de dimineață era pe masa alăturată.

Se ridică din pat, făcu baie și se îmbrăcă repede, luă micul dejun în grabă, sub privirea nerăbdătoare a lui Lovelace și ieși cu Bouncer. Era încă întuneric și frig și când privi în vale, văzu luminile de la Stockley. Era o priveliște liniștitoare; cel puțin, Lucius se trezise și se pregătea să plece.

Intră din nou în casă, se machie și se îmbrăcă într-o rochie foarte potrivită din tweed și o haină asortată, mănuși și pantofi foarte scumpi și coborî. Bagajele ei erau așezate în hol, geanta Gucci și valiza încăpătoare. Cel puțin Lucius nu va avea nimic de comentat cum că nu era gata.

El ajunse câteva minute mai târziu, îi ură indiferent bună dimineța, îi puse bagajele în portbagaj și schimbă câteva amabilități cu Lovelace, care îl ridica în slăvi cu o evlavie pe care Katrina o găsea inutilă.

– Avem destul timp, îi spuse Lucius. O să bem o cafea pe drum. Ai luat o carte să citești?

– Nu… ar fi trebuit?

– Întotdeauna mai aștepți de când ajungi acolo și până să te îmbarci în avion. Lasă, găsim noi ceva la aeroport.

– Tu ai carte?

– Mi-am luat ceva de lucru, zâmbi el slab.

Așadar, de asta era atât de nărăbdător să-și găsească ceva de citit! Dacă el credea că o să flecărească toată călătoria, nu se putea înșela mai mult. Se așeză lângă el fără să mai spună nimic și în afară să-i răspundă când făcea câte o observație, nu avu nimic de spus până când se opriră să ia o cafea de la localul aeroportului.

Era mare și zgomotos, plin de oameni, chiar la ora aceea a unei dimineți de iarnă. Lucius luă cafelele și se așezară, înconjurați de cei care luau cu întârziere micul dejun. Luându-și ochii de la o farfurie plină cu bacon și cu ouă prăjite savurate de către posesorul ei, Katrina descoperi că Lucius o studia.

– Ești foarte tăcută, bservă el. Îți pare rău că vii cu mine?

– Bineînțeles că nu! De ce spui asta? N-am nici o îndoială că mă voi simți excelent. Stăm bine cu timpul?

– Oh, da. O să mergem la Staines să facem câteva provizii. Ar trebui să ne aștepte cineva ca să ia mașina. Odată ce ne verifică bagajele, putem să stăm și să ne uităm pe pereți încă vreo oră.

– Dar poți să lucrezi, îi aminti ea amabil.

Heathrow era un furnicar, roia de oameni care bâjbâiau de colo-colo în căutarea bagajelor, a copiilor și a hamalilor, în timp ce călătorii experimentați treceau nepăsători printre ei, știind exact unde mergeau, imaculați în costumele lor bine croite și purtându-și servietele de directori. Katrina, căreia Lucius îi spusese să aștepte cât timp el și hamalul duceau bagajele la control, se trezi între două doamne mai în vârstă, una mai plinuță și veselă, iar cealaltă uscățivă, într-o haină de ploaie și cu o pălărie inutilă, revoltată peste măsură.

– Cu siguranță, îți amintești dacă ai luat cu tine cutia roșie pentru pălării, Addy, spuse cea din urmă. Dacă n-o ai acum, atunci unde este?

Chipul lui Addy era la fel de încrezător ca al unui copil.

– O s-o găsească cineva și o s-o pună în avion, Dora.

– Prostii! declară Dora și se întoarse spre Katrina. Sora mea e atât de neglijentă, spuse ea supărată și adăugă temătoare: ce propui?

– Realmente, n-aș ști ce să vă spun, spuse Katrina cu blândețe. Călătoresc foarte rar, dar cu siguranță există un centru de informații aici. N-ați putea să cereți un sfat acolo?

– Sus, sări cea slabă. Dar cine o să aibă grijă de bagaje?

– Nu-i putem cere domnișoarei să facă ceva, spuse cea mai comodă. Mă duc eu, Dora.

– Ba nu te duci nicăieri! Poate că domnișoara aceasta poate să se uite la bagajele noastre și mergem amândouă.

– Și eu călătoresc, interveni Katrina, în continuare amabilă, dar fermă și oftă ușurată când Lucius spuse din spatele lor:

– Vreo problemă? Pot să vă ajut cu ceva?

Îi povestiră amândouă, vorbind în cor. Katrina îl admiră pentru felul în care înțelese din cuvintele lor încâlcite, le spuse să rămână acolo și dispăru.

– Soțul tău, draga mea? întrebă doamna mai plinuță.

– Logodnicul. Katrina îi zâmbi doamnei în vârstă. Sunt sigură că o să rezolve totul.

– Pare de încredere. Ochii bătrâni și albaștri o priviră melancolic. Sunt convinsă că veți fi foarte fericiți.

– Unde mergeți? întrebă sora ei. Katrina nu ținea neapărat să-i spună, dar pentru că nu prea avea de ales, îi răspunse:

– Grecia.

– Și noi la fel. Călătoriți doar voi doi?

Katrina simți impulsul de a-i spune curioasei să-și vadă de treaba ei. Încuviință scurt.

– Nu sunt de acord ca tinerii necăsătoriți să meargă împreună în vacanță, începu doamna, dar din fericire fu întreruptă de Lucius, care-i returnă cutia pentru pălării. Scurtă politicos repriza de mulțumiri, o luă de braț pe Katrina și porniră spre scări.

– Cum Dumnezeu ai reușit să intri în vorbă cu doamnele acelea? Nu te-am lăsat singură decât câteva minute!

– Una din ele era foarte drăguță, și m-au cam luat prin învăluire.

– Ei bine, slavă Domnului că n-o să le mai întâlnim. Lucius o conducea către librărie, ținând-o de mână.

– Nu fi atât de sigur. Și ele merg tot în Grecia.

Alese o carte, apoi urcară și băură o cafea până când avionul lor fu anunțat. Nu era nici urmă de cele două doamne; Lucius remarcă plin de speranță că poate se rătăciseră sau stăteau într-un colț mai retras, certându-se. Dar acum le văzură. Erau ultimele care se îmbarcau în avion și trecură prin compartimentul de clasa întâi, căutându-și locurile. Cea mai plinuță zâmbi dulceag, cealaltă îi fixă cu privirea și icni.

– Nu cred că ne place, murmură Lucius. Ce am făcut?

– Dacă vrei să știi, mergem în vacanță și nu suntem căsătoriți.

Lucius pufni în râs.

– Desigur, am putea să remediem situația… la Atena este o biserică anglicană și putem să ne punem pirostriile de îndată ce ajungem. Ți-ar plăcea să fim un cuplu respectabil și căsătorit, Katie?

Râdea, așadar gumea. O durea inima, dar spuse vesel:

– Nu tocmai, mulțumesc. Nu cred să găsești un cuplu care să arate mai respectabil decât noi, așa că nu cred că trebuie să ne facem griji. Îi zâmbi frumos, ascunzându-și foarte bine sentimentele.

Nu vorbiră în timpul decolării și după ce zborul se stabiliză, Katrina deschise cartea, iar Lucius își luă hârtiile și începu să noteze pe ele. Puteau fi căsătoriți de destulă vreme încât să se simtă bine unul în compania celuilalt, fără să se deranjeze să vorbească. Katrina dădea paginile cărții fără să citească nimic, întrebându-se dacă vacanța lor avea să fie un succes, de ce Lucius ținuse atât de mult s-o ia cu el și ce va face când se vor întoarce în Anglia. Nu era sigură dacă era mai rău să-l vadă în fiecare zi și să-și ascundă iubirea sub masca prieteniei, sau să nu-l mai vadă niciodată.

– Prânzul, îi șopti Lucius la ureche. E plictisitoare cartea? Nu citești.

Mâncarea fu excelentă și Lucius o încurajă să bea puțin vin, așa că i se făcu somn și adormi. Se trezi când o atinse ușor pe mână.

– Aterizăm, îi spuse el și-i puse centura de siguranță.

Pierdură încet altitudine, trecând prin nori, așa că în clipa în care avionul ajunse sub ei, soarele părea strălucitor, iar marea de un albastru infinit care nu părea tocmai real. Katrina privi pe hublou linia coastei și pământul de dedesubt. Nu era prea multă verdeață, dar existau copaci, puncte mici și albe pe care le consideră a fi case, panglici înguste de drumuri și intrând acum în panoramă, deși la câțiva kilometri, orașul Atena. Privi în jos, tânjind după o cană cu ceai. Până la urmă, era ora cinci.

Așa cum făcea de obicei, Lucius îi citi gândul.

– Dormeai atât de liniștită, încât am decis să nu te trezesc când au venit cu ceaiul. O să bei unul imediat ce ajungem la hotel.

– Minunat! îi zâmbi ea, recunoscătoare. Am pierdut ceva cât am dormit?

– Nu. Cea mai mare parte a drumului am fost deasupra norilor.

Aterizară câteva minute mai târziu și în alte cinci minute, fură la vamă. Când ieșiră în holul principal, Katrina spuse:

– Politicos și rapid, dar puțin cam lapidar, nu crezi?

Lucius o luă de braț.

– Din cauza limbii, presupun. Unde e hamalul nostru? O să luăm un taxi. Zâmbi cu malițiozitate. Sper că simți că ești în vacanță, pentru că eu, unul, așa mă simt!

Capitolul 8

Grande Bretagne era un hotel liniștit și luxos și camera Katrinei, spațioasă și aerisită, avea un balcon umbrit, mobilat cu masă și scaune. Camera ei și a lui Lucius erau separate printr-o sufragerie și înainte să deschidă geanta, Lucius îi strigă din balconul lui:

– Te așteaptă un ceai. Vino să-l bei acum, și te schimbi după.

Înainte să se ducă, ieși pe balcon. Panorama era o piațetă mare și o vedere a dealurilor îndepărtate de dincolo de portocali. Aerul era rece și curat, dar soarele și cerul senin făceau să pară mult mai cald decât era.

– Nu e destul de cald să port lucrurile pe care le-am luat, îi spuse lui Lucius, așezându-se la masă, lângă el.

– Tocmai mi s-a spus că e mult mai cald decât de obicei, pentru această perioadă a anului, și se așteaptă să fie și mai cald. Astăzi sunt cincisprezece grade, dar probabil că temperatura va urca la optsprezece.

– Dar nu e cam neobișnuit? Nu e decât ianuarie.

– Ba da, dar e în avantajul nostru. Ești prea obosită să mai ieșim în seara asta? Mă gândeam că mâine dimineață am putea să mergem la Acropole, și apoi să umblăm încet de colo-colo. O să închiriez o mașină și într-o zi o să mergem de-a lungul coastei. Dacă ai curaj, am putea și să înotăm din când în când.

– În ianuarie? Cred că ți-ai pierdut mințile! Cu toate astea, mi-am adus costumul de baie.

– Apa nu e prea rece, nici măcar în ianuarie... merită oricum să încercăm.

– Ei bine, mă duc să despachetez și să mă schimb. O să fii aici?

Lucius îi aruncă o privire ușor ironică.

– Desigur. Bem ceva jos și cinăm mai târziu. Poate facem și o plimbare...

Katrina încuviință din cap și se întoarse în camera ei să facă o baie și să se schimbe într-o rochie croșetată și o jachetă. Era frumoasă și mătăsoasă, de un roz pal. Când reveni în sufragerie, era mulțumită de cum arăta.

Lucius era pe balcon, dar se întoarse s-o studieze când intră:

– Frumos, observă el. Meriți un cocteil cu șampanie.

Barul era elegant, aglomerat și plin aproape la refuz, deși nu păreau să fie mulți turiști acolo. Luară ceva de băut, apoi se duseră la cină și deși restaurantul era aproape plin, fură conduși la o masă lângă fereastră, plasată în așa fel încât puteau vedea întreaga încăpere și în același timp să vadă afară Piața Sintagma. Katrina cercetă meniul, pregătită să accepte sfatul lui Lucius.

– Un aperitiv, cred, o consilie el, apoi musaca, și dacă aș fi în locul tău, aș lua înghețată, dar dacă vrei, poți să iei brânză. Vrei să încerci un vin autohton?

– Ei bine, desigur, spuse Katrina, uluită. Vreau să spun, când ești la Roma…

Lucius zâmbi cu blândețe și Katrina își îndepărtă privirea, pentru că atunci când îi zâmbea în felul acela, îi era foarte greu să joace rolul unei vechi prietene de familie.

Vinul nu-i plăcu prea mult, dar mâncarea era bună, servită de un chelner vesel, care se oprea să stea de vorbă cu ei de câte ori venea la masa lor. O surpinse când Lucius îi vorbi în greacă și omul, încântat, răspunse după câteva secunde.

– Nu-i așa că ești inteligent? spuse Katrina după ce chelnerul plecă. I-ai spus ceva concret, sau doar l-ai întrebat cât e ceasul?

– Asta, și am aflat care e cel mai bun loc de unde putem închiria o mașină și cum sunt drumurile.

– Și sunt bune?

– Surprinzător, da. N-a plouat nici pe departe la fel de mult ca de obicei; de fapt, vremea a fost excepțională; mult mai caldă decât ar trebui. Spune că oamenilor mai în vârstă ai țării nu le place deloc, cred că ar putea să însemne furtuni mai târziu.

– Ei bine, mă bucur că e bine pentru noi. Katrina își termină cafeaua și se duse să-și ia haina de angora, apoi ieșiră împreună în piațetă. Se plimbară de-a lungul memorialului de război de dincolo de portocali și apoi se îndreptară către Palatul Parlamentului, unde vizitară Parcul Național, care era încă deschis. Era prea devreme să fie flori, dar văzură tufișuri, ienuperi și chiparoși înalți.

– Cât timp o să stăm aici? întrebă Katrina.

– Două zile, poate trei. Ne mai oprim o zi la întoarcere, dacă vrei.

Simți că nu era prea entuziasmat.

– Dacă nu vrei, atunci nici eu nu vreau. Trebuie să fie o mulțime de lucruri de văzut în toată țara.

– Așa e, ne-ar trebui luni întregi. Dar în timpul pe care-l avem, vom vedea cele mai frumoase locuri ale colțului acesta de țară.

– Ai mai fost aici, știu... de câte ori?

– De patru ori... nu, de cinci, și de fiecare dată când mă întorc acasă mulțumesc pentru pace și liniște.

– Ei bine, e puțin cam zgomotos, dar cred că-mi place – portocalii și faptul că e atât de cald în ianuarie, și munții aceia în depărtare.

Își vârî mâna sub brațul lui, pentru că întotdeauna făcuse așa și dacă acum evita, era posibil ca Lucius să observe.

– Poți să-mi îmbogățești cultura cu câțiva zei greci, sugeră ea.

De următoarele două zile profitară la maximum. Firește, prima dimineață o dedicară integral Acropolelui. Katrina urcă fericită panta cu pavaj alunecos a Dealului Sacru și rămase pierdută să privească Parthenonul, cât timp Lucius îi arătă marea și fumul de la Pireu și o întoarse să vadă întinderea vastă a Atticului, arătându-i Templul zeiței Nike, o încântătoare miniatură din fața Parthenonului, care-i plăcu foarte mult.

Erau puțini oameni prin preajmă; era încă destul de devreme, dar soarele era incredibil de cald. Hoinăriră din templu în templu, apoi vizitară scurt împrejurimile muzeului Acropole, căci se făcuse deja ora prânzului.

Se întoarseră la mașina închiriată și merseră la restaurantul Dionysos, vizavi de teatrul cu același nume. Mâncară pilaf și legume asortate cu orez și cu ierburi aromatice. Lucius comandă un vin grecesc cu aromă rășinoasă, dar după o înghițitură, Katrina strâmbă din nas și declară că are gust de terebentină, așa că ceru pentru ea un vin dulce.

După-amiaza și-o petrecură vizitând diferite monumente ale orașului, și dacă Lucius se plictisea, nu dădea nici cel mai mic semn, oferindu-i răbdător explicații despre Turnul Vânturilor, despre Poarta Atenei, înainte de a o duce la o cofetărie să bea un ceai și să savureze cele mai apetisante prăjituri pe care Katrina le văzuse vreodată. Apoi vizitară Catedrala Bizantină, în fața căreia catedrala oficială de alături, un morman de cărămizi ridicat în secolul al XIX-lea, arăta meschin. După aceea, se întoarseră la hotel să facă baie, să se schimbe și să bea ceva la bar înainte de cină.

– O zi minunată, declară Katrina. Ce facem mâine?

– Plaka, vechiul oraș, și vom merge pe jos, draga mea. Nu vor fi prea mulți turiști și putem cutreiera în voie.

Coborâră la cină și apoi Lucius o duse în piațetă, unde stătură la o cafenea cu terasă, savurând o cafea tare și groasă. Nu era frig, poate puțin rece, dar era plăcut.

A doua zi, Lucius o duse la Plaka, pe alei înguste, pe lângă case mici, să ia prânzul la o tavernă: legume și orez preparate în ulei, bere grecească și o budincă foarte dulce și lipicioasă. După masă, o duse într-o grădină de chiparoși și arbuști, unde stătură pe o bancă privind soarele de prânz, fără să-și spună prea multe. Când se ridicară, Lucius întrebă:

– Te simți bine, Katie? Și când ea încuviință cu entuziasmul unei fetițe, o sărută blând.

Avu nevoie de toată puterea ei să nu-l sărute și ea.

După-amiaza se duseră la cumpărături, să ia felicitări pentru Lovelace, doamna Beecham, doamna Lovell și pentru doamna Moffat, iar Katrina achiziționă câteva broderii pe care să le dăruiască acasă. Când ajunseră din nou în Piața Sintagma, Lucius îi cumpără o icoană micuță.

– Un suvenir care să-ți amintească de vacanța petrecută împreună.

Katrina îi mulțumi pe tonul cel mai potrivit, spunându-și că nu va avea nevoie de o icoană sau de nimic altceva care să-i aducă aminte, dar nu-i putea mărturisi asta.

Băură ceai la o altă cafenea și se întoarseră la hotel, să urmeze tiparul serii anterioare. Făcându-și din nou bagajul pentru plecarea de a doua zi, Katrina petrecu un timp pe balcon privind piața plină de animație.

– Hai să ieșim să bem ceva, îi strigă Lucius din balconul lui. Știu că am mai băut deja ceva, dar nu-mi este somn; ție?

Katrina negă cum că ar fi obosită și zece minute mai târziu, stăteau la o altă cafenea, în fața unui brandy și a unei cafele. Katrina nu vrusese realmente brandy, dar Lucius râsese de ea:

– Trăiește periculos! o sfătui el.

Tocmai ridica paharul, când o voce îi întrerupse:

– Ce drăguț să ne vedem din nou, draga mea!

Doamna comodă din aeroport stătea lângă masa lor, zâmbind. Sora ei era alături, strâmbând din nas. Lucius se ridică în picioare și le salută; doamna mai plinuță se dezlănțui:

– E minunat, nu-i așa? noi locuim la o pensiune, dar ne-am gândit să vedem cum trăiește și cealaltă jumătate. Râse vesel, dar părea melancolică.

– Nu beți o cafea sau altceva? întrebă Lucius, și Katrina vru să-l îmbrățișeze pentru felul în care zâmbi.

– Mulțumim, nu. Sora doamnei plinuțe răspunse înainte. Nu suntem obișnuite să ieșim atât de târziu, trebuie să ne întoarcem în camerele noastre. Se uită dezaprobator la paharele de pe masa lor. Nu punem gura pe băuturi tari. Bună seara.

O prinse pe sora ei de braț și porni în marș.

– Biata de ea, sunt sigură că i-ar fi plăcut să bea ceva cu noi, spuse Katrina privind în urma lor.

– Așa cred și eu; dar murăturii aceleia de surori i-aș fi oferit oțet!

Reluară discuția de dinainte și curând stabiliră destinația următoarei zile.

Plecară după micul dejun, alegând drumul aglomerat spre Pireu, apoi porniră pe autostrada de pe coastă, spre Sunion. Pireu era neinteresant, plin de fabrici și de turnătorii, și-l străbătură rapid, bucuroși să ajungă la mare. Urmă pista de raliu, apoi aeroportul, după care văzură plajele cu bungalourile moderne și cu tavernele lor. Mai departe, de-a lungul coastei, se înșirau hoteluri și în sfârșit, Sunion și templul lui Poseidon, pe o stâncă înaltă, deasupra mării.

Băură cafea la o cafenea de la poalele templului și apoi urcară pe drumul anevoios, să-l poată examina mai îndeaproape și să admire priveliștea magnifică din vârful stâncii. Era o zi senină. Lucius arătă spre Milo, departe la

orizont, și din moment ce soarele era cald, lenevică o vreme sub razele lui, vorbind aproape despre nimic, mulțumiți să fie unul în compania celuilalt.

Se întoarseră la hotel și luară prânzul, apoi merseră pe coastă către Lavrion, apoi spre Mesogeia. Aici, țara era diferită, cu plantații de măslini, cu munți înzăpeziți în depărtare, cu sate a căror istorie veche i-o povesti Lucius, oprind adesea să admire panorama. Seara ajunseră la Kophisia și Katrina era surprinsă că nu erau prea departe de Atena, dar merseseră încet. Katrina era în secret bucuroasă să vadă vile moderne, să descopere că și hotelul lor era modern, cu camere și băi mari și cu restaurant. Oricum, cu toate că era obosită, profitase de fiecare moment al zilei.

– Ar trebui să mergi pe jos, îi spuse lui Lucius, ca să vezi totul pe îndelete.

– Te-am pus să mănânci prea mult, nu-i așa? râse Lucius. Să mai rămânem o noapte?

Katrina spuse repede nu; îi știa din intuiție planurile și nu vroia să și le strice din cauza ei.

– Mâine mergem la Teba, îi aminti ea, iar noaptea o vom petrece la… se opri ca să pronunțe corect, Levadia.

Avu un somn fără vise și se trezi să descopere o nouă zi senină.

– E prea cald, le spuse chelnerul bătrân, dând îngrijorat din cap, în timp ce le servea micul dejun.

– Ei bine, noi sperăm să dureze, observă Katrina vesel; vreau să înot măcar o dată. Bău ultima gură de cafea: putem pleca oricând dorești, Lucius.

– Ești un copilot pe cinste, nu-i așa? zâmbi Lucius. Când ne întoarcem acasă, tot așa o să mă cicălești?

Katrina zâmbi și scutură din cap, neavând încredere să-i răspundă.

Teba o dezamăgi; era banală și în timp ce Lucius conducea pe autostrada principală deluroasă, se gândi de ce veniseră. Ca de obicei, Lucius îi citi gândurile.

– Nu e ce te așteptai, nu? Dar istoria ei e destul de ieșită din comun și foarte sângeroasă. N-o să-ți dau toate detaliile, doar câteva referințe…

Ceea ce făcu la cafea, la o tavernă de pe autostrada principală.

– Levadia este destinația noastră din seara asta, dar o să ne abatem puțin de la drum să vedem și alte locuri interesante șI vom alege drumul cel mai lung dintre Ptoion și Gla.

Katrina încuviință. Habar nu avea unde erau sau încotro se îndreptau; căutase de ieri traseul zilei pe hartă și crezuse că-l reținuse. Evident, nu reușise, dar era mulțumită să stea alături de Lucius și să asculte vocea lui joasă pronunțând fără nici o dificultate nume grecești și să știe că, indiferent cât de prostească era întrebarea ei, va primi un răspuns. Asemenea unui profesor cu un elev slab.

– Nu ți se pare puțin cam plictisitor că m-ai luat cu tine? Nu știu nimic…

– Nu, nu mă plictisesc niciodată în compania ta, Katie, și îmi face plăcere să-ți spun diferite lucruri. Se uită la ea și-i zâmbi. Îmi amintesc că-ți povesteam diferite lucruri de când mi-am dat prima oară seama că mă ascultai. Câți ani să fi avut pe atunci? Patru, cinci?

– În jur de patru, încuviință ea arțăgoasă, amintindu-și cum îl ridica în slăvi când era mică. Pe măsură ce crescuse, adorația se transformase într-o prietenie solidă; nici măcar aberațiile Virginiei n-o zguduiseră, iar acum, nici iubirea ei nu trebuia s-o facă.

Ajunseră în Levadia după-amiază târziu, după ce făcuseră un popas să viziteze biserica bizantină, care nu numai că era foarte veche, dar avea o poveste interesantă din timpul celui de-al doilea război mondial care-i rămase Katrinei întipărită mai mult decât istoria ei antică. Alături era o tavernă și băură acolo un ceai și mâncară câteva prăjituri foarte dulci, care Katrinei începeau să-i placă.

Levadia o încântă din prima clipă, întinsă peste dealuri străjuite solemn de munți și cu Muntele Parnassus înălțându-se falnic și înzăpezit în depărtare. Era o multitudine de culori, căci industria locală era cea producătoare de pături, și acestea atârnau, în toate culorile, de la fiecare balcon.

Hotelul lor era modest; camerele erau mobilate minimal, iar dușul era comun, dar era curat și ferit de agitația străzilor principale. Mâncarea fu excelentă și urmară de acum obișnuitul lor ritual de a se plimba seara și de a bea cafea la una din taverne, urmărind aglomerația din jur.

– Mâine mergem la Delphi și apoi o să ajungem la muntele Parnassus și o să căutăm un sat micuț. O studie gânditor. Am putea să vorbim acolo, Katie?

Katrina se opri la timp să-l întrebe despre ce. În schimb, spuse vesel:

– Sună frumos. Să înțeleg că sunt multe de văzut în Delphi? Toți pe care i-am întâlnit și care au fost acolo au spus că pur și simplu trebuie să revină.

– Sunt o mulțime de văzut. La sfârșitul zilei de mâine vei decide dacă vrei să mai stăm acolo. Ai chef de o plimbare? E un castel și o strâmtoare cn un peisaj mirific.

Mai târziu, pregătindu-se de culcare, Katrina se gândi cât de bine se potriveau unul cu celălalt, dar poate nu asta era ce-și dorea Lucius. O fată drăguță, chiar frumoasă, care purta haine moderne și flecărea încontinuu, în timp ce ea trebuia împinsă de la spate să-și cumpere îmbrăcămintea potrivită și tindea spre tăceri îndelungi și confortabile când erau împreună. În plus, nu se putea trece cu vederea faptul că nu era tocmai o frumusețe. Lucius spusese că vrea să stea de vorbă cu ea; presupunea că vrea să-i spună ce intenționa să facă la întoarcere. Putea chiar să-i spună despre fata cu care avea de gând să se însoare – pentru asta erau prietenii vechi, pentru confidențe.

În dimineața următoare plecară spre Delphi. Călătoriră spre vest într-o dimineață ciudat de liniștită și de călduroasă. Străbătură ținuturi pustii, înconjurați doar de munți și Katrina se asigură în sinea ei că, bineînțeles, acesta era motivul din care se simțea atât stânjenită.

Opriră scurt să vadă mânăstirea Hosias Loukas și să bea o cafea la un hotel mic din apropiere, apoi porniră din nou la drum, străbătând livezi de migdali deja înfloriți și câmpii mici, însă acestea dispărură repede în favoarea întinderilor cu măslini. Urcară constant până ajunseră la Arachova, unde opriră pentru prânz înainte să pornească din nou spre Delphi, acum la vale, prin niște chei înguste. Aici erau mai multe hoteluri și un număr surprinzător de magazine. Nerăbdătoare să arunce o privire, Katrina fu încântată când Lucius opri în

fața unui hotel mai mare, rezervă două camere, parcă mașina și se declară pregătit de o plimbare. Stătu răbdător lângă ea, cât timp se uită la broderii și la tot soiul de suveniruri, apoi o conduse înapoi la hotel, pentru un ceai.

– Suntem la cinci minute de mers pe jos de Sanctuarul lui Apollo, spuse el după ce terminară. Facem o plimbare până acolo înainte de cină?

Sanctuarul era aproape încercuit de stânci, iar dealul sacru era îngust, abrupt și șerpuit. Dezamăgită, Katrina adăugă practic:

– Deși probabil e din cauză că nu știu nimic despre el – îndrăznesc să spun că un student la mitologie greacă l-ar găsi foarte interesant.

Lucius fu de acord și sugeră că poate preferă teatrul. Urcară treptele din piatră, și aici nu fu dezamăgită. Munții din jur reflectau apusul de soare și totul era cufundat în tăcere.

– E frumos, șopti ea, și emană atâta pace!

Lucius o luă de braț.

– Avem timp să urcăm și mai sus, la arenă.

Priveliștea era și mai bună de acolo. Stătură unul lângă celălalt, fără să spună prea multe, apoi o luară pe o scurtătură înapoi în sat, la hotel. La jumătatea drumului, Lucius se opri și o întoarse să-l privească în ochi.

– Îți place? Ai putea trăi aici?

– Cerule, nu! Și apoi, gândindu-se că vorbise prea urât: ce vreau să spun e că e absolut minunat, dar nu e ca acasă – iar istoria locurilor acestora e atât de violentă…

– Ai fi mulțumită să locuiești în Tew tot restul vieții?

Katrina se gândi.

– Da, dar aș vrea să merg din când în când la Londra și poate în străinătate în vacanță, dar cred că aș vrea să locuiesc în Tew pentru totdeauna. Oftă. Sunt plictisitoare, nu? Și nu sunt destul de inteligentă încât să apreciez toate astea. Nu pot să-mi imaginez de ce mi-ai cerut să te însoțesc…

Lucius zâmbi slab.

– Dar ți-am cerut, dacă-ți amintești, Katie.

Și trebui să se mulțumească și cu atât; ar fi fost drăguț dacă ar fi negat sugestia ei cum că e plictisitoare și insuficient de inteligentă, dar la urma urmelor nu era decât un vechi prieten și nu trebuia să se prefacă față de ea.

Se duseră să cineze. Pentru prima dată, Lucius îi dădu să bea un pahar cu ouzo. Katrina se strâmbă după prima înghițitură și i-l înapoie.

– E puțin cam… începu ea, vrând să nu pară lipsită de delicatețe.

– E pentru băutorii mai experimentați. Bea un pahar de vin, dacă vrei. Să mai stăm o zi aici, sau preferi să mergem în munți?

Pentru moment, Katrina se săturase de ruine de temple și de legendele grecești. Se bucurase de fiecare clipă până acum, dar nu avusese timp să digere totul. Spuse, urmărindu-i atent chipul în căutarea grimaselor de supărare:

– Ei bine, cred că ar fi frumos – dacă ne întoarcem pe același drum, putem să ne oprim să vedem și restul.

Lucius strânse din buze. Ideea de a scurta Delphiul într-o vizită de o oră îl amuza, dar amuzamentul lui era blând și bonom.

– Mi se pare o idee foarte bună, Katie – așa o să facem. Privi pe fereastră la cerul senin. Proprietarul zonei spune că și

mâine o să fie frumos și mult prea cald pentru perioada asta. Plecăm după micul dejun și vedem cât de departe putem să ajungem.

Îl rugară pe proprietarul amabil să le pregătească un picnic înainte de plecare și acesta îi conduse la ușă:

– Vremea asta nu e deloc bună, se încruntă omul. Ar trebui să rămâneți la traseul principal. E o tavernă bună la Gravia, unde vi se vor oferi masă și cazare. Plănuiți să vă întoarceți tot pe autostrada mare?

– Ne gândeam să ne întoarcem la Atena tot pe autostrada Eleana; probabil o să ne revedem peste câteva zile, răspunse Lucius, urcând în mașină.

Drumul urca abrupt, străjuit de munți înalți și de copaci exotici. Se opriră pentru cafea la Amphissa și apoi ajunseră la Gravia, unde luară camere, băură din nou cafea și, din cauză că era prea cald, urcară în mașină și merseră pe drumul îngust până când găsiră un loc adăpostit între stânci și arbuști.

– Cerul arată ciudat, spuse Katrina în timp ce așezau pătura pentru picnic. Arată metalic – crezi că o să vină furtuna? Privi în jur, stânjenită. E o tăcere atât de adâncă.

– Ei bine, suntem la câțiva kilometri buni de sat și ne aflăm în mijlocul pustietății. Doar câteva adăposturi ale păstorilor printre dealuri, și îndrăznesc să spun că nu prea multe. Dar, într-adevăr, e o liniște ciudată – nici o adiere de vânt și ceața asta… Zâmbi protector. E o schimbare față de ploaie sau ninsoare.

Mâncară sandvișurile cu brânză de capră și fructele și împărțiră sticla de vin pe care Lucius o pusese în portbagaj și în tot acest timp, Katrina era conștientă că nu aștepta decât

să-i acorde întreaga atenție. Zăbovi mai mult decât era necesar cu strânsul resturilor de mâncare, dar în cele din urmă se așeză, sprijinindu-se cu spatele de o stâncă și spuse:

– Vroiai să vorbim, Lucius.

O privi îndelung, cântărind.

– Așa e, și am așteptat să găsim un loc unde să nu fie nimic care să ne distragă atenția, astfel încât să asculți trup și suflet ce am de spus.

Katrina simți că-i este rău și-și dori să nu fi mâncat atâta brânză. Spuse cu grijă:

– E atât de important? Și înainte să-i răspundă, continuă: poate pot ghici… ai spus că… Se opri, cu un geamăt. Pământul de sub ea se mișca, o zguduitură atât de ușoară și scurtă încât crezu că-și imaginează, și în aceeași clipă, Lucius fu în picioare, trăgând-o și pe ea. O strângea atât de tare de mână, încât icni ușor; o luară la fugă către locul unde era doar iarbă și nu erau roci, departe de copaci. Fără nici un preaviz și fără menajamente, o împinse la pământ și-și puse protector brațul în jurul ei când iarba se înălță din nou sub ei. Katrina simțea valuri mișcătoare urcând și coborând. Vocea i se gâtui, în încercarea de a rămâne nemișcată:

– Un cutremur? bâigui ea.

– Da, iubito. Rămâi nemișcată și dacă-ți spun să faci ceva, fă-o fără să pierzi timpul. Dacă nu se intensifică mai mult de atât, vom fi în regulă.

Timp de cinci minute, nu se întâmplă nimic; în jurul lor totul era cufundat într-o neclintire nefirească, punându-le nervii la încercare. Dacă Lucius n-ar fi fost cu ea, se gândi Katrina, ar fi țipat isteric.

Următorul seism fu mai lung și mai puternic; câțiva bolovani alunecară zguduind pământul și în același timp, Katrina conștientiză un zgomot înăbușit care venea de undeva de sub ea. Deveni din ce în ce mai asurzitor și-și dădu seama că nu era neapărat doar sub ea, ci undeva aproape. Își îngropase fața la pieptul lui Lucius; acum, îndrăzni să o ridice precaut și să privească temătoare în jur. Nu departe, poate la jumătate de kilometru, poalele dealurilor pe care urcaseră alunecau ușor, asemnea unei budinci care nu se legase. Urmări progresul lor, amuțind de groază.

– Așa o să se întâmple și cu noi? bălmăji ea.

Trebui să admire vocea calmă a lui Lucius. Oare nimic nu-i zguduia niciodată calmul? se gândi ea cu frenezie.

– Nu, pentru că o să mergem înapoi, în susul dealului, pe drumul principal. Undele seismice se deplasează de la est la vest, iar drumul trece de la nord la sud, așa că putem să scăpăm de ce e mai rău. Când spun să ne ridicăm și să fugim, așa să faci, iubito; îndreaptă-te spre locul unde am luat picnicul și apoi spre drum.

– Și vom putea să conducem?

Îl auzi cum râde în barbă.

– Puțin probabil. Cred că va trebui să mergem pe jos.

Katrina mulțumi cerului că purta pantofi comozi, fără toc – apoi înghiți, încercând să alunge greața care o cuprinse când pământul se zgudui din nou sub ei, ca un val uriaș deplasându-se lent și dărâmând alți bolovani. Când Lucius îi strigă să fugă, se ridică în picioare și alergă orbește, ținându-l de mână. Ajunseră la șoseaua pavată și găsiră mașina într-un unghi inimaginabil, cu o roată zdrobită de un bolovan imens.

Înăuntru nu era nimic care să le trebuiască; pașapoartele și banii le aveau la ei, iar coșul cu mâncare se rostogolise de mult.

– Mergem pe jos? întrebă Katrina, știind destul de bine că, oricum, nu aveau de ales. E departe?

O întrebare stupidă; trebuia să fi făcut cel puțin zece kilometri de la Gravia. Din fericire, drumul era la vale.

– Nu foarte, o liniști Lucius, și cred că nu s-a întins până în oraș. O întoarse spre el și o privi din cap până-n picioare. Ești în regulă? vocea lui o provoca să nege, dar îi spuse cu glas tremurând:

– Desigur că sunt în regulă. Dar se bucura că o ținea de mână.

Drumul se surpase din loc în loc, și fură nevoiți să ocolească din când în când, unde fisurile din pământ erau prea adânci; Katrinei i se păreau înfricoșătoare, dar nu scoase un cuvânt. Mergeau de jumătate de oră când simțiră o altă replică și Lucius o trase destul de dur la pământ, acoperind-o cu brațele. Nu spusese nimic, dar tremura de teamă și Lucius se aplecă și o sărută cu blândețe.

– Biata de tine, ți-e frică rău?

– Nu, pentru că ești cu mine, spuse ea și-și dori instantaneu să n-o fi făcut. O nedumeri să-l audă bălmăjind cum că nu era nici locul, nici timpul potrivit și când natura împietri din nou, o ridică în picioare și o grăbi.

Drumul părea nesfârșit și de două ori mai lung. Katrina pierdu noțiunea timpului; îi era sete, era obosită și-i era cald și refuză să se gândească ce vor face dacă și Gravia fusese afectată și hotelul nu mai exista. Aproape izbucni în plâns

când Lucius se opri la o cotitură și spuse că părea să nu fie prea multe stricăciuni, arătând spre pâlcul de case din vale, încă la o depărtare considerabilă. Dar ce însemnau doi kilometri, când la capătul lor îi așteptau un ceai și o baie fierbinte? Katrina păstră un pas alert și când ajunseră la strada principală, se clătină puțin. Gravia fusese ferită de apogeul seismului, însă fusese totuși afectată. Pereții caselor aveau crăpături, acoperișurile erau îndoite și o conductă de apă se spărsese; unele magazine aveau marfa împrăștiată pe asfalt, ca și cum un vandal gigantic trecuse pe acolo. Dar hotelul era aproape intact; adevărat, lipseau câteva țigle de pe acoperiș și ușa era aproape scoasă din balamale, dar proprietarul ieși în grabă să-i întâmpine, bolborosind comentarii pline de vervă.

Lucius o așeză pe Katrina pe un scaun și-l ascultă, traducându-i cât înțelegea.

– Undele care s-au resimțit aici nu au fost prea puternice, dar sunt ceva pagube: calea ferată e blocată, la fel și autostrada, crede el. Nu este apă; trebuie adusă de la conducta aceea spartă pe lângă care tocmai am trecut. Unul sau doi oameni sunt răniți, nici unul grav, și ne sfătuiește să dormim sub cerul liber în noaptea asta. O să ne aducă ceva de mâncare cât de repede posibil și o să fiarbă apă să poți bea un ceai sau o cafea. Bagajele noastre sunt în siguranță, așa că o să mă schimb, dacă vrei și tu, de îndată ce bem ceva.

Katrina încuviință. Era în continuare obosită, dar firea ei sensibilă ieșea la suprafață.

– Crezi că putem da o mână de ajutor la deblocare? Cred că nu vom putea pleca de aici o bucată bună de timp, nu?

Drept răspuns, Lucius veni lângă ea, se aplecă și o sărută apăsat.

– Ești o comoară, iubito! Nu pot să mă gândesc la o fată din cele pe care le cunosc care să nu devină isterică sau să nu vrea să-și refacă machiajul și să-și spele părul.

Katrina se strădui să nu-și bată prea mult capul pe tema sărutului. Spuse sobru:

– Cred că aș putea deveni foarte ușor isterică.

– Să nu îndrăznești. Uite ceaiul; bea-l pe tot, ca o fetiță cuminte. O să fiu prin preajmă când te întorci.

Katrina îl privi cu nervozitate.

– Da, dar dacă începe din nou?

– Voi fi aici. Zâmbetul lui fu atât de tandru, încât se întoarse și aproape fugi în camera ei.

Cineva adusese apă, așa că făcu ce putu, îmbrăcă o pereche de pantaloni și un pulover subțire și se grăbi înapoi, în fața hotelului. În stradă erau mulți oameni, cărând paturi în capătul îndepărtat al orașului, pe plantația de măslini, curățând murdăria, reparând ferestrele și ușile stricate. Lucius îi puse că linia telefonică se întrerupsese și că va trece un timp până vor afla ce magnitudine a avut cutremurul. Probabil nu ajunsese până la Atena sau pe coastă și sperau că majoritatea pagubelor fuseseră în munți, unde locuiau puțin oameni și unde erau și mai puține sate.

– Tavernele vor hrăni momentan pe toată lumea; nu avem electricitate, desigur, dar unul sau două cuptoare cu petrol au rămas în stare de funcționare.

– Cu ce pot să ajut?

– Aș zice să ajuți la hrănitul copiilor, o să întreb.

Era o sarcină care nu necesita cunoștințe de limbă greacă.

Katrina ajută unde putu, dorindu-și să fi putut face mai mult. Lucius dădea molozul cu lopata alături de alți câțiva bărbați, iar femeile mai în vârstă duceau păturile la locul ales pentru dormit. Ce fusese mai rău se sfârșise, le spuse proprietarul; vremea se răcise deja și ceața dispăruse; acum, totul va fi bine și într-o zi-două, vor putea să-și reia vacanța. Păcat de mașină, ridică el din umeri, dar la ce se puteau aștepta?

La orice, se părea, se gândi Katrina, și se întrebă cum aveau să se întoarcă la Atena. Dar nu-l deranjă pe Lucius cu întrebări, oricum nu avea cum să știe răspunsurile și era și așa destul de ocupat. Luară cina laolaltă cu toți ceilalți și apoi, grăbiți de proprietar, își luară păturile și pernele și le întinseră pe pământ, ca toată lumea. Era foarte aglomerat și extrem de gălăgios, dar Katrina era prea obosită s-o mai intereseze; exact înainte să adoarmă, întinse mâna spre Lucius, care se așezase lângă ea.

– Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să mă ții de mână, îi spuse.

Strângerea lui fermă fu liniștitoare, în timp ce-i ură noapte bună, și în câteva secunde, Katrina adormi.

Rămaseră două zile în Gravia și din moment ce nu puteau să plece, ajutară cât le stătu în putință. Katrina ajută la gătit, la spălatul vaselor și la curățenie și bănuia că Lucius se simțea bine. Faptul că vorbea limba era un atu, desigur. Folosind semne și dând din cap, Katrina îl invidia pentru asta.

La sfârșitul celei de-a doua zile, un jeep al armatei sosi, aducând ajutoare de tot soiul și știrea că drumul putea fi folosit cu mare grijă și din moment ce majoritatea pasagerilor săi urmau să rămână să ajute la restaurări, iar șoferul trebuia

să se întoarcă imediat, acesta se oferi să-i ia pe Katrina și pe Lucius. Sătenii le urară în cor drum bun în timp ce motorul jeepului porni și după prima cotitură, când dispăru și ultima casă, Katrina simți cum lacrimi îi scaldă obrajii. Lucius îi dădu batista lui, îi lăsă răgaz să-și șteargă fața, să-și sufle nasul și să strănute, apoi îi spuse că poate într-o zi se vor întoarce să reînnoiască legăturile cu micul oraș. Îi luă batista, o luă de mână și intră în vorbă cu șoferul până când ajunseră la Delphi, care aproape nu fusese afectat. Katrina spera că n-o să sugereze să se oprească acolo și Lucius n-o făcu; parcurseră drumul în stare din ce în ce mai bună și ajunseră la Atena.

Cutremurul abia dacă se simțise în oraș și nu se înregistraseră pagube. Șoferul îi lăsă în față la Grande Bretagne, își luă vesel rămas-bun și porni la drum imediat ce portarul coborî treptele să-i întâmpine și să cheme un hamal să le ia bagajele. Katrina nu înțelese decât parțial engleza lui fragmentată și amestecată cu greacă, dar primirea pe care managerul hotelului le-o făcu îndată ce ajunseră în hol nu putea fi înțeleasă greșit. Condusă în camera ei, Katrina își scoase hainele, bău un ceai și zăcu într-o baie fierbinte, gândindu-se la delicioasa masă care o aștepta în seara aceea. Fu minunat să îmbrace unul din costumele ei extravagante și să petreacă timp machiindu-se și aranjându-și părul. Apoi intră în sufragerie, unde Lucius o aștepta cu ceva de băut.

– Parcă e un vis, observă ea, sorbind din sherry și remarcând uluită eleganța lui Lucius. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, dăduse cu lopata dărâmăturile, acoperit de praf, cu mânecile suflecate și schimbând glume cu bărbații cu care lucrase.

– Urât pe alocuri, dar per total, foarte frumos. Lucius o privi atât de stăruitor, încât se uită întrebătoare la el.

– Am vreo pată sau ceva?

– Nu, scutură el din cap. Mă gândeam că ai genul de față la care un bărbat se poate uita la nesfârșit fără să se plictisească vreodată.

Katrina termină sherryul și puse paharul jos. Căută o replică nepăsătoare:

– Vrei să spui că n-am nimic înfricoșător…

– Nu, mă refer la ceva liniștit, blând și trainic – cumulate, înseamnă frumusețe, Katie.

Katrina își desfăcu cu grijă nodul de la cordon și-l legă apoi la loc, fără să se uite la el. Trebuia să aibă grijă să nu-și imagineze ceva – Lucius era amabil, cum trebuia să fie un vechi prieten, nimic mai mult.

– Mulțumesc, Lucius… e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Văzând că nu-i răspunde, continuă: putem să coborâm la cină? Mi-e foarte foame.

El încuviință amuzat și în timpul mesei nu vorbiră decât despre planurile de întoarcere acasă, peste o zi sau două. După cină hoinăriră pe afară și se așezară să bea o cafea, așa cum făcuseră și mai înainte. Și tot ca mai înainte, nu trecu mult și doamna cea plinuță se opri la masa lor.

– Ei bine, iată că ne întâlnim din nou! exclamă ea vesel. Nu-i așa că a fost o excursie incitantă? A fost până și un cutremur, să știți…

Lucius îi zâmbi.

– Da, tocmai ne-am întors… am fost acolo.

– Ce interesant! Mi-ar plăcea să…

Sora ei o întrerupse, trăgând-o de mânecă.

– Întârziem la masă, îi aminti ea sever. O fixă consternată pe Katrina. Trebuie să sperăm că experiența asta ți-a luminat mintea în privința stilului de viață pe care-l practici, remarcă acid. Să umbli haihui prin Europa este inadmisibil, și ești îndeajuns de coaptă la minte să știi mai bine.

Katrina o privi cu ochi mari. Lucius fu cel care-i răspunse, cu voce joasă, dar pe un ton care pe femeie o făcu să dea un pas înapoi.

– Cred că nu știți ce spuneți, domnișoară… hm… Tânăra aceasta, departe de a umbla haihui prin Europa, duce o viață exemplară într-un sat mic unde face o treabă al naibii de bună. Mai mult, este viitoarea mea soție. Fiți amabilă să înțelegeți bine asta. Bună seara. Se întoarse să-i zâmbească surorii ei și apoi se așeză. După ce plecară, spuse: îmi pare rău, iubito. Nu e deloc o doamnă agreabilă. Îmi pare rău pentru sora ei.

– Ei bine, mai degrabă m-a luat prin surprindere, zâmbi din senin Katrina. Mulțumesc pentru splendidele referințe!

– Și fiecare cuvânt e adevărat, Katie. Draga mea Katie! Zâmbi și-i strânse mâna care se odihnea pe masă. Vom fi un cuplu foarte fericit.

Capitolul 9

Katie rămase privindu-l, căutând în gând replica potrivită, fără nici un rezultat însă. Inima îi bătea atât de tare și de repede încât era sigură că Lucius trebuia s-o audă. O întrebă, încă zâmbind:

– Nu mă crezi, nu-i așa?

– Nu, bineînțeles că nu, spuse ea cu o veselie convingătoare, scuturând din cap. Probabil că ai spus asta la zeci de fete.

Ochii cenușii deveniră reci.

– Evident, nu e nici locul, nici momentul, spuse el glacial.

– Pentru ce?

– Pentru discuția pe care trebuia s-o avem. Dacă-ți aduci aminte, tocmai ne angajam în ea în clipa în care a început cutremurul.

– Lucius, chiar trebuie s-o purtăm? Vreau să spun că nu trebuie să-mi explici. Știu că logodna noastră e falsă, pentru că era cel mai bun lucru pe care-l puteam face în momentul

acela, dar trebuie să-ți dorești să fii liber… și nu trebuie să-mi dai nici o explicație. Poți să-ți iei inelul înapoi și am să le spun tuturor că nu suntem… compatibili, sau găsesc eu ceva…

– Așa crezi? Chiar crezi asta? Zâmbetul lui o ironiza. Lasă-mă să-ți spun ceva, dragă Katie. Suntem foarte compatibili; amândoi iubim provincia, viața la țară, călăria, câinii, pisicile; amândurora ne place să organizăm târgurile rurale, să dăm mici petreceri pentru prieteni…

– În regulă, atunci, o să mă gândesc la altceva. O să mă îndrăgostesc de altcineva… Se opri, cu ochii mari și cu obrajii îmbujorați. Să nu crezi că sunt îndrăgostită de tine, spuse înfricoșată, dar înțelegi la ce mă refer.

Lucius se lăsă pe spătarul scaunului, cu ochii pe jumătate închiși.

– Da, știu, spuse el fără ocolișuri. Katie, chiar trebuie să sapi atât de adânc? Ai putea să nu accepți lucrurile așa cum sunt, așa cum sunt menite să fie? Suntem prieteni de atâta timp, încât nu poți să mă vezi altfel, nu-i așa? O să încerci să te gândești la mine ca soț? La urma urmei, porți inelul meu.

– Dar asta e doar o aparență, astfel încât toată lumea să creadă că… ai făcut-o ca să parezi aberațiile Virginiei.

– Într-adevăr, dar ăsta nu a fost singurul motiv. Lucius se aplecă și-i luă mâinile în ale lui. Ascultă-mă, nu voi mai spune nimic până nu ajungem acasă, dar până atunci, vrei să încetezi să te mai gândești la mine ca la un prieten vechi și să te gândești în schimb că sunt un bărbat pe care tocmai l-ai întâlnit și care te curtează? Îi eliberă mâinile și se lăsă din nou pe spate. Ar fi bine să mergem mâine la cumpărături și să vedem ce găsim să puteam lua cu noi; trebuie să mă interesez

și despre pagubele mașinii pe care am închiriat-o. Nu-i așa că o să fie plăcut să dormim din nou într-un pat?

Katrina îi răspunse la întâmplare. Ce vrusese să spună mai exact? Că se îndrăgostise puțin de ea? Că un mariaj ar putea fi convenabil pentru amândoi? Spera să fie prima variantă, însă Lucius nu se prefăcuse niciodată că e îndrăgostit de ea. Soarta putea fi mai crudă decât să te căsătorești cu cineva pe care-l cunoști din copilărie. S-ar cunoaște unul pe celălalt, cu defecte și calități, era adevărat, dar cum ar reuși să se prefacă a fi doar o prietenă bună când era îndrăgostită până peste cap de el? Renunță să-și mai facă griji și începură să discute despre achiziția cadourilor.

Ziua următoare și-o petrecură într-o atmosferă destul de amicală, căutând darurile potrivite, privind gărzile din fața Palatului Parlametului, plimbându-se prin Parcul Național și bând cafea în lumina soarelui. Și pentru că era ultima lor noapte la Atena, ieșiră să cineze și luară un taxi spre unul din restaurantele de pe coastă, dinspre Sunion. Zăboviră până târziu și se întoarseră abia după miezul nopții, stabilind să se întâlnească de dimineață la piscină.

În dimineața următoare, când Katrina ajunse la piscină, nu mai era nimeni acolo, doar Lucius care înota. Intră în apă și începu să înainteze încet spre celălalt capăt al bazinului. Lucius trecu de câteva ori pe lângă ea, salutând-o vesel. După două lungimi de bazin, Katrina ieși și-l lăsă acolo, strigându-i să se întâlnească la micul dejun.

Se îmbrăcă fără grabă, își făcu bagajul și se duse în sufragerie. Lucius era deja acolo, prăbușit pe un scaun, cu picioarele pe masă; citea ziarul.

– Mi-am strâns lucrurile, îl anunță ea victorioasă.

– Fată isteață! nu plecăm decât la două. M-am gândit că am putea să bem o ultimă cafea în piață, înainte de prânz. Asta dacă nu cumva vrei să mai vizităm ceva.

– N-am văzut deja tot ce era de văzut? întrebă serioasă și când îi văzu figura amuzată, continuă: nu, îndrăznesc să spun că nu. Dar să bem cafea și să nu facem nimic sună frumos.

Petrecură o dimineață plăcută, plimbându-se unde avură poftă înainte de a se întoarce la hotel pentru prânz, apoi își împachetară și ultimele lucruri și plecară spre aeroport. Părea să fi trecut mult mai mult decât două săptămâni de când sosiseră, dar asta se datora pentru că se întâmplaseră atâtea. Katrina se așeză pe locul de la hublou, își puse centura de siguranță și deschise revista pe care i-o adusese Lucius. Avionul era pe jumătate gol, așa că aveau compartimentul de clasa întâi doar pentru ei. Citi revista din scoarță în scoarță, acceptă ceaiul și nu făcu nici o încercare de a intra în vorbă cu Lucius. Știa că-i displăcea flecăreala; în afară de asta, era cufundat într-o carte despre legi care arăta oricum, dar nu interesant. În ziua aceea nu era nici un nor; privi câmpiile și orașele care alunecau dedesubt; era ca și cum s-ar fi uitat prin capătul greșit al unui telescop, și după o vreme se plictisi. Închise ochii și se prefăcu că doarme până când Lucius se aplecă și-i puse centura de siguranță și aterizară la Heathrow.

Trecură prin rutina colectării bagajelor, a pașapoartelor, vize și în cele din urmă părăsiră aeroportul să găsească mașina parcată în față. Katrina urcă recunoscătoare, în timp ce Lucius îl plăti pe cel care le adusese mașina. Era întuneric și rece și Katrina se bucură că avea haina și confortul mașinii.

– O să oprim undeva să mâncăm, spuse Lucius urcând la volan. Te așteaptă cineva acasă?

– I-am spus lui Lovelace că vom ajunge seara târziu și nu se culcă niciodată înainte de unsprezece.

– O să ajungem până atunci.

Traficul nu era prea aglomerat și în scurt timp ajunseră la Oxford. Lucius opri în capătul High Street și o conduse la La Sorbonne, unde fură întâmpinați de către managerul restaurantului, care le oferi o masă într-un colț și atenția instantanee a unui chelner. Era plăcut să bea din nou sherry, se gândi Katrina, încercând să se hotărască între friptură cu ciuperci și pui á la crème; alese friptura urmată de crêpes Suzette și bău un vin ales de Lucius. Atmosfera era intimă și plăcută, cu iarna rece de ianuarie închisă în siguranță afară și cu perspectiva îmbietoare de a dormi din nou în patul ei.

Era unsprezece și jumătate când Lucius intră pe aleea principală și opri în fața casei ei. În hol lumina era aprinsă și Lovelace era acolo, primindu-i înăuntru aproape înainte să coboare din mașină.

– Bine ați venit, domnișoară Katrina și domnule Lucius. În sufragerie găsiți cafea și ceva de băut. Mă ocup eu de bagaje, domnule.

Focul ardea încă în șemineu, iar pe măsuța de alături se găsea o tavă cu cafea. Katrina își scoase haina și-și aruncă mănușile și geanta pe un scaun, apoi se așeză.

– Ce bine e! Lucius, lasă-ți haina pe un scaun și vino să stai la foc, bea o cafea înainte să pleci. Se întoarse spre Lovelace, care tocmai intra cu o tavă cu sandvișuri. Totul e în regulă, Lovelace… vreo noutate?

– Nimic să nu poată aștepta până mâine, domnișoară Katrina. Domnișoara Virginia și domnul Lovell s-au întors. A telefonat să afle când vă întoarceți.

– Oh, bine. Presupun că or să ne viziteze mâine. Nu sta treaz, Lovelace; încui eu. Trebuie să fii obosit. Cafeaua e delicioasă.

Lovelace zâmbi.

– Tuturor ne-a fost dor de dumneavoastră, domnișoară Katrina… și am auzit că cei de la Stockley sunt nerăbdători să vă vadă, domnule Lucius.

Le ură noapte bună și plecă, lăsându-i să bea cafeaua și să mănânce sandvișurile pregătite cu grijă de doamna Beecham. Cu gura plină, Katrina spuse:

– A fost o vacanță minunată, Lucius. Îți mulțumesc.

– Dar e plăcut să fii acasă?

– Ei bine, da. Dar a fost realmente de vis și n-o să uit niciodată.

– Nu-mi spune c-o să-ți amintești toți zeii și toate templele și bisericile bizantine…

– Cerule, nu… mă refeream la oamenii pe care i-am cunoscut și la peisajele glorioase. Și la el, adăugă ea în gând.

Lucius lăsă jos paharul și farfuria și se ridică în picioare.

– Ei bine, acum mă duc la mine. Cobb nu trebuie să stea prea târziu, a început să îmbătrânească. O să trec mâine pe la tine.

Katrina îl conduse în hol și rămase acolo cât timp Lucius îmbrăcă haina, îndreptându-se spre ușă, dar se întoarse.

– Singurul lucru pe care realmente mi-l amintesc ești tu, îi șopti el. Întreci orice zeiță greacă la capitolul pălării cu pene. Se aplecă și o sărută foarte ușor, apoi din nou, deloc blând. Ecoul salutului lui răsună din pragul ușii în timp ce o închise în urma lui.

Katrina rămase neclintită, dorindu-și din tot sufletul să se întoarcă și s-o sărute din nou în felul acela, dar n-o făcu; încuie ușa și se duse la culcare, păzită de Bouncer.

După lunga călătorie și noaptea nedormită, dimineață Katrina nu arăta prea bine și ca lucrurile să devină și mai grave, Lucius sună să anunțe că se duce la Londra și nu se întoarce decât seara târziu. Petrecu o oră cu doamna Beecham în bucătărie și apoi se duse cu Bouncer la plimbare. Când se întoarse, o găsi pe Virginia tolănită în fața focului.

Sora ei arăta magnific; bronzată și strălucitoare, îmbrăcată nepotrivit dar extravagant, în velur și în blană. O fixă cu privirea pe Katrina, surprinzător de critic.

– Ei bine, nu se vede cine știe ce rezultat, după cele două săptămâni petrecute în Grecia, nu-i așa? Acesta fu salutul ei. Ce naiba ți-ai făcut?

– E frig afară, răspunse Katrina blând. Arăți superb, Virginia. Ai avut o lună de miere frumoasă?

– Dumnezeule, da… atâta soare, și James mi-a cumpărat mai multe haine decât o să port vreodată. Sunt în drum spre oraș, să iau o rochie care a trebuit ajustată.

– Te întorci în seara asta?

– Oh, da. Mama soacră dă o petrecere plicticoasă la cină, la care trebuie să mergem. Ce ați făcut în Grecia?

– Am vizitat ruine.

– Doamne, ce plictiseală! Unde e Lucius?

– La Londra, toată ziua. Katrina se ridică să toarne cafea în cești. Trebuie să veniți amândoi la cină, cât de curând.

Virginia luă o ceașcă.

– Văd că încă porți inelul. Nu-mi spune că are intenții serioase! Părea atât de uluită, încât Katrina spuse, destul de arțăgoasă:

– Ei bine, tu ai fost prima care a spus-o, nu? Îmi pare rău, draga mea, n-am vrut să sar așa, dar n-am dormit prea bine. Am fost prea obosită.

Virginia își bău cafeaua și se ridică.

– Ei bine, am plecat. Iau masa în oraș, ca să pot pleca înainte de ora de vârf. O să te sun.

Dispăru zgomotos, conducând ca de obicei cu viteză mult prea mare, și Katrina se întoarse în fața focului să mai bea o ceașcă de cafea înainte să înceapă să scrie scrisori.

Cerul cenușiu al dimineții devenise plumburiu și începuse să plouă cu zăpadă. Până la jumătatea după-amiezii, terminase de scris scrisorile, împachetase coperta de carte pe care intenționa s-o ducă la Londra în următoarele câteva zile, și tocmai își umpluse o cană cu ceai, când auzi ușa de la intrare deschizându-se și pași ușori în hol. Neașteptat, Virginia se întorsese.

– Exact la țanc pentru ceai, observă Katrina vesel. Ce după-amiază îngrozitoare! Ai călătorit bine? Se întoarse să ia cana și farfurioara aduse de Lovelace și se uită la sora ei.

Virginia își aruncase haina pe un scaun și se ghemui într-un fotoliu, lângă foc.

– O să beau doar un ceai. Ar trebui să fiu deja acasă, dar pur și simplu a trebuit să trec pe la tine. E ceva ce ar trebui să știi.

Katrina studie chipul frumos al surorii ei: radia emoția anticipării, asemenea unei fetițe care tânjea să spună un secret. Zâmbi.

– Spune-mi, draga mea.

– Tocmai ieșeam de la Harrods și a trebuit să aștept pe verandă câteva minute, pentru că ploua, și pe cine crezi că am văzut? Văzând că sora ei nu vorbește: pe Lucius… cu o fată, o ființă absolut fermecătoare. Își ținea brațul pe umerii ei, iar ea se uita cu drag la el… Virginia continuă, adorabilă și blândă: știi tu… Lucius a oprit un taxi, a urcat-o în el și a sărutat-o. Nu m-a văzut.

Katrinei i se uscase gura; oricum, reuși să-și controleze perfect vocea.

– Ce atâta caz, draga mea? Nu e prima fată pe care o sărută, și de ce n-ar face-o, dacă asta vrea?

– Dar e logodit cu tine, nu? Chiar dacă totul este o farsă, și pun pariu că ați copt-o între voi doar ca să-mi faceți în ciudă, toată lumea crede că urmează să vă căsătoriți. Adăugă, bosumflată: bineînțeles, nu trebuie să mă crezi.

– Desigur că te cred, dar de ce atâta caz?

Virginia se ridică în picioare.

– Trebuie să ajung acasă. Ești îndrăgostită de el, nu-i așa? Și presupun că tu crezi că n-am observat. Ascultă sfatul meu și fă ceva în privința asta.

– De ce aș face? Katrina reuși să pară glacială și nu prea interesată. Transmite-le salutările mele lui James și mamei lui, bine? Trebuie să stabilim o seară în care să cinăm împreună.

Virginia îi aruncă o privire iritată și ieși ca o furtună din încăpere. Katrina o auzi în hol, vorbindu-i lui Lovelace pe un ton ridicat.

Se așezase deja la masă pentru cină, când Lucius sosi. Lovelace îl urmă, pregătit să mai pună un tacâm, dar îl opri:

– Nu, nu pot să stau, Katie, oricum sunt în întârziere. Ai avut o zi bună?

Katrina se hotărî să ignore bârfa Virginiei; oricum, îi vorbi puțin înțepat:

– Da, destul de plină. Examină mâncarea din farfurie, evitându-i privirea. Cum a fost la Londra?

– Oribil! Mergem mâine să facem o plimbare călare?

– Oh, nu pot… i-o tăie ea puțin cam repede. Am o întâlnire cu editorul.

Lucius se uită la ea. Ochii lui se micșorară.

– Nu pierzi timpul, nu? Sau ai vreun comision neașteptat?

– Da, da… asta e. Continuă aproape în agonie, căci nu se pricepea să mintă. O să fie drăguț să am ceva de făcut.

Lucius se îndreptă spre ușă.

– Nu, nu te ridica, cunosc drumul. Se opri însă cu mâna pe clanță. Ai văzut-o pe Virginia?

– A trecut pe aici de dimineață și a mai venit și mai devreme, în drum spre casă. Se uită repede la el, apoi își întoarse privirea.

Lucius nu spuse nimic, doar încuviință din cap și plecă.

Acum, va trebui să se ducă la Londra. Era destul de rău că fusese nevoită să mintă, cel puțin putea să facă să fie parțial adevărat. Și probabil, vor avea ceva de lucru pentru ea.

Plecă devreme și când ajunse la Londra se duse direct la editură, bucuroasă să afle că într-adevăr aveau o altă copertă pe care s-o realizeze. Acum, dacă Lucius vroia vreo dovadă concretă, putea să i-o ofere. Nu că i-ar pune astfel de întrebări. De când își putea aduce aminte, Lucius nu se îndoise nici măcar o dată de cuvântul ei. Bău o cafea cu editorul, căzură

de acord asupra termenului limită și apoi se întoarse la mașină. Dacă tot era în oraș, putea foarte bine să ia și prânzul acolo și să se uite după o pereche de pantofi cu care să-i înlocuiască pe cei pe care și-i stricase în Grecia. Parcă mașina, luă prânzul într-un mic restaurant aproape de Old Bond Street și porni într-un tur al magazinelor de încălțăminte. Găsi fără prea multe bătăi de cap ce căuta și porni spre mașină, încercând să decidă dacă să se întoarcă acasă sau să mai rămână o oră-două să bea un ceai și să ajungă mai pe seară. Stătea la intersecția străzilor Conduit și Bond, așteptând să traverseze, când îl văzu pe Lucius. Ieșea din hotelul Westbury de mână cu o fată blondă, cu siluetă de invidiat. Porniră pe Conduit Street, în direcția opusă, cufundați în discuții.

Katrina rămase privind în urma lor până când o doamnă nerăbdătoare îi dădu un cot, atenționând-o că se făcuse verde și că trebuie să traverseze. Dar apoi se opri din nou, nepăsătoare la oamenii care treceau în grabă pe lângă ea, aruncându-i priviri iritate. Lucius și însoțitoarea lui aproape dispăruseră din raza ei vizuală, dar acum se opriseră, vorbind în continuare, și brațul lui se odihnea pe umerii fetei. Katrina inspiră adânc și porni pe Bond Street, înapoi la mașină. Ar fi vrut să alerge după ei și să întrebe cine era fata și de ce erau acolo împreună, și cu toate că picioarele o îndepărtau cu fiecare pas, gândurile i se îndreptau toate spre ei. Și așa fu tot drumul înapoi spre Tew; parcă mașina, plimbă de colo-colo mâncarea prin farfurie și apoi se așeză în fața focului, lângă Bouncer. Până la urmă, Virginia avusese dreptate. Speranța plăpândă că încetul cu încetul Lucius începea să îndrăgostească de ea, născută din sărutul lui și din lucrurile pe

care i le spusese când o adusese acasă, în urmă cu două zile, se spulberă ușor. Trebuia să pună capăt șaradei acesteia, să-i înapoieze inelul și să lase lumea să bârfească preț de câteva zile. Presupunea că va trebui să dea un motiv anume, care oricum va părea meschin, astfel încât să poată rămâne în relații bune. Întotdeauna fuseseră prieteni, se gândi ea cu melancolie, atât de preocupată să mediteze, încât nu auzi când Lucius intră pe nesimțite și nici vocea lui joasă, în hol. Înainte să-și dea seama că venise, era deja în living, îndreptându-se spre ea. Salutul lui fu ca de obicei și-i zâmbi.

Dar apoi se opri, fixând-o cu privirea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, ridicând ușor tonul.

Katrina îi vorbi fără înconjur.

– Azi am fost la Londra. Te-am văzut acolo; erai cu o fată... în față la Westbury. Când Virginia a venit ieri, mi-a spus că și ea te-a văzut cu respectiva, dar eu... am crezut că nu vrea decât să ridice probleme și i-am spus că n-o cred...

– Și acum o crezi? Ochii lui erau metalici, iar vocea mai glacială ca oricând.

– Ei bine, te-am văzut! În ciuda eforturilor ei, glasul îi tremură ușor.

– Și ce dovedește asta? Deși tonul lui era insinuant, Katrina ignoră ironia care i se citea pe față și continuă în grabă:

– Ai spus că te-ai hotărât să... te căsătorești, că logodna noastră n-a fost decât ca să punem capăt poveștii stupide a Virginiei, și e ridicol să continuăm în felul ăsta, să ne prefacem. Își reținu lacrimile care amenințau să izbucnească. Uite-ți inelul, mulțumesc că m-ai lăsat să-l port. Am să le spun tuturor că m-am răzgândit.

I-l întinse și Lucius îl luă fără nici un cuvânt și când îl privi pe furiș, văzu că era relamente din cale afară de furios. Avea un temperament vulcanic pe care învățase să-l ascundă în spatele unei atitudini distante, care era mult mai dureroasă decât o explozie de furie, dar asta n-o îngrijora prea mult – îl cunoștea de prea mult timp. Făcu un ultim efort:

– Vom rămâne în continuare prieteni?

Lucius stătea sprijinit de masă, aruncând inelul în aer și prinzându-l cu o mână.

– Ce te face să crezi asta, draga mea?

Plecă înainte să-i poată da un răspuns.

Katrina se duse la culcare și plânse cu suspine, așa cum făcea în copilărie. Se simți puțin mai bine, însă extenuată de atâta nefericire, adormi.

În dimineața următoare își aminti că în seara aceea, doamna Ryder dădea o petrecere. Oaspeții erau așteptați la ora șase și evenimentul dura câteva ore. Acceptase deja invitația și firește, Lucius va fi și el acolo. Nu era tocmai locul ideal în care să anunțe public că rupseseră logodna; era mai bine dacă se comportau ca de obicei și nu spuneau nimic, mai ales că Virginia și James aveau să fie acolo. Se hotărî să se ducă târziu și să plece devreme – o migrenă sau o durere de dinți, sau mai bine, o să-l roage pe Lovelace să telefoneze și să-i ceară să se întoarcă acasă: așa, nu va trebui să dea nici un motiv. Mulțumită de planul de evadare dintr-o situație stânjenitoare, se duse în camera ei să-și inspecteze garderoba.

Mai târziu, după-amiază, când ieși cu Bouncer la plimbare, văzu Bentleyul parcat în fața la Stockley, dar nu zăbovi să urmărească dacă Lucius se ducea undeva. Se întoarse după o

plimbare prelungită, bău un ceai și urcă să se schimbe. Nu se grăbi deloc și Lovelace, un maniac al punctualității, o privi dojenitor în timp ce se îndrepta spre mașină, și apoi surprins când îi dădu instrucțiuni să sune peste o oră la doamna Ryder.

– Am înțeles, domnișoară Katrina, spuse el, permițându-și să-și arate puțin curiozitatea.

– Vreau neapărat să plec înaintea tuturor, Lovelace, așa că să nu uiți, da?

Sufrageria doamnei Ryder era plină și îndată ce intră, îi văzu pe Virginia și pe James. După ce o luă pe sus să bea un ceai și să-i povestească despre Grecia, doamna Ryder o lăsă să se alăture pe rând grupurilor de prieteni. Tocmai plecase de lângă Virginia și James și intrase în vorbă cu doamna Moffat, când sosi Lucius. Fata cu care-l văzuse la Londra era cu el și Katrina fu uluită să vadă că doamna Ryder o sărută cu familiaritatea unei vechi prietene, înainte să-l salute pe Lucius.

Dând din cap și zâmbind la flecăreala monotonă a doamnei Moffat, Katrina rămase cu ochii ațintiți la cei trei și când Lucius ridică privirea spre ea, fu incapabilă să se uite în altă parte.

– Uite-l pe Lucius, remarcă doamna Moffat, o femeie care întotdeauna enunța garantat evidentul. Și cine e frumoasa cu care a venit? Vine spre noi. O prietenă veche, draga mea?

Un dușman de moarte, se gândi Katrina și schiță un zâmbet slab pe fața albă ca varul.

Fata se opri în fața ei, îi zâmbi doamnei Moffat și se întoarse spre Katrina.

– Nu te-ai schimbat deloc, Katie. Nu-ți aduci aminte de mine? Verișoara Mary, care se cățăra în copaci cu tine și cu Lucius în vacanțele de vară?

Ochii frumoși ai Katrinei se făcură mari și gura i se deschise pe nesimțite.

– Dumnezeule, Mary! Nu erai în Canada?

– Nu, gâsculițo… râse ea. Iubitul meu soț e încă acolo, dar peste câteva săptămâni va fi transferat și m-a trimis înainte ca să găsesc o locuință. De două zile merg la Londra în căutarea unei case sau a unui apartament. Slavă cerului că Lucius a fost amabil și m-a ajutat. Sorbi din băutură și se strâmbă puțin. Am auzit că Virginia s-a căsătorit. Trebuie să-i urez toate cele bune. E la fel de răsfățată cum era pe vremuri? Tu și Lucius când vă căsătoriți? L-am întrebat mai devreme, când ne-am întâlnit la Oxford, dar face pe neștiutorul. E secret? Se uită la mâna stângă a Katrinei. Unde e faimosul safir al familiei? Ochii îi zburară pe chipul Katrinei. Ce-ai pățit la deget?

– Oh, m-am ars; nu e grav, dar n-am putut suporta inelul. Katrina scoase gogoașa destul de ciudat, așa că roși instantaneu. Ai găsit până la urmă o locuință?

– Da, slavă Domnului… m-am întâlnit ieri cu Lucius și am semnat contractul de închiriere sub atenta lui supraveghere și apoi am sărbătorit luând prânzul la Westbury. L-am sunat și pe Laurie și e încântat; într-o săptămână o să fie aici. Mi-e dor de el. Mary zâmbi. Nu e rău după cinci ani, nu? Să-ți mai spun ceva: în iulie o să avem un bebeluș!

– Ce frumos! Oh, Mary, îmi pare tare bine că te revăd. Va trebui să vii să stai cu mine…

– Cu voi amândoi, o corectă Mary. Uite că vine și Lucius, își croiește drum spre tine. Ce aglomerație!

Katrina se temuse să-l întâlnească față-n față, dar n-ar fi trebuit să-și facă griji. Salutul lui fu exact cum trebuia, plin de afecțiune. Ba chiar îi zâmbi, doar că ochii lui o priveau cu răceală.

– Te-ai tăiat la deget? întrebă cu indiferență și urmări cum se colorează din nou la față.

– M-am ars, dar nu e nimic grav. De dragul lui Mary, reuși să afișeze un zâmbet. Mâine o să fie în regulă.

Încercă să găsească ceva de spus. Lucius n-o ajuta, iar Mary se uita la ea cu un zâmbet slab și amuzat. „Oh, Dumnezeule, de-ar suna Lovelace!“, se rugă Katrina și suspină ușurată când doamna Ryder se îndreptă spre ea.

– Draga mea, ai primit un mesaj de la majordomul tău: te roagă să te întorci acasă – nimic catastrofal, spune el, dar numai tu poți să te ocupi de asta.

Katrina avea expresia cuiva căruia tocmai i se oferise grațierea exact sub tăișul ghilotinei.

– Oh, ce plictisitor! declară ea și ușurarea din glasul ei fu atât de pronunțată încât Lucius, privind-o cu ochii plini de amuzament, spuse sec:

– Te conduc eu, dacă vrei, Katie.

– Nu… oh, nu. Mulțumusc. Nu cred că e mare lucru. Ne vedem… Mary, sună-mă neapărat, bine? A fost minunat…

Își luă rămas-bun de la doamna Ryder și dispăru. Slavă cerului că se terminase și considera că se descurcase destul de bine. Fusese inspirată să-și pună un plasture la deget. În timp ce conducea, se gândi la zilele care urmau. Erau o petrecere sau două la care, firește, fusese invitat și Lucius; va trebui să aibă o gripă sau ceva timp de câteva zile și până atunci nu va

mai fi furios și va putea să-și ceară scuze… opri în fața ușii, dar nu coborî din mașină. Nu exista cale de ieșire, va trebui să-i spună adevărul și apoi Lucius va face cum va crede de cuviință. Slaba speranță că poate o iubea și el măcar puțin fu spulberată de amintirea ochilor lui reci. Coborî din mașină, apoi urcă la loc și o duse în garaj; se întoarse agale spre casă.

Cină, îl scoase pe Bouncer la plimbare și apoi se duse la culcare, însă își petrecu toată noaptea exersând ce-i va spune lui Lucius. Nu-și făcea griji decât să nu omită ceva. Va trebui să clarifice el totul după aceea. Nu avea nici o îndoială că va fi capabil de asta; întotdeauna rezolva toate problemele în locul ei.

Se trezi târziu, cu ochii umflați și mai degrabă palidă, fără poftă de mâncare. Ieși la plimbare cu Bouncer și apoi, în virtutea unui impuls de moment, își luă hanoracul și porni pe cărarea care ducea la Stockley. Majordomul tocmai trecea pe hol când ea urcă scările și-i deschise ușa. Katrina îi spuse cu frenezie:

– Nu te deranja să-l anunți că sunt aici, o să intru.

Lucius trebuia să fie în birou. Katrina traversă holul urmată de Cobb, bătu superficial la ușă și intră. Lucius stătea la birou și administratorul lui de la fermă stătea în fața lui. Ridică ochii exact în clipa în care intră ea, oprindu-se imediat după pragul ușii.

– Îmi pare rău… nu știam că ești cu cineva. Părea disperată.

Lucius se ridică în picioare.

– Bună, Katie, spuse el cu blândețe. Nu pleca. Îi înmână administratorului câteva hârtii. Ocupă-te de reparațiile astea, Tim, și află prețul furajelor pe care le-am comandat. O să lăsăm pe mâine restul. Când rămaseră singuri, spuse: te ascult, Katie. Nu vrei să iei loc?

– Nu. La vederea lui, toate discursurile pregătite dinainte îi zburară din minte. Lucius, n-am știut că e Mary. Am crezut că era o femeie… femeia cu care te vei căsători. Îmi pare sincer rău că am fost atât de nesăbuită și că nu ți-am dat șansa să spui nimic, dar n-ar fi contat, nu? Doar că nu vreau să mai continuu așa; e o încurcătură teribilă! Inspiră adânc. Nu m-am ars la deget, adăugă, de parcă ar fi avut o importanță majoră. Și de fapt am venit să-ți spun că te iubesc de ceva timp, ceea ce face ca totul să fie foarte ciudat. Nu se mai uita la el, dar era o ușurare să mărturisească totul, exact așa cum făcea când era mică. M-am gândit că dacă aș pleca o vreme… o am pe mătușa Edna, în Scoția… Se opri, pentru că Lucius începuse să râdă.

– Draga mea! Făcu înconjurul biroului și o cuprinse în brațe. Draga mea, iubito, din toate aberațiile astea, singurul lucru adevărat pe care l-ai spus e că mă iubești și, Dumnezeule! începusem să cred că n-o s-o recunoști niciodată! Lasă rațiunea deoparte, iubito! Motivul pentru care am ieșit cu Virginia a fost să te văd mai des; motivul pentru care am sugerat să ne logodim ca să validăm balivernele ei a fost acela că mi s-a părut o oportunitate trimisă de sus să te pot aduce în stadiul psihic potrivit ca să te poți îndrăgosti de mine. De altfel, în Grecia, chiar am crezut că am reușit.

Îi luă mâna și-i scoase plasturele de pe deget, apoi scoase inelul din buzunar și i-l potrivi la loc.

– Ești într-adevăr încântătoare și te iubesc, draga mea. Cred că te iubesc de când erai o fetiță doar și te-am urmărit cum te transformi într-o femeie fascinantă…

– Fascinantă? întrebă Katrina, uimită.

– Fascinantă. Se aplecă s-o sărute. Am în buzunar un certificat special, ca să ne putem căsători când vrem. Vei purta rochia roz și pălăria cu trandafiri… arătai superb…

Katrina zâmbi.

– Da? Ai spus „trandafiri și șampanie“.

Lucius o sărută din nou.

– Sunt un romantic incurabil, iubito.

Sfârșit